CĂRȚI ROMANTICE
O SOȚIE ASCULTĂTOARE
MARY BALOGH

Mary Balogh

O soție ascultătoare

The Obedient Bride
Mary Balogh
Copyright © 1989 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc., și P&. R Permissions &. Rights Ltd.
Traducere din limba engleză.

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O soție ascultătoare
Mary Balogh

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea, Laurenția Carâp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a

României
Balogh, Mary
O soție ascultătoare / Mary Balogh;
trad.: Iulia Bodnari – București: Litera, 2018
ISBN 978–606–33–2819–0
I. Bodnari, Iulia (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135. 1

Mary Balogh

O soție ascultătoare

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

LITERA®
2018

capitolul 1

Vicontele Astor căscă de-i trosniră fălcile și ridică piciorul încălțat cu cizmă peste celălalt, pe tapițeria de catifea a banchetei din fața lui. Apoi încercă să potrivească pernele de la spate cu umerii, căutând zadarnic să-și relaxeze mușchii îndureraţi și să găsească o poziție confortabilă. E într-adevăr zadarnic, se gândi el, să cheltuiești o grămadă de bani pe o trăsură de călătorie elegantă și luxoasă, înzestrată cu arcuri și bine tapițată, când singurul loc în care își putea demonstra superioritatea era un drum englezesc de țară. În condițiile acestea, era totuna dacă avea arcuri sau aripi.

Poate pentru a douăsprezecea oară în ultimele trei zile își regretă hotărârea de a călători în trăsură cu valetul și bagajul, în loc să se folosească de propria lui cabrioletă. Măcar în cabrioletă ar fi avut aer curat și activitatea psihică și fizică de a parcurge singur drumul. Poate că ar fi fost în stare să vadă și să evite mai multe denivelări decât vizitiul trăsurii.

„Dar nu aveam de unde să știu că sfârșitul lui februarie va fi atât de strălucitor de primăvăratic”, își continuă el șirul gândurilor, căscând din nou gata să-și mute fălcile din loc. Soarele strălucea pe cerul fără niciun nor; copacii începuseră să înmugurească; ghioceii și ciuboțica-cucului începuseră să scoată capetele printre gardurile vii, și își putea imagina prospețimea aerului și cântecul păsărilor, deși praful drumului și zgomotul produs

de cai și de roțile trăsurii îi amorțiseră toate simțurile.

Oh, cât de mult și-ar fi dorit să călărească sau să stea în cabrioleta lui, cu hățurile în mână! Privelișteа valetului, cu capul căzut în piept, și sforăielile lui șuierătoare începeau să îl calce pe nervi pe lordul Astor. Cu câteva minute în urmă încercase să îl trezească, dregându-și vocea, dar nu reușise decât să îl facă pe Henry să tresară, să mormăie ceva, să plescăie din buze și să-și continue apoi sforăitul senin, cu capul în piept din nou.

Lordul Astor își examină mohorât cizma înaltă, întorcându-și piciorul pe toate părțile. Ar fi trebuit să fie oarecum consolat de faptul că urma să ajungă la destinație în următoarele două ore. Dar se gândi că, în împrejurările actuale, ar fi preferat să mai petreacă încă două zile pe drum, chiar dacă asta ar fi însemnat alte două nopți în hanuri de nedescris, precum cel de noaptea trecută.

Patru femei. Urma să înfrunte patru femei străine. Și erau străine, chiar dacă erau oarecum înrudite cu el. Această înrudire îndepărtată era singurul motiv al noului său titlu și al bogăției care venise odată cu el. El era cea mai apropiată rudă de sex masculin a ultimului viconte Astor, care decedase de curând. Păcat că nu era și singura rudă a răposatului viconte, se gândi nemilos noul Astor. Acesta lăsase în urmă o soție și trei fiice. Iar el mergea acum să le prezinte condoleanțele lui și să își vadă noua casă și domeniul.

Era într-adevăr o situație teribil de

stânjenitoare. Știuse, bineînțeles, că era moștenitorul vicontelui. Cum să nu știe când trăise în relativă sărăcie, mai ales în ultimii șase ani, după ce absolvise universitatea și începuse să trăiască pe picior mare în Londra? Dar nu ținuse niciodată legătura cu vărul său – un termen pe care îl folosea în lipsa altuia mai bun. Înrudirea era de fapt destul de îndepărtată. În urmă cu cincisprezece ani, tatăl lui se certase cu răposatul viconte, și de atunci nu-l mai văzuse niciodată. Iar el nu avusese ocazia să reia relațiile după moartea tatălui său, care avusese loc în urmă cu patru ani.

„Și acum m-am trezit în situația asta neplăcută”, se gândi lordul Astor, lăsându-și din nou picioarele jos, privind nerăbdător pe geamul trăsurii și căutând nici el nu știa ce semne ale apropierii de destinație. Trebuia să viziteze patru femei al căror cămin devenise acum casa lui, patru femei care rămăseseră fără nicio siguranță din cauza morții premature a predecesorului său. Avocatul care îi adusese vestea bună a norocului ce dăduse peste el îi spusese că răposatul viconte nu luase nicio măsură pentru a asigura viitorul familiei sale, o neglijență aproape incredibilă, având în vedere faptul că aceasta era formată în întregime doar din femei.

Și ce făcuse el, noul viconte Astor, înfierbântat de importanța sa nou-câștigată, debordând de sentimente euforice de bunăvoință față de întreaga lume? Se oferise să se căsătorească cu una dintre fiice, asta făcuse. Fără să le fi văzut în viața lui! Aflase că aveau douăzeci, optsprezece și

cincisprezece ani. Și asta era tot ce știa. Nu le cunoștea numele, caracterul, înfățișarea. Nu specificase nici măcar pe care o dorea ca mireasă. Lăsase decizia aceasta în seama mamei lor.

Prin urmare, acum mergea acolo mai ales ca să își cunoască viitoarea mireasă. Și cererea lui fusese destul de formală. Nu o putea retrage, chiar dacă cele trei fete aveau să fie la fel de urâte și needucate cum începeau să apară în coșmarurile lui.

Fusese o cerere pripită. Era adevărat că obținerea titlului îl făcuse să simtă necesitatea de a obține și o oarecare respectabilitate. Și ce era mai respectabil decât prezența unei soții în casa omului și poate un copil sau doi în camera copiilor? Și adevărul era că nu avea prea multe pretenții de la femeia care urma să îndeplinească acest rol. De fapt, petrecea foarte puțin timp acasă. O soție nu avea să îi schimbe prea mult tabieturile. Trebuia doar să fie o lady de familie bună și să se poarte așa cum pretindea buna-cuviință; dacă îndeplinea aceste cerințe, avea să se potrivească admirabil cu scopurile lui.

Dar chiar dacă se considera o persoană ușor de mulțumit, poate că fusese totuși un gest necugetat să ceară în căsătorie o femeie pe care nu o văzuse niciodată și despre care nu auzise niciodată nimic. Avea să se facă de râsul tuturor dacă surorile erau neobișnuit de urâte sau dacă manierele lor erau de o stângăcie vizibilă sau chiar mai rău.

Lordul Astor ridică din umeri și își drese din nou glasul cu putere. Sforăielile lui Henry nu mai erau

potolite, ci pătrunzătoare, iar Excelența Sa își încleșta și își descleșta pumnii din cauza lor. Nu avea rost să își bată capul acum cu toate ororile pe care i le putea aduce nesăbuința lui. Nu mai putea face nimic. În afară de faptul de a-și lăsa mireasa în căminul copilăriei ei, cu mama și surorile ei, și de a se întoarce la Londra pentru a petrece singur sezonul.

Trebuia să rămână acolo până vedea cum era ea. Ar fi fost amuzant să o prezinte în societate, dacă era măcar acceptabilă. Și poate că avea să fie agreabil să aibă mereu o femeie la îndemână pentru a-și satisface propriile plăceri. Nu că s-ar fi așteptat la mare lucru de la o fetișcană crescută la țară. Gusturile lui se îndreptau spre curtezanele mult mai mature și experimentate. Ca Ginny, de exemplu – căreia îi plăcea să fie numită Virginia și care se înfuria suficient de tare încât să arunce cu lucruri după el atunci când râdea de preferințele ei și îi explica cât de puțin se potrivea caracterul ei cu numele virginal. Ginny era amanta lui actuală și își ridicase meseria la rang de artă.

Nu, într-adevăr, nu trebuia să se aștepte la prea multă satisfacție sexuală de la noua lui soție, chiar dacă se dovedea drăguță. Ar fi fost nedrept s-o facă. Cât despre companie – lordul Astor ridică din nou din umeri – nu căutase niciodată așa ceva la o femeie. Avea destui prieteni în diferitele sale cluburi și destule activități încât să nu se întoarcă acasă decât pentru a dormi noaptea – sau cât mai rămânea din noapte după ce pleca de la Ginny, de la o partidă târzie de cărți sau de la vreun chef

zdravăn.

Nu trebuia să se lase înspăimântat de chinul care îl aștepta în următoarele ore. Soția avea să fie de fapt un accesoriu foarte lipsit de importanță din viața lui.

Lordul Astor căscă din nou, aruncă o privire otrăvită spre silueta inconștientă a valetului care sforăia, se lăsă mai jos pe banchetă și își permise să închidă ochii și să se cufunde în uitare.

Onorabila domnișoară Frances Wilson plângea. Din nou, se gândi sora ei Arabella, privind-o din locul ei de la pervazul ferestrei și minunându-se ca de obicei, fiindcă Frances reușea să pară și mai frumoasă atunci când plângea. Poate că de data asta nu făcea niciun efort pentru a-și învinge sensibilitățile. Când plângea Arabella, lucru care se întâmpla destul de rar, rămânea cu fața roșie și umflată. Și nici Jemima, sora lor mai mică, nu era mai brează. Se văicărea întotdeauna cu glas tare când plângea, așa că, odată, tăticul, care se afla într-una din pasele lui proaste, îi spusese că părea un vițel care mugește după mama lui.

Dar Frances, sora lor mai mare și frumusețea familiei, putea să plângă și să rămână frumoasă. Asta nu însemna, desigur, că trebuia să plângă ca să obțină acest rezultat. Era zveltă și frumos proporționată, cu ochii albaștri, mari și expresivi, tenul ca de porțelan și părul blond, bogat și mătăsos. Și gene negre care îi adumbreau obrajii când coborau, așa cum se întâmpla adesea când se afla în prezența unui gentleman.

Frances. Frumoasa. Favorita părinților ei. Și favorita surorilor ei. Nu puteai să nu o iubești pe Frances. Era toată numai blândețe și sensibilitate înlăcrimată. În momentul acesta nici nu plângea măcar pentru ea însăși. Plângea pentru Arabella. Și nu pentru prima dată. De fapt, plânsese zilnic în ultimele două săptămâni din cauza mărețului sacrificiu, așa cum ajunsese să fie numită decizia Arabellei.

Arabella era impresionată de atâta apreciere, și poate că se și mândrea puțin. Dar dacă era să fie sinceră, nu se putea considera o mare eroină. Nu avea nicio obiecție deosebită față de căsătoria cu lordul Astor – ce ciudat era să te gândești că titlul tatălui lor aparținea acum unui alt bărbat. Era adevărat că noul viconte trebuie să fi fost cam de vârsta tatălui lor, din câte își amintea mămica, care îl întâlnise pentru ultima dată cu mulți ani în urmă. Dar asta nu conta. Arabella ținuse întotdeauna la tatăl lor. Și nu ținuse niciodată la niciunul dintre băieții aceia oribili care o trăgeau de cozi când era fetiță și nu o lăsau să se cațăre în copaci cu ei și care se așteptau acum ca ea să danseze cu ei la reuniuni și să zâmbească prostește la complimentele lor stângace. Dacă tot trebuia să se căsătorească, prefera să se căsătorească cu un bărbat mai vârstnic.

— Frances, dragostea mea, nu o lua chiar în tragic, spuse Lady Astor, aplecându-se peste umărul fiicei mai mari, cu sărurile în mână. Amintește-ți că există compensații pentru sacrificiul Bellei. Lordul Astor – oh, bietul și

scumpul tău tată, dragostea mea – e un bărbat vârstnic, dar poți fi sigură că va fi un om liniștit. Și Bella va fi noua Lady Astor și stăpână la Parkland. Va fi aranjată pe viață. Și vicontesă la optsprezece ani, dragostea mea. Mama își întoarse atenția spre Arabella. De fapt, aproape că nu e niciun sacrificiu.

Arabella trase aer adânc în piept și deschise gura, ca să își exprime cuminte acordul. Dar Frances suspină atât de jalnic, încât închise gura din nou.

— Dar o să se căsătorească cu un bătrân, când nu a văzut nimic din viață. O să-și sacrifice tinerețea și toate speranțele de dragul nostru, mămico. Scumpa, scumpa mea Bella! Cât de mult te iubesc! Și cât de vinovată mă faci să mă simt, fiindcă mi-ai luat de pe umeri povara de a mă sacrifica eu însămi.

— Ar fi fost într-adevăr o prostie să o faci, Frances, spuse Arabella, legănându-și picioarele spre peretele din spate, fiindcă nu ajungeau la pământ. Tu ai alte perspective. Și Theodore ar rămâne cu inima zdrobită dacă vărul nostru te-ar lua cu el. Și, în plus, după cum ți-am mai spus și ție, și mamei de o mie de ori, mie chiar nu-mi pasă. Excelența Sa trebuie să fie un om rezonabil și cumsecade, fiindcă s-a oferit să se căsătorească cu una dintre noi fără să ne vadă măcar, doar ca să nu rămânem pe drumuri.

— Sunt sigură că ne va permite să locuim aici și după căsătoria ta, Bella, răspunse mămica. Și tu, iubirea mea, îl vei convinge să o luați pe Frances cu voi la Londra ca să fie prezentată în societate.

La drept vorbind, această des menționată idee era singura parte a planului pe care Arabella o dezaproba. Principalul motiv pentru care o scăpase pe Frances de necesitatea de a se căsători cu vicontele era ca sora ei să se poată căsători cu Theodore. Trebuia să își amintească acum să îi spună Sir Theodore Perrot. Îi spuseseră Theodore – uneori chiar Theo – toată viața lor, dar se părea că existau reguli de bună-cuviință care trebuiau respectate acum, când erau toți adulți.

Frances și Theodore – Sir Theodore – plănuiseră întotdeauna să se căsătorească, și Arabella se bucura foarte mult să facă posibilă această căsătorie. Theodore, voinic, blond și cu obrajii rumeni, era atât de solid și de vrednic de încredere, încât Frances avea să fie în siguranță cu el. Și Frances avea nevoie de siguranță. Frances nu putea înfrunta viața dacă nu avea pe cineva care să o sprijine și să o conducă. Arabellei nu îi plăcea să își imagineze că urma să o ia pe Frances la Londra cu ea și cu vicontele ca să fie văzută de alți domni, mai puțini stabili. Unul dintre ei ar fi putut pur și simplu să fugă cu ea, și cum și-ar fi petrecut apoi tot restul vieții biata ei soră?

Arabella purta cea mai bună rochie de zi a ei. Se uită în jos la muselina subțire și înflorată, cu eșarfa lată și azurie, și se gândi din nou că era cam nepotrivită pentru februarie. Poate că afară era primăvară, dar nu era anotimpul potrivit pentru muselină. Era recunoscătoare că soarele strălucea atât de puternic prin fereastră, încât aproape că îi era prea cald, în ciuda materialului subțire. Măcar

nu mai purta doliu, și asta era plăcut. Mămica le anunțase că renunțau la doliu pentru noul lord Astor, chiar dacă trecuseră numai opt luni de când se dusese bietul lor tată.

La fel ca în ultimii doi ani, Arabella își dorea să nu se fi oprit din creștere la o înălțime atât de neimpresionantă. Poate că era și puțin cam dolofană, deși presupunea că nu era corect să compare silueta ei cu a lui Frances. Mama avea întotdeauna grijă să o asigure că nu era dolofană, ci doar cu forme rotunde și mărunțică. Și nu se putea compara nici cu Jemima, care era încă subțire și lipsită de forme ca un băiat și se văicărea adesea în gura mare că nu avea să fie niciodată altfel. Dar Jemima era deja mai înaltă decât ea. În plus, Arabella credea că avea și părul prea des. Avea o nuanță frumoasă și întunecată de castaniu, așa cum îi tot spunea mama ca să o mângâie, dar era foarte greu să îl aranjeze într-un stil anume.

Arabella nu își dorea prea mult să fie o frumusețe. Una în familie era o binecuvântare destul de mare, iar ea ajunsese la această concluzie de bun-simț cu mai bine de un an în urmă. Și fiindcă nu începuse să se gândească la pretendenți și la căsătorie până în urmă cu două săptămâni, când sosise scrisoarea uluitoare a vicontelui, nu dorise în mod special să fie atrăgătoare în ochii domnilor. Și nu dorea asta nici acum. La urma urmei, vicontele era un bărbat vârstnic căruia nu avea să-i pese de niște lucruri atât de frivole ca înfățișarea fetelor. Se căsătorea cu ea doar din bunătate. Și ea nu dorea să îi

câștige admirația. Se căsătorea cu el pentru că era necesar și pentru că astfel avea să fie eliberată de corvoada neplăcută de a-și căuta un soț în următorii câțiva ani.

Dar ar fi vrut să nu aibă o înfățișare atât de copilăroasă. Avea optsprezece ani, și era femeie în adevăratul sens al cuvântului. Și totuși, uneori se gândea disperată că arăta ca un copil, mai tânără ca Jemima chiar. Era mică și dolofană – protestele mamei ei care susținea contrariul nu o convinseseră niciodată – și forma rotundă a feței ei era accentuată de părul des, care nu făcea nimic ca să dezvăluie unui străin că era deja o femeie matură. Pentru un bărbat cu vârsta apropiată de cea a tatălui lor, avea să arate ca un veritabil copilaș.

Arabella oftă. Poate că ar fi trebuit să insiste mai mult să nu ia eșarfa azurie, atunci când i-o recomandase mama. O făcea într-adevăr să arate de parcă tocmai ar fi ieșit din camera copiilor.

— Gata, iubirea mea, îi spunea Lady Astor lui Frances, bătând-o pe umăr. Dai dovadă de mult curaj, așa cum știam că ai să faci. Lasă batista; ochii îți sunt aproape uscați. Excelența Sa va sosi în orice moment, și nu vrem în niciun caz să te vadă plângând, chiar dacă se va căsători cu Bella. Va crede că te-ai certat cu Bella pentru el, și asta nu i-ar lăsa o impresie favorabilă despre familia noastră.

— Dragă Bella, spuse Frances, cu vocea tremurătoare și ochii suspect de strălucitori, din nou. Excelența Sa va vedea imediat cât de mult te

iubim toate. Trebuie să înțeleagă că nu noi te-am sacrificat, ci că tu te-ai sacrificat numai pentru că așa ai dorit. Oh, sper că nu e chiar chel sau cu părul alb, sau fără dinți.

— Vai de mine, iubirea mea! exclamă mama lor. Tăticul nu era deloc așa. Tăticul a fost un bărbat chipeș până în ziua morții. Își scoase propria batistă din buzunar și își tamponă ochii. Bella, iubirea mea, cred că ar fi bine să-ți amintești să nu îți legeni picioarele ca acum când va sosi Excelența Sa. Nu e deloc potrivit pentru o lady.

— Da, mămico, răspunse Arabella, oprindu-și imediat picioarele. Poate că ar trebui să aduc taburetul aici ca să îmi așez picioarele pe el. Altfel o să uit sigur.

Ușa camerei de zi se deschise cu un pocnet brusc, și o tânără înaltă și subțire, într-o rochie de muselină cu o eșarfă lată trandafirie care semăna remarcabil de bine cu rochia Arabellei, se năpusti în încăpere, fluturându-și buclele roșcate într-o parte și în cealaltă a capului.

— Mămico, vine, anunță ea. Într-o trăsură ciudată. Sunt doi bărbați. Cred că unul dintre ei e servitorul. Sunt în hol chiar acum. Am coborât de la lecții, fiindcă ai spus că pot, chiar dacă domnișoara Roberts a spus că trebuie să aștept până voi fi chemată. Dar dacă aș fi făcut-o, mămico, s-ar fi putut să uiți și nu l-aș fi văzut pe Excelența Sa întâlnindu-se cu Bella. De sus nu părea să fie foarte bătrân. Nu mergea prea încovoiat.

— Vai de mine, copilă! Nu e bătrân. De abia dacă are vârsta tăticului vostru, sau pe undeva pe

aproape. Îndreaptă-ți eșarfa și așază-te în liniște. În liniște, ai grijă! Tinerele domnișoare care mai iau încă lecții trebuie să fie văzute, dar nu auzite, ține minte! Și nu uita să faci o reverență și să nu te uiți cu gura căscată la Excelența Sa atunci când va fi anunțat. Frances, iubirea mea, nu vei plânge din nou, nu? Și, Bella, draga mea, nu-ți mai legăna picioarele! Jemima, înainte de a te așeza, adu-i Bellei taburetul, te rog!

Imediat ce fu anunțat și își făcu intrarea în salonul din Parkland Manor, vicontele Astor fu cuprins de ușurare. În primul rând, Lady Astor avea maniere impecabile, străbătând încăperea ca să îl întâmpine cu mâna întinsă și făcând o reverență în timp ce îi ura bun venit în noua lui casă. Și femeile mai tinere din spatele ei păreau și ele bine-crescute. Se ridicaseră toate trei în picioare și îi făcuseră câte o reverență adâncă.

Cu toate acestea, ușurarea lui se datora în principal faptului că își văzuse viitoarea mireasă în timp ce aruncase o privire rapidă prin cameră, înainte de a-și concentra atenția asupra stăpânei casei. Și poate că era prea puțin să spui că se simțise ușurat. Ea era o adevărată frumusețe, cu trăsături minunate, părul de un blond delicat și o siluetă care ar fi satisfăcut visurile celui mai exigent bărbat.

Surorile ei erau mult mai tinere și destul de banale. Probabil că fusese greșit informat în privința vârstei lor.

— Dar cred că e o greșeală, milord, spunea

acum Lady Astor. Părea uluită. Nu puteți fi vărul răposatului meu soț, cel pe care l-am întâlnit cu mulți ani în urmă. Păi, probabil că pe atunci erați la grădiniță.

El se înclină.

— Probabil că vă referiți la tatăl meu, doamnă. Uneori se produc confuzii, fiindcă port numele lui. Mama a insistat să mă numesc Geoffrey, ca și el. Se pare că nu ați fost informată că tata a murit acum patru ani.

— Ce pierdere dureroasă trebuie să fi fost pentru dumneavoastră, spuse ea, strângându-și mâinile la piept. Dar bineînțeles că îmi amintesc că bietul și scumpul dumneavoastră tată avea un fiu. Și acum sunteți lordul Astor, sir. Sunt încântată să vă cunosc și îmi pare rău doar pentru cearta aceea veche, care ne-a ținut departe atâția ani. Fetele mele sunt la fel de dornice ca și mine de a reînnoda legăturile. Îmi permiteți să vi le prezint, milord?

Lordul Astor o asigură că ar fi fost onorat. Se înclină pe rând în fața domnișoarei Frances Wilson, a domnișoarei Arabella și a domnișoarei Jemima. Și în cele din urmă se așeză pe un scaun, aproape de frumusețea familiei. Îi examină mai atent chipul și silueta și nu fu dezamăgit. Avea ochi albaștri frumoși și încrezători – pe care îi văzu doar în treacăt. În cea mai mare parte a timpului ea privea cu modestie în jos. Dar chiar și așa aveai multe de admirat. Genele ei întunecate erau dese și lungi și îi adumbreau foarte ispititor obrajii îmbujorați.

Ea nu vorbi mult. Dar cine ar fi cerut

conversație de la o femeie care avea atâtea de oferit privirii? În timp ce își sorbea ceaiul, lordul Astor își imagina deja ce senzație avea să stârnească atunci când avea să o prezinte în societate ca pe soția lui. Își imagina cât de mult avea să-i placă să o ducă la o modistă apreciată și să o îmbrace în stilul cel mai la modă și cu stofele cele mai elegante.

Lordul Astor conversă aproape în exclusivitate cu gazda lui. Aceasta încercă să o includă și pe una dintre fetele mai tinere în conversație – pe cea mărunțică, cu părul des și întunecat, care stătea la fereastră, legănându-și picioarele oricând vorbea –, dar vicontele nu îi acordă multă atenție fetei. Și nu se uită prea mult nici la cealaltă – cea subțirică, cu părul roșcat, care se holbă mută la el în tot timpul în care se servi ceaiul. Se întrebă în trecere, așa cum o mai făcuse de câteva ori în ultimele săptămâni, dacă ar fi trebuit să o ia pe mama soției lui și pe surorile ei înapoi cu el la Londra. Dar apoi presupuse că nu era necesar. Fetele mai mici erau probabil prea tinere pentru debutul în societate.

Își dădu seama totuși, în timp ce își continua conversația cu Lady Astor, că nu îi mai păsa prea mult de bunele maniere și de ceea ce îi cereau ele să facă în situația dată. Era atât de ușurat să afle că până la urmă avea să aibă o mireasă încântătoare și rafinată, încât ar fi fost gata să târască până la Londra o jumătate de duzină de surori, dacă așa trebuia.

Lady Astor se ridică în cele din urmă în picioare

și se oferi să-l conducă în camera lui – dormitorul stăpânului, se grăbi ea să-l asigure –, unde putea să se schimbe dacă voia de hainele de călătorie, înainte de cină.

El se înclină în fața fermecătoarei fete și a surorilor ei și își urmă gazda afară din încăpere, foarte mulțumit de prima oră petrecută la Parkland Manor. Hotărî să-și petreacă restul zilei discutând despre subiecte mondene. Avea destul timp a doua zi să discute între patru ochi cu Lady Astor despre nunta care urma și despre viitorul ei și al celor două fiice care îi mai rămâneau.

capitolul 2

Arabella stătea pe pajiștea din capătul de nord al grajdurilor, jucându-se cu George, ciobănescul ei scoțian. Acesta nu avea voie în casă, pentru că o făcea pe Frances să strănute. Dar nu suferea în niciun caz de lipsa iubirii omenești. Arabella își petrecea fiecare clipă liberă afară, și George putea fi văzut de obicei sărind în sus în așteptarea ei sau năpustindu-se înaintea ei. Astăzi, totuși, ea stătea și îi scărpina urechile, ignorându-i invitațiile frecvente de a se ridica și de a începe hârjoneala. Nu voia să fie văzută din casă.

O lăsase pe Frances plângând în salonașul mamei lor. Sora ei nu voise sau nu putuse să spună nimic, ci se mulțumise să cadă grațios pe canapea și să își ascundă fața într-o batistă de dantelă. Mămica, care o chemase pe Arabella ca să o informeze că lordul Astor îi ceruse o întrevedere

particulară la sfârșitul dimineții, sugerase că poate că ar fi fost mai bine ca Arabella să plece din nou. Poate că Frances voia să vorbească numai cu mama ei.

Dar Arabella știa ce o supărase pe Frances. Plângea cu și mai multă amărăciune decât plânsese în ultimele două săptămâni știind că sacrificiul pe care îl acceptase Arabella cu atâta voioșie se transformase acum într-unul palpabil. Frances ghicise că perspectiva nunții cu vicontele o speria și mai tare pe sora ei acum, iar inima ei miloasă o făcuse să plângă din nou.

Din după-amiaza trecută și Arabellei aproape că îi venea să plângă, însă nu știa cum ar fi putut să obțină vreo alinare prin suspine și lacrimi. Din experiența ei limitată în privința acestor manifestări, era sigură că ar fi făcut-o să se simtă și mai rău. Suspinele îi produceau o durere în piept, iar lacrimile îi înfundau nasul. Și ambele îi provocau umflături lucioase și roșii pe față și pe gât. Nu, nu avea de gând să plângă. Și nu avea să se lamenteze, nici să le arate în vreun alt mod mamei și surorilor ei cât de insuportabilă devenise acum soarta ei. Nu putea să le împovăreze și mai mult cu faptul că acum își dorea să fi fost aleasă Frances ca mireasă a vicontelui Astor.

Cum putea să se căsătorească cu lordul Astor? Nu era deloc bărbatul vârstnic la care se aștepta. Era tânăr – cu siguranță că nu avea mai mult de zece ani în plus față de ea. Și – mai rău – era un bărbat chipeș. Nu era înalt – de fapt nu depășea cu mult înălțimea medie. Dar era zvelt, grațios, chipeș

și avea un păr negru strălucitor. Era de fapt tipul de bărbat care întorcea capetele femeilor chiar și într-o reuniune mai mare de domni.

Și cel mai rău – oh, mult mai rău decât tinerețea și înfățișarea frumoasă – era faptul că părea un bărbat de lume, încrezător și experimentat. Cel puțin așa se dovedise a fi în timpul după-amiezii și în seara zilei precedente. Conversase cu mama lor despre o largă varietate de subiecte și le spusese multe despre Londra și continent. Și avea un aer anume – Arabella nu putea să găsească cuvintele potrivite. Avea ceva care sugera că era un cunoscător fin și experimentat al lumii și al evenimentelor ei.

Spre exemplu, modul în care se uitase la Frances, de parcă ar fi cunoscut-o și apreciat-o chiar și la prima vedere și ar fi avut încrederea că ea trebuia să îi întoarcă privirea. Și mai era și faptul că nu se uitase la ea. Parcă nici nu exista pentru el. Era limpede că fusese dată deoparte ca un copil neinteresant, care nu conta. Deși vorbise de zece ori mai mult decât Frances în ziua precedentă, ar fi jurat că el nu luase în seamă niciun cuvânt din câte îi spusese și nu îi aruncase decât câte o privire întâmplătoare.

Îi venea foarte greu să suporte perspectiva căsătoriei cu lordul Astor. Nu avea să fie niciodată în stare să-și uite propriile defecte atunci când era cu el. Avea să fie mereu stânjenitor de conștientă de faptul că părea atât de tânără, de mică și dolofană, cu o față atât de rotundă și copilăroasă. Avea să fie întotdeauna conștientă de conversația

ei plictisitoare și de puțina ei experiență de viață.

Oh, vai, se gândi Arabella masând pântecul lui George cu atâta energie, încât acesta ridică labele în sus, în desăvârșit extaz, nu avea să se simtă niciodată în largul ei cu lordul Astor! Și tot ce ceruse de la căsătoria asta fusese să se simtă în largul ei și să-și poată face și soțul să se simtă confortabil. Totul ar fi fost în regulă cu un bărbat vârstnic. Cu un bărbat vârstnic, nu ar fi trebuit să fie conștientă de ea însăși.

Dar cu un asemenea viconte! Avea să se simtă veșnic inferioară. Și veșnic stânjenită, știind că el o privea mereu cu neplăcere în cel mai rău caz, și în cel mai bun cu indiferență. Ar fi vrut să îl impresioneze pe bărbatul acesta, și Arabella știa că nici în cele mai nebunești visuri nu ar fi putut să facă nimic prin care să obțină admirația lui.

Oh, cât de mult și-ar fi dorit ca Frances să fie cea care se căsătorea cu el. Frances era măcar pe atât de frumoasă pe cât era el de chipeș. Era adevărat că nu avea mai multă experiență de viață ca Arabella, dar asta nu conta în cazul lui Frances. De fapt, inocența ei era un farmec în plus. O căsătorie între lordul Astor și Frances ar fi fost o uniune de pe poziții de egalitate. Ei doi s-ar fi potrivit. Ar fi fost fericiți. El ar fi fost mândru de Frances. În ziua precedentă, Arabella văzuse că el îi admira deja sora.

Și era chinuită de teribila presupunere că lordul Astor credea că Frances era mireasa aleasă pentru el. Își imaginase că mămica îi comunicase alegerea ei, dar poate că nu o făcuse. Poate că vicontele

venise la Parkland fără să știe care dintre surori avea să fie mireasa lui. Și dacă era așa, cel mai natural lucru din lume era să creadă că Frances era aceea. Ce îngrozitor de dezamăgit avea să fie în dimineața asta, când urma să descopere adevărul. De fapt, poate că avea să-și ia înapoi promisiunea și să se întoarcă imediat la Londra.

Ce umilință îngrozitoare ar fi fost! Mai rea chiar decât căsătoria cu el.

Dintr-odată, Arabella rămase paralizată, descoperind că vicontele, îmbrăcat cu eleganță sufocantă într-o prețioasă haină verde, pantaloni de un galben-închis și cizme înalte cu carâmbii albi, se îndrepta spre grajduri venind dinspre casă. Poate că pleca deja. Sau poate că venea să o caute fiindcă aflase îngrozitorul adevăr.

Se lăsă în jos, încercând să se facă invizibilă chiar dacă George sărise în picioare, lătrând furios, și se năpustise spre străin. „Aș putea la fel de bine să flutur un steag mare roșu deasupra capului”, se gândi cu melancolie Arabella ridicându-se în picioare cât putea de nonșalant în timp ce inima îi bătea nebunește; apoi își netezi fusta și păși spre el, cu un zâmbet amabil.

„A doua presupunere a fost cea corectă”, se gândi ea cu inima strânsă. „A venit să vorbească cu mine”. Se îndreptă imediat spre ea, fără nicio ezitare. Arabella stătea liniștită și aștepta. Și zâmbea.

Lady Astor avu până la urmă succes și își convinse fiica să își exprime durerea în cuvinte. Nu

era totuși ceea ce crezuse Arabella.

— Mămico, oh, mămico, spuse Frances, smiorcăindu-se în batistă și tamponându-și ochii cu ea, de ce nu s-a gândit nimeni să ne informeze despre decesul Excelenței Sale? Nu, nu era Excelența Sa, nu? Tăticul trăia încă atunci când a murit. Era moștenitorul lui, totuși nimeni nu ne-a spus despre moartea lui.

— S-a întâmplat fără îndoială din pricina acelei neînțelegeri, spuse mama ei. Totul a fost o prostie, poți să fii sigură. Nu-mi pot aminti prea bine despre ce a fost vorba, deși îmi amintesc că tăticul avea dreptate în întregime. Dar a fost o neglijență și un lucru într-adevăr răutăcios din partea familiei să nu ne informeze de moartea moștenitorului tatălui tău. Nu mă mir că veștile acestea atât de neașteptate ți-au șocat sensibilitatea, draga mea.

— Oh, mămico, dacă aș fi știut măcar! se jelui Frances, frângându-și patetic mâinile. E atât de tânăr și chipeș, și elegant. Și amabil.

— Într-adevăr, Excelența Sa e o surpriză plăcută, spuse Lady Aston. Un tânăr foarte agreabil, într-adevăr. Nu m-a făcut nici măcar o dată să simt că sunt un simplu oaspete în casa lui.

— Nu înțelegi, mămico? Vocea lui Frances devenise tragică. Nu ar fi fost nevoie să se sacrifice Bella, dacă aș fi știut măcar. Aș fi putut lua povara asupra mea.

— Într-adevăr, draga mea, spuse mama ei oftând, tu ai fi fost o vicontesă mult mai încântătoare decât Bella. Și sunt sigură că Excelența Sa ar fi preferat să te ia pe tine. Nu a

avut ochi decât pentru tine ieri după-amiază, de când a sosit.

Frances își apăsă din nou batista pe ochi.

— Bineînțeles, spuse mama ei strălucitoare. Nu am vorbit cu Excelența Sa încă. El nu știe care dintre voi îl va onora acordându-i mâna. Sunt sigură că Bella nu ar avea nimic împotriva unei schimbări de plan. Să vorbesc cu ea, iubirea mea, și să îi sugerez că te vei căsători tu cu lordul Astor până la urmă?

Frances își ridică privirea cu lacrimile strălucindu-i pe gene și cu ochii de un albastru mai închis decât de obicei.

— Oh, mămico, nu mă așteptam să mă ispitești atât de mult chiar tu. Nu, nu aș putea s-o fac. Draga de Bella a făcut sacrificiul cu atâta voioșie de dragul nostru, al tuturor, și eu am fost foarte dispusă să o las să îl facă, imaginându-mi că Excelența Sa era un bătrân. Acum e răsplătită pentru lipsa ei de egoism. Va avea un soț tânăr și chipeș. Își merită norocul, mămico, pentru că e un înger. Sunt fericită pentru ea. Chiar sunt.

Și își dovedi declarația izbucnind din nou în lacrimi.

Lady Astor se ridică în picioare și își bătu fiica pe umeri, liniștitor.

— Cred că am doi îngeri în loc de fiice. Ai o inimă generoasă, iubirea mea. Multe surori ar fi geloase pe Bella în asemenea împrejurări. Dar ai dreptate. Merită răsplata asta. Excelența Sa va fi într-adevăr norocos să primească o mireasă atât de dulce.

O bătu din nou pe umeri pe Frances și o anunță că era timpul să i se alăture Excelenței Sale în salonul de dimineață, pentru a face aranjamentele ce țineau de nuntă.

Lordul Astor nu voia să pornească în căutarea domnișoarei Arabella Wilson. Nu voia deloc – bănuia că era cea mărunțică, cu părul întunecat. Dar presupunea că nu mai avea rost să amâne momentul. Mai devreme sau mai târziu trebuia să treacă prin formalitatea de a cere fata în căsătorie. Și era mai bine să se întâmple mai devreme, fiindcă nu se putea gândi la nicio cale de pe pământ sau de sub pământ prin care să scape din această situație neplăcută.

Doar cu o zi în urmă, fusese pregătit pentru dezastru. Se convinsese singur să se aștepte ca mireasa să fie urâtă, stângace sau vulgară. Se convinsese chiar că era posibil să aibă toate cele trei defecte. Soarta fusese foarte crudă cu el, înălțându-l mai sus de ceruri în momentul sosirii și doborându-l la pământ cu doar o jumătate de oră în urmă.

Începând cu după-amiaza trecută, nici măcar nu-i trecuse prin minte că mireasa aleasă nu era frumoasa Frances. De fapt, nici nu visase că vreuna din celelalte două fete ar fi putut să fie destul de mare ca să fie luată în considerare. Nici nu se uitase bine la ele, dar impresia lui clară fusese că amândouă erau doar niște copii. Totuși, se părea că avocatul nu greșise cu nimic când îi dăduse detalii despre cele trei fiice ale

predecesorului său. Domnișoara Arabella Wilson avea optsprezece ani.

Destul de mare ca să-i fie mireasă.

Cu puțin timp în urmă, când își reînnoise oferta față de Lady Astor, primise o lovitură crudă: i se spusese că da, era conștientă de marea onoare pe care o făcea familiei ei și că cea de-a doua fiică a sa avea să fie fericită să îi primească cererea. Acum se temea să nu fi rămas cu gura căscată la început, atât de neașteptate fuseseră cuvintele ei. A doua fiică? În momentul acela nici nu-și putea aminti măcar care dintre cele două surori ale lui Frances era cea mai mare.

Dar ce ar fi putut să facă sau să spună? Se înclinase și spusese tot ce se cuvenea a fi spus în ocazia respectivă. Și Lady Astor îi oferise un răgaz, asigurându-l că înțelegea că dorea să o cunoască mai bine pe Arabella și să stabilească problema cu ea înainte de a discuta detaliile nunții.

Iar el se înclinase și întrebase unde ar fi putut-o găsi pe domnișoara Arabella.

Ea îi spusese că fata era probabil afară, unde stătea de obicei. Probabil că se afla cu câinele în vecinătatea grajdurilor.

Și acolo era, descoperi oarecum ușurat lordul Astor. Poate că și-ar fi ieșit cu totul din fire dacă ar fi trebuit să umble cine știe unde după ea. O văzu imediat ce întorsese capul în direcția ciobănescului scoțian negru cu alb care sărea spre el, lătrând entuziast. Ea stătea pe iarbă, dar se ridică în grabă în picioare și porni spre el. Era limpede că îl aștepta.

Lordul Astor schimbă direcția și zâmbi în timp ce se apropia de ea.

— Bună dimineața, domnișoară Arabella, spuse el înclinându-se și oprindu-se la câțiva pași în fața ei. Ce câine frumos! E al dumneavoastră?

— Da, milord, spuse ea, aplecându-se să mângâie câinele pe spate, în timp ce acesta se sprijinea cu labele pe mijlocul ei și își ridica privirile spre fața ei, gâfâind. Nu, George, nu putem merge la plimbare acum. Va trebui să aștepți. Și dă-te jos! Nu sunt deloc sigură că ai labele curate.

Era într-adevăr mărunțică. De abia îi ajungea la umăr, chiar dacă nici el nu era un bărbat înalt. Probabil că înălțimea ei îl indusese în eroare și îl făcuse să creadă că era un copil. Însă avea forme de femeie. Pe de altă parte, avea fața însuflețită și îmbujorată ca a unui copil.

— Poate că ați vrea să vă plimbați cu mine, spuse el cu o reverență, și să îi oferiți astfel lui, ah, George, exercițiul de care are nevoie. Apropo, l-ați numit așa fiindcă seamănă în vreun fel cu regele?

Ea râse.

— L-am numit așa doar pentru că tăticul i-a numit pe toți ceilalți câini Regele și Împăratul, și Prințul, și Ducele, și tot așa. Când a apărut bietul George, se părea că nu mai rămăsese niciun nume regal.

— Mergem? întrebă el, arătând spre peluza din vest, care părea să coboare spre o pășune.

Ea începu să pășească alături de el. Rochia simplă de lână albastră și șalul o făceau să pară cumva mai în vârstă decât rochia pe care o purtase

cu o zi înainte. Părul îi era strâns într-un coc simplu, însă o șuviță grea se eliberase și îi atârna pe spate. Oricum ar fi fost, nu o avantaja deloc, se gândi lordul Astor, comparând-o în minte cu Ginny și buclele ei rebele.

Și domnișoara Arabella Wilson nu era drăguță.

— Am avut onoarea de a vorbi cu mama dumneavoastră în această dimineață, spuse el, împreunându-și mâinile la spate. Mi-a oferit permisiunea de a vă prezenta respectele mele.

— Oh, spuse ea și roși. Apoi ridică privirea și se uită o clipă în ochii lui. Îmi pare groaznic de rău. Vreau să zic că sunt sigură că ați făcut această ofertă ca să nu rămânem pe drumuri și să nu simțim că depindem de mila dumneavoastră. Și sunt sigură că ați fi preferat-o pe Frances, fiindcă e recunoscută ca frumusețea familiei. Iar eu nu sunt frumoasă deloc. Dar vedeți, Frances se va căsători cu Theodore – Sir Theodore Perrot, vreau să zic –, așa că s-a hotărât să fiu eu cea care acceptă generoasa dumneavoastră ofertă.

Lordul Astor rămăsese fără cuvinte. Fata aceea sporovăia ca un copil de doisprezece ani. Nu știa că trebuiau menținute aparențele? Nu puteai să declari cu glas tare că te căsătoreai doar pentru a păstra convenințele.

— Am făcut această ofertă pentru că fiicele răposatului viconte mi s-au părut foarte eligibile, spuse el cu grijă. Și m-aș considera într-adevăr foarte onorat dacă ați accepta. După cum știți, nu am specificat pe cine ceream în căsătorie, pentru că nu vă văzusem pe niciuna până ieri și pentru că

am considerat că mama dumneavoastră putea face alegerea cea mai înțeleaptă. Sunt foarte mulțumit de hotărârea pe care a luat-o. Voi fi fericit dacă mă veți accepta, domnișoară Arabella.

— Oh, vă accept, bineînțeles. Nu, George. Nu o să-ți arunc bețe astăzi. Fugi înainte și nu te mai încurca printre picioarele mele la fiecare pas. Sunt sigură că mama v-a asigurat de asta, milord. Și e într-adevăr foarte politicos din partea dumneavoastră să spuneți că vă sunt pe plac, când eu sunt sigură că nu puteți fi prea mulțumit. Voi încerca să vă ajut să vă simțiți confortabil, milord.

— Iar eu sunt destul de sigur că veți reuși. Și voi încerca să mă asigur că nu veți regreta alegerea pe care ați făcut-o, domnișoară. Îi voi sugera mamei dumneavoastră să ne căsătorim de îndată ce se citesc strigările. Vă convine?

— Oh, atât de repede? întrebă ea, ridicând privirea spre el și roșind.

Ajunseseră la un pârleaz care ducea spre pășune. Lordul Astor intenționa să se întoarcă sau să rămână acolo câteva minute, sprijinindu-se de gard. Dar Arabella sări pârleazul fără nicio ezitare și fără să-i ofere șansa de a o ajuta. Și în decursul acestui proces etală priveliștea foarte nepotrivită a gleznelor și pantalonașilor ei. Vicontele își ascunse un zâmbet și se cățără după ea.

— E prea devreme? întrebă el, îngăduindu-și să spere un moment. Ați vrea poate să vă bucurați de un răgaz pentru a vă obișnui cu logodna noastră?

— Oh, nu, răspunse ea, zâmbind scurt în direcția lui. Presupun că am face bine să terminăm

odată cu asta. Mămica va fi mulțumită să afle că doriți ca nunta să aibă loc aici. Se temea că ați dori poate să vă căsătoriți la Londra.

— Vă temeți de Londra? Ați prefera să locuiți aici după căsătoria noastră? Sunteți prea tânără ca să fiți despărțită de mama dumneavoastră și de toate lucrurile care vă sunt familiare.

— Asta trebuie să decideți dumneavoastră, milord. Dacă veți spune că vom locui aici, bineînțeles că nu mă voi plânge. Dar dacă veți dori să ne întoarcem la Londra, nu voi încerca să vă fac să vă răzgândiți. Voi merge oriunde doriți. O să vedeți că îmi cunosc datoria.

— Atunci va fi Londra, spuse el cu un zâmbet. Veți avea șansa de a lua parte la sezon. Cred că o să vă placă. Câinele dumneavoastră ar trebui să învețe bunele maniere, domnișoară. Mă mir că nu vă doboară când sare așa pe dumneavoastră.

Ea înălță privirea spre el, zâmbind.

— Oh, dar uneori mă doboară, atunci când mă ia prin surprindere. Dar mie nu-mi pasă. Vedeți, îl iubesc.

Se aplecă, astfel că labele câinelui se așezară pe umerii ei, și îl cuprinse în brațe. El o linse pe față, până când ea începu să râdă și îi împinse capul într-o parte.

Buza ei de sus era ușor ridicată, întrezărindu-i-se dinții deasupra buzei de jos. Nu-și dădea seama de ce, fiindcă dinții din față nu erau ieșiți în afară. Dar era o trăsătură destul de atrăgătoare.

„Este foarte greu să crezi că are optsprezece ani”, se gândi el în tăcere, în timp ce ea îmbrățișa

câinele și nu îl lăsa să o lingă pe față. Părea un copil mărunțel, nesupus și oarecum nepieptănat. Și sporovăia la fel de candid ca un copil.

Ea avea să fie soția lui, tovarășa lui de viață. Tovarășa lui de pat. O compară din nou rapid în mintea lui cu Ginny și cu celelalte femei care îi frecventau patul. Era aproape absurd – aproape stânjenitor, de fapt – să se gândească să facă cu acest copil lucrurile pe care le făcea cu tovarășele lui de noapte. Însă bănuia că oamenii căsătoriți întrețineau amante tocmai pentru a-și satisface simțurile. Nu își putea imagina că domnii căsătoriți pe care îi cunoștea se bucurau de soțiile lor așa cum se bucurau de amante.

Domnișoara Arabella Wilson nu era urâtă. Nu era nici stângace, deși manierele ei nu erau chiar cele așteptate de la o lady din lumea bună. Ar fi putut să nimerească mult mai rău. Dacă își scotea din minte imaginea încântătoare a domnișoarei Frances Wilson, așa cum îi apăruse cu o zi înainte, putea să se simtă totuși ușurat, fiindcă mireasa lui nu era chiar un dezastru. Putea să se gândească la căsătoria cu ea fără strângere de inimă și fără repulsie.

Cu câteva minute în urmă, ea spusese că va încerca să îl facă să se simtă confortabil. Ei bine, poate că urma să aibă și succes. Chiar dacă avea să-și continue viața de unde o lăsase cu câteva zile în urmă, putea să aibă o oarecare satisfacție știind că o soție care își cunoștea îndatoririle și care dorea să îl facă să se simtă confortabil va asigura respectabilitatea numelui și a căminului său.

Astfel că lordul Astor nu era chiar nemulțumit de realizările acelei dimineți.

Arabella însă nu era nici pe departe mulțumită. Își apăsă fața pe gâtul lui George, vorbindu-i și jucându-se cu el ca să-și ascundă groaznica stânjeneală.

Se afla în mijlocul pășunilor de la Parkland, în compania unui *gentleman* tânăr și foarte chipeș, care părea sosit chiar atunci de pe străzile Londrei. Și tocmai îi acceptase cererea în căsătorie. Habar nu avea cum ajunsese să facă asta, și nici cum să continue conversația, acum că totul era stabilit.

De abia acum înțelese pe deplin cât de retrasă fusese viața lor. Nu se îndepărtaseră mai mult de opt kilometri de casă și nu cunoscuseră pe nimeni în afară de locuitorii acelei zone și de vizitatorii ocazionali. Habar nu avea cum să converseze cu cineva atât de impunător ca lordul Astor sau despre ce să converseze. Și habar nu avea cum urma să se descurce odată ce ajungeau la Londra. Ce avea să facă acolo și cum trebuia să se poarte? Perspectiva era dintr-odată înspăimântătoare.

Îl asigurase pe lordul Astor că își cunoștea îndatoririle. Oare chiar le cunoștea? În afară de faptul de a-l asculta, care mai erau îndatoririle ei? Și îi spusese că avea să încerce să-l facă să se simtă confortabil. Cum reușeai să îl faci pe un *gentleman* atât de impunător să se simtă confortabil?

Dacă ar fi avut măcar cincizeci de ani și ar fi fost cărunt sau chel!

Dacă nu ar fi fost chiar atât de chipeș!

Și dacă nu ar fi stat aici pe pășune, atât de stăpân pe el, elegant și dezaprobator față de caracterul iubitor al bietului George!

Oh, nu ar fi trebuit să fac sacrificiul, se gândi Arabella, aplecându-se în cele din urmă după un băț pe care să i-l arunce lui George, ca să fugă și să i-l aducă. Era pedepsită pentru păcatul mândriei. Pentru că se simțise mândră de faptul că era dispusă să își sacrifice propriul viitor de dragul lui Frances. Când faci un sacrificiu, trebuie să fii complet umil și lipsit de egoism, altfel nu mai e sacrificiu. Era pedepsită, și asta era situația.

— Ne întoarcem în casă să luăm prânzul, milord? întrebă ea fără nicio introducere, recunoscătoare că avusese această inspirație conversațională.

El se înclină și îi oferi brațul. Arabella se holbă la el, roși, îl luă de braț și roși mai tare.

Oh, Dumnezeule mare, ce mult își dorea ca el să nu fi fost atât de chipeș!

capitolul 3

Lordul Astor aranjă să fie citite strigările în biserica din sat în duminica următoare și în cele două săptămâni care urmau. Nunta fu fixată la o lună de la sosirea lui la Parkland Manor. Viața la țară nu fusese niciodată pe placul lui, dar reuși să se mențină destul de ocupat în acest interval. Petrecu timpul cu vechilul său, în birou și pe domeniu. Nu intenționa să locuiască prea mult

timp în Parkland și nu avea de gând să își scoată soacra și pe fiicele ei din căminul lor. Dar hotărî că era bine să se familiarizeze cu noua lui proprietate.

În plus, fu la mare căutare în societatea locală. Aproape fiecare membru al lumii bune de pe o întindere de câțiva kilometri trecu pe la Parkland în cele două săptămâni care urmară după sosirea lui, și aproape toți aduceau invitații la ceai, la cină sau la o serată la care se jucau cărți. Când nu erau vizitatori și invitații de onorat și nu era ocupat nici cu treburile domeniului, se plimba sau călărea cu două sau mai multe dintre doamnele din casă. Peisajul de țară din împrejurimi, înveșmântat în toată splendoarea primăverii, era nespus de frumos.

Dar nu rămase aproape niciodată singur cu viitoarea lui mireasă. Nu știa sigur dacă era o întâmplare sau dacă ea organizase totul. Își dădu seama că Arabella era o tânără lady foarte inocentă și neexperimentată, care locuise într-o regiune izolată unde toată lumea își băga nasul în treburile celor din jur. Nu era potrivit să rămână singur cu ea mai mult timp. În plus, nici nu-și dorea să rămână singur cu ea. Nu-și putea închipui că ar fi avut multe în comun, și interesele ei i s-ar fi părut fără îndoială plictisitoare. Avea să aibă destul timp să se sature de conversația ei după ce se căsătoreau.

Pe de altă parte, se așteptase să existe momente în care să trebuiască să stea împreună, chiar când erau în compania altora. Se așteptase ca ea să-l ia de braț când ieșeau la plimbare. Se

aștepta să fie așezat în majoritatea timpului alături de logodnica lui atunci când se aflau în salonul de la Parkland sau în al altei case. Însă se trezi că îi dădea brațul lui Frances în timp ce se plimbau sau chiar mamei lor. Arabella obișnuia să alerge înainte cu câinele, scuzându-se că văzuse niște flori de ciuboțica-cucului care trebuiau culese. Iar în salon se așeza de obicei cât putea de departe de el și începea o conversație animată cu orice persoană care se afla lângă ea. Însă niciodată cu el.

Lordul Astor nu se putea abține să nu bănuiască că logodnica lui îi evita deliberat compania. Motivele pentru care o făcea erau altă poveste. Nu observase până atunci că femeile l-ar fi evitat, chiar înainte de a primi titlul și averea din prezent. Chiar dimpotrivă, de fapt. Fie Arabella nutrea o anumită aversiune față de el, fie era foarte intimidată de persoana lui. Desigur că în general nu părea timidă – de fapt, pălăvrăgea cu toată lumea în afară de el, bărbați și femei. Însă bineînțeles că îi cunoștea pe toți în afară de el.

Oare se temea de el? Ideea aceasta i se părea oarecum inedită lordului Astor. Dar presupunea că era o posibilitate. Experiența ei de viață fusese foarte limitată, iar cercul cunoștințelor ei era restrâns din motive de necesitate. Prezența unui străin elegant în căminul ei – a unui străin care era și logodnicul ei, pe deasupra – putea fi într-adevăr tulburătoare.

Se întreba cum avea să se descurce cu mutarea la Londra, mai ales că avea să ajungă acolo la începutul sezonului. Avea să fie în stare să

cunoască toți membrii lumii bune care soseau acolo, să converseze cu ei și să se poarte așa cum era de așteptat să o facă o lady cu poziția ei? Ar fi fost foarte deranjant să trebuiască să se descurce cu o soție anormal de timidă. Ar fi fost obligat fie să o escorteze pretutindeni și să rămână lângă ea, fie să o neglijeze și să o lase să se distreze singură acasă.

Încercând să găsească o soluție la această problemă, lordul Astor o abordă pe mama Arabellei și îi sugeră să îi permită fiicei mai mari să-și însoțească sora la Londra după nuntă. La început șovăise să facă această sugestie. Nu dorea prea mult să o aibă în casă pe sora mai mare și mai frumoasă, ca o amintire constantă a dezamăgirii pe care o simțise când aflase că nu ea era mireasa aleasă. Nu voia să aibă mereu în fața ochilor contrastul dintre soția lui banală și încântătoarea ei soră.

Dar se răzgândise. Oricum nu se aștepta să petreacă prea mult timp acasă, odată ce își însoțea soția înapoi în oraș. Și împreună surorile aveau să fie în stare să se distreze una pe alta. În felul acesta, avea să fie scutit de obligația de a-și petrece tot timpul cu soția lui. În plus, după ce petrecu o săptămână și mai bine la Parkland Manor, lordul Astor nu o mai găsea pe Frances chiar atât de atrăgătoare ca la început. Era frumoasă, da. Dar fusese silit să vorbească adesea cu ea la plimbare sau la masă în salon. Și conversația ei i se păru banală și sentimentală. Tendința ei de a izbucni în lacrimi la orice subiect

cât de cât înduioșător începuse să-l irite.

Lordul Astor nu avusese prea mult de-a face cu doamnele. Conversase cu ele la reuniuni și baluri, bineînțeles, dar niciodată destul de mult ca să se plictisească de superficialitatea pe care o putea ascunde frumusețea lor. Când era cu amantele lui, nu se gândea deloc la conversație. Pentru el nu conta că erau prostuțe sau superficiale sau că sufereau de o sensibilitate excesivă, atât timp cât îl satisfăceau în moduri esențiale.

De fapt, până la urmă s-ar fi felicitat că nu trebuia să se căsătorească cu Frances, dacă nu ar fi bănuit că Arabella se putea dovedi o mireasă și mai puțin interesantă. Măcar sora mai mare avea cu ce să încânte privirile.

Până să se termine luna, lordul Astor se resemnase cu soarta lui, așa cum se așteptase. Timpul nu trecuse chiar atât de greu cum se temuse, dar se bucura să se întoarcă în oraș, la locurile pe care le frecventa de obicei, cu tovarășii obișnuiți. Avea să fie silit, bineînțeles, să facă un efort și să își prezinte soția în societate, dar nu avea să fie o sarcină chiar atât de ingrată, la urma urmei. Oricum mergea de obicei la numeroase evenimente sociale. Și ea o va avea pe sora ei care să-i țină companie în timpul zilei și după prima jumătate de oră la reuniunile din societate. În ansamblu, simțea că viața lui obișnuită nu avea să fie prea deranjată de căsătorie. Și lordul Astor era chiar foarte mulțumit de viața lui obișnuită.

Pe măsură ce ziua căsătoriei se apropia,

Arabella se simțea mai puțin resemnată decât logodnicul ei. Nu avusese prea mult curaj nici la început, când lordul Astor sosise și făcuse cererea. Iar curajul acela se topise picătură cu picătură odată cu zilele care treceau. Vestea logodnei ei se răspândi repede, așa cum se răspândeau toate veștile cât de cât importante din regiune. Și vestea aceasta aduse cu ea pe toți cunoscuții, dornici să îi facă urări și încă și mai dornici să fie prezentați noului viconte Aston.

Și pe măsură ce zilele treceau, Arabella era tot mai conștientă de faptul că logodnicul ei era superior ca înfățișare și maniere chiar și celui mai splendid dintre vecini. Nu trecuse prea mult timp de când roșise la fiecare ocazie în care fusese forțată să rămână în compania domnului Thomas Carr. Însă domnul Thomas Carr păruse destul de șters în timp ce stătea de vorbă cu vicontele în prima duminică, în fața bisericii. Și Theodore păruse întotdeauna un bărbat frumos. Acum părea puțin cam prea solid și prea butucănos.

Vicontele conversa cu ușurință cu toată lumea. Nu păru să se simtă incomodat atunci când parohul vorbi despre cărți, așa cum părea întotdeauna domnul Carr, nu evită să discute cu fermierii despre recolte, așa cum făcea parohul, și nici nu socoti că era sub demnitatea lui să converseze cu doamnele, așa cum păreau să considere alți câțiva domni.

Și o favoriza evident pe Frances. Arabella știuse că avea s-o facă. Se așteptase la asta. Și aranjase în mod deliberat ca el să vorbească cu

Frances sau cu mama lor și nu cu ea atunci când ieșeau la plimbare sau nu aveau vizitatori. Nu voia să atragă atenția asupra persoanei ei banale și copilărești, și nu voia să îl silească să asculte conversația ei lipsită de strălucire. Ea nu era deloc pe măsura lui. Probabil că el o considera plictisitoare. Probabil că regreta teribil că trebuia să se căsătorească cu ea, când ar fi putut s-o aibă ca mireasă pe Frances.

Arabella nu fu deloc bucuroasă de impresia favorabilă pe care o lăsase logodnicul ei asupra vecinilor. Nu se scăldă în gloria pe care i-o aducea poziția ei de viitoare mireasă a lui. Simțea doar o stânjeneală îngrozitoare. Contrastul dintre înfățișarea și manierele lor era groaznic de vizibil, sau așa credea ea. Probabil că toată lumea credea că el făcuse o partidă proastă.

Cât de mult își dorea ca el să se fi căsătorit cu Frances! Arătau atât de frumoși împreună, atât de potriviți. Arabella nu era sigură deloc că avusese dreptate când insistase să o elibereze pe Frances de obligația de a se căsători. Făcuse asta convinsă că Frances îl iubea pe Theodore și dorea să se căsătorească cu el. Nu voia să stea în calea adevăratei iubiri.

Dar așa cum sperase mămica lor, lordul Astor îi ceruse să îi permită lui Frances să vină la Londra cu ei după căsătorie. Nu doar că mămica fusese de acord, dar Frances plânsese o oră întreagă după ce i se spusese despre invitație. Și lacrimile ei nu fuseseră de durere, descoperise Arabella, ci de bucurie. Cea mai mare dorință a lui Frances era să

aibă un sezon la Londra. Era ceva de înțeles, și Arabella o recunoștea, dar cum rămânea cu Theodore? Oare Frances avea să se mulțumească să se întoarcă acasă la vară și să se căsătorească cu el la timpul cuvenit?

Lăsând la o parte stânjeneala, Arabella recunoștea că era mai încântată și mai ușurată decât ar fi putut spune să o aibă pe sora ei cu ea atunci când avea să plece la Londra cu soțul ei, a doua zi după nuntă. Gândul de a fi singură cu el sau acela de a purta singură pe umeri povara de a conversa agreabil cu el o îngrozea. Când avea să se uite doar la ea și să vorbească doar cu ea, avea să înțeleagă pe deplin cât era de nepotrivită. Frances avea să fie de ajutor. Lui îi plăcea Frances, și Frances era frumoasă la înfățișare.

Arabella își dorea cu disperare să plece la Londra în ziua nunții. Dar nu avea să fie așa. După dejunul de nuntă de la Parkland, mămica, Frances și Jemima aveau să plece să-și petreacă noaptea cu doamna Harvey, prietena cea mai bună a mamei. Lordul Astor avea să fie lăsat singur cu mireasa lui, în casa lui.

Arabellei i se făcea rău ori de câte ori își amintea de acest detaliu. Prin urmare, nu se gândea prea mult la asta. Și în mod inevitabil, perspectiva îi stăruia mereu în minte.

Arabella se îndreptă spre biserică în trăsură cu mama ei, Frances și Jemima. Nu putea să conștientizeze faptul că era ziua nunții ei chiar dacă toate patru aveau rochii și bonete noi, și Frances încerca zadarnic să își stăpânească

lacrimile. Propria ei rochie era cea mai fastuoasă pe care o avusese vreodată. Era albă, cu o eșarfă lată de catifea trandafirie și talia înaltă, și boboci roz de trandafiri brodați pe cele trei volane late de la tiv și pe dantelele de la mânecile scurte și bufante.

Arabella nu știa de ce nu arăta drăguță cu rochia aceea. Deși ghicise motivul mai devreme, când se privise în oglinda înaltă din budoarul mamei. Era prea mică de statură pentru orice rochie. Și asta o făcea categoric să pară umflată. Părea puțin cam nedrept. Orice mireasă are dreptul să arate încântător în ziua nunții ei.

Vechea biserică de piatră din sat era aproape plină. Și nu era nici măcar duminică. Toți oamenii aceia care întoarseră capetele când ea păși în portic cu mama și fetele care veniseră acolo ca să o vadă pe ea. Și pe noul stăpân de la Parkland, desigur.

În momentul acela, Arabella simți că i se făcea rău. Și frig. Și că o lăsau genunchii. Nu fusese niciodată mai recunoscătoare pentru brațul solid al mamei și pentru zâmbetul ei iubitor. Era conștientă de bărbatul care stătea lângă altar, un bărbat chipeș și impunător care urma să se unească cu ea, iar Arabella se albi ca varul, apoi zâmbi. Și reuși cumva să pună un picior înaintea altuia, fără să-și piardă controlul și să o ia la fugă, panicată, până când el o luă de mână.

Lordul Astor îi zâmbi. Aceasta fu singura amintire limpede care îi rămase de la nunta ei – asta și dorința fierbinte ca el să fi avut șaizeci de

ani și să fi fost chel și fără dinți. Și smiorcăielile tandre ale lui Frances, de undeva din apropiere.

După aceea, Arabella nu mai fu prea conștientă de prezența soțului ei. Frances plânse, și mămica vorbi în trăsură tot drumul spre casă – Jemima fusese luată de altcineva. Și odată ce ajunseră acasă, oaspeții începură să sosească, și doamnele începură să o sărute pe obraz iar domnii să îi sărute mâna; prietenii și vecinii îi făcură urări de bine și îi povestiră propriile lor experiențe despre Londra și îi oferiră sfaturi despre cum să se descurce acolo.

Iar ea sporovăi neîncetat cu toată lumea, cu excepția soțului ei. Când dădea cu ochii de el și se gândea la noua lor relație, genunchii o lăsau din nou și stomacul i se crispa, iar ea zâmbea mai larg și sporovăia mai frenetic.

Între timp Frances, care se oprise în sfârșit din plâns și nu mai alerga din cinci în cinci minute ca să își îmbrățișeze sora încă o dată, ieșise după dejunul de nuntă ca să se plimbe în grădină alături de alți invitați, împreună cu Theodore.

— Ultima lună a trecut repede, spuse el. Mâine vei pleca, Fran. Cred că ești emoționată.

— Aș da tot ce am pe lume ca să nu merg, spuse ea cu ochii în pământ.

— Ce? Te-ai răzgândit atât de repede? Acum câteva săptămâni erai în al nouălea cer.

— Dar atunci nu trebuia să îmi iau rămas-bun de la mămica și Jemima peste o zi. O mamă dragă și o soră dragă. Și de la tine, Theo.

— Dar nu va fi pentru totdeauna, spuse el,

ridicându-i mâna inertă și trecându-i-o pe sub brațul lui. Vor fi doar două luni, Fran. Și va fi experiența vieții tale. Lumea bună și sezonul.

— Poate, spuse ea, lăsând capul mai jos, că te vei bucura să scapi de mine, Theo.

— Frances! Vocea lui deveni mult mai aspră. Știi că e o prostie. Ne-am fi căsătorit acum doi ani, dacă nu aș fi fost în armată. Și ne-am fi căsătorit vara trecută, dacă nu am fi avut ghinionul ca tatăl tău să moară. Știi că cea mai scumpă dorință a inimii mele e să mă căsătoresc cu tine. Dar cred că am fost înțelepți că nu ne-am logodit oficial. Tu ești foarte drăguță și nu ai văzut încă lumea. Va fi bine pentru tine să petreci lunile acestea în Londra și să fii liberă.

— Dar eu nu vreau să fiu liberă, Theo, se jelui ea. Eu vreau doar să fiu cu tine. Dragul meu Theo. Nu știu cum o să mă descurc fără tine. Și fără mămica.

— Nu plânge, spuse el cu fermitate, bătând-o ușurel pe mână. Oamenii vor crede că ne certăm.

Frances lăsă jos batista pe care o dusese la ochi.

— Poate că o să-ți fac o surpriză și eu și o să apar dintr-odată la Londra. Și probabil că o să te distrezi atât de bine, încât îți vei dori ca eu să fi rămas acasă.

— Theo! strigă ea, ridicându-și spre el ochii mari și albaștri. Oh, cum ar putea să-mi pară vreodată rău că te văd? Aș vrea să nu mai plec. Dar trebuie să o fac de dragul Bellei. E atât de tânără, de dulce și nevinovată! Excelența Sa e

bunătatea întruchipată, dar sunt sigură că Bella se va bucura să mă aibă cu ea.

— Asta e bine, spuse Theodore. Ai grijă de sora ta, Fran. Îi ridică mâna la buze și o sărută îndelung. Nu, nu trebuie să mai plângi. Vom fi din nou împreună înainte să-ți dai seama.

Dar ochii ei mari și albaștri deveniră și mai albaștri în fața lui, în timp ce lacrimile se adunau în colțurile lor și se revărsau.

— Dragul meu Theo, zise ea cu voce tremurătoare. Cum să te părăsesc?

Lordul Astor stătea în patul lui din dormitorul principal de la Parkland Manor, cu mâinile sub cap, privind țintă baldachinul înnegrit de deasupra lui. Ar fi vrut să se poată întoarce la Londra pocnind o singură dată din degete. Nu se bucura deloc de perspectiva unei călătorii de trei zile. Totuși, era bine să știe că mâine avea să fie pe drum.

Și bănuia că trebuia să se obișnuiască să gândească la plural. Mâine aveau să fie pe drum. El, soția lui și cumnata lui. Părea ireal. Toată ziua păruse ireală: drumul spre biserică dimineața și ceremonia de nuntă; dejunul de nuntă de după aceea și după-amiaza petrecută conversând cu invitații și primindu-le felicitările și urările de bine; cina și ora pe care o petrecuse singur cu soția lui în salon, încercând să o atragă într-o conversație; retragerea timpurie.

Deși hotărâse cu multe săptămâni în urmă că avea să se căsătorească cu una dintre fiicele răposatului viconte, și deși petrecuse o lună

întreagă pe noul său domeniu, cunoscându-și mireasa și obișnuindu-se cu ideea că avea să fie un bărbat căsătorit, era încă dificil să înțeleagă că totul se înfăptuise.

Se căsătorise cu Arabella. Ea era soția lui. Vicontesa Astor.

Nu credea că îi părea rău. Trebuia să se căsătorească. Avea nevoie de o familie. Făcuse bine ordonând lucrurile astfel: obținuse o soție și rezolvase problema familiei predecesorului său în același timp.

Chiar și consumarea căsătoriei lor nu fusese dezastrul de care se temuse. Fata îl evitase atât de mult după logodnă, încât se așteptase să fie întâmpinat în cel mai bun caz cu lacrimi și în cel mai rău cu isterie și crize de nervi. Cu câtva timp în urmă, în timp ce ieșea din camera lui îndreptându-se spre camera ei, se simțise ca un soldat care mergea la bătălie. Nu știa cum avea să o scoată la capăt. Avea să fie silit oare să o forțeze? Sau să o lase în pace până terminau călătoria?

Însă se dovedi că nu trebuia să ia nicio decizie. Ea stătea întinsă în pat, cu mâinile împreunate pe cuverturi. Îl privi intrând în cameră și îndreptându-se spre pat, și după ce îl pofti să intre atunci când bătu la ușă, nu mai spuse nimic. Chiar dacă era speriată, numai ochii măriți și culorile vii din obraji o trădau.

El îi atinsese ușor obrazul cu un deget.

— Te temi de mine, Arabella?

Ea nu îi oferea aproape niciodată răspunsul la care s-ar fi așteptat, de câte ori vorbea cu el.

— Puțin, milord, recunoscu ea.

— Nu trebuie să te temi, spuse el zâmbind ușor. Nu plănuiesc să îmi bat soția.

— Nu vei avea motive s-o faci, răspunse ea, cu o expresie perfect serioasă. Voi fi o soție supusă și ascultătoare, milord.

— Chiar așa? spuse el, aplecându-se și trăgând deoparte cuverturile care o acopereau. Ea nu se clinti. Aproape că uită să sufle în cele două lumânări care se aflau pe măsuța de lângă ea. În mod normal, prefera să facă dragoste pe lumină, dar nu voia să transforme consumarea căsătoriei lui într-un chin inutil de stânjenitor pentru Arabella.

Fusese oarecum impresionat de calmul ei. Dacă avea de gând să fie la fel de ascultătoare în tot timpul căsătoriei așa cum fusese în îndeplinirea primei ei îndatoriri de soție, trebuia să se considere un bărbat norocos.

Ea nu spuse nimic și nu își arătă în niciun fel stânjeneala ori șocul sau durerea. Nu îl respinse în niciun fel. Rămase întinsă și aparent relaxată în timp ce el îi ridica cămașa de noapte, se urca deasupra ei și îi desfăcea picioarele. Și o simți inspirând încet și adânc înainte ca el să o pătrundă. Nu făcu nicio mișcare, chiar dacă el simți cum se rupea obstacolul fecioriei ei. Și rămase tăcută și liniștită până termină. Dură mai mult decât și-ar fi dorit. Nu era obișnuit să treacă imediat la etapa finală atunci când făcea dragoste, fără toate etapele intermediare mai plăcute rezervate de obicei amantelor, și nu soțiilor.

Îi scăpă un singur scâncet, atunci când el ieși

din ea. Fu repede înăbușit, iar el nu făcu nicio remarcă. Ghicise că ea era departe de calmul pe care îl afișa. Însă nu voia ca ea să creadă că nu își făcuse datoria. Se așeză pe marginea patului și îi atinse din nou obrazul ușor, înainte de a se ridica în picioare. Privirea lui se obișnuise cu întunericul, dar tot nu îi putea zări expresia.

— Mă tem că te-am rănit. Dar cred că datoria ta o să ți se pară mai puțin dureroasă pe viitor.

— Așa a spus și mămica. Dar nu a fost vina ta, milord. Mămica a spus că orice mireasă se simte așa în noaptea nunții ei.

El zâmbi în întuneric.

— Ei bine, ți-ai făcut datoria în seara asta. Noapte bună, Arabella.

— Noapte bună, milord.

Lordul Astor se trezi zâmbind baldachinului. Vorbise ca un copil, fără să-și aleagă cuvintele cu diplomația pe care ai fi așteptat-o de la un adult.

Era o ușurare să știe că Arabella nu avea să-i facă necazuri. Îi spusese că avea să fie supusă și ascultătoare. Și își dovedise spusele cu neașteptată docilitate.

Ciudat! Fusese ceva aproape erotic în nemișcarea trupului ei mic, în predarea ei tăcută, în lipsa ei totală de implicare în ceea ce făcea el cu trupul ei. Încercă să și-o imagineze pe Ginny întinsă și purtându-se așa, dar își reprimă gândul înainte de a avea șansa de a se dezvolta în mintea lui. Nu ar fi fost corect să facă comparații. Nu în seara asta. Nu când de abia părăsise patul soției lui. Probabil că ea mai suferea și acum de șoc și

durere.

capitolul 4

Vicontesa văduvă Astor și cele două fiice necăsătorite ale ei se întoarseră devreme la Parkland a doua zi dimineața, pentru ca drumeții să poată pleca. Arabella le întâmpină la ușa de intrare, pe care valetul o ținea deschisă. Soțul ei venea în urmă, părăsind salonul în care se lua micul dejun cu mai puțină grabă decât soția lui, care sărise de cum auzise trăsura.

— Mămico! strigă Arabella, năpustindu-se în brațele mamei ei de parcă fuseseră despărțite o lună.

— Gata, gata, iubirea mea, răspunse mama ei, bătându-și ușurel fiica pe spate. Lasă-mă să mă uit la tine. Lady Astor! Cine s-ar fi gândit că într-o zi o să ai titlul meu, iubirea mea? Ce drăguță arăți în dimineața asta!

Arabella nu credea în adevărul acestei observații. Știa că arăta probabil și mai copilăroasă decât de obicei, cu obrajii ei îmbujorați.

— Bine ați revenit acasă, doamnă, îi ură lordul Astor, venind în spatele Arabellei și întinzându-i mâna soacrei sale. Vom pleca de cum ne va fi posibil.

Frances suspina în batistă.

— Bella, zise ea. Oh, dragă Bella, ce fericită sunt pentru tine! Ai un soț atât de chipeș! Trebuie să declar că e mai chipeș chiar decât Theodore. Mă bucur atât de mult pentru tine. Știu că vei fi

minunat de fericită.

— Ești foarte tristă pentru că te desparți de Theodore? întrebă Bella cu chipul plin de simpatie. Trebuie să fie îngrozitor pentru tine, Frances.

— Nu știu de ce spui asta, Bella, răspunse Frances, tamponându-și ochii umezi și lăsând batista. Sir Theodore e un simplu vecin și prieten.

— Bella. Oh, Bella. Jemima sărea pe loc, așteptând ca atenția surorii mai mari să se îndrepte asupra ei. O să-mi trimiți un cadou de la Londra? Nu o să uiți, Bella?

— Nu o s-o las eu să uite, interveni lordul Astor, care terminase conversația cu soacra sa. Ți-ai dori ceva în mod special, Jemima?

După o jumătate de oră, trăsura lordului Astor porni în sfârșit la drum, urmată de o șaretă de la grajdurile din Parkland, în care veneau bagajele și valetul Excelenței Sale. Vicontesa văduvă schimbase câteva cuvinte în particular cu fiecare dintre fiicele ei, îmbrățișându-le pe fiecare.

— După armonia care domnește între tine și Excelența Sa, îmi dau seama că ți-ai făcut datoria aseară așa cum te-am instruit, îi spuse ea îmbujoratei Arabella. Vei continua să procedezi astfel, Bella? Nu va mai fi atât de teribil de acum încolo. Oh, iubirea mea. Ești atât de tânără, și ești deja o lady căsătorită. Mi se pare că nu au trecut mai mult de doi ani de când erai un bebeluș și te țineam în brațe.

Atât Frances, cât și mama lor vărsară lacrimi la despărțire, dar Arabella și le stăpâni. Ultimul lucru pe care îl dorea era să stea în trăsură în fața

lordului Astor, cu nasul roșu și strălucitor, obrajii pătați și ochii roșii.

Arabella se bucura că porniseră. Era oarecum neliniștită, bineînțeles, pentru că știa că era începutul unei călătorii de trei zile care avea să o ducă departe de casă, departe de toți oamenii pe care îi cunoscuse toată viața și de toate locurile familiare. Avea o presimțire rea și în legătură cu faptul că la sfârșitul călătoriei se aflau Londra, sezonul și lumea bună.

Dar chiar și așa, având în vedere împrejurările, se bucura că începuse călătoria. Despărțirea de mama și Jemima îi sfâșiase inima. Nu fusese despărțită niciodată de ele mai mult de o noapte înainte de noaptea trecută. Exista, bineînțeles, o oarecare consolare în faptul că o avea măcar pe Frances cu ea. Și poate că despărțirea de mama ei fusese oarecum ușurată de faptul că trebuise să își petreacă prima jumătate de oră a călătoriei consolându-și sora mai mare care plângea în hohote. Oricum, ce fusese mai rău trecuse. Și era bine, pentru că Arabella nu credea că mai putea îndura multe asemenea despărțiri.

Dar poate că principalul motiv de bucurie era acela că pornise la drum știind că ziua nunții ei trecuse de-a binelea, că noua ei viață era inevitabilă și că era mai bine să înceapă această nouă viață fără întârziere. Adevărul era că aștepta Londra și sezonul cu emoție, nu doar cu neliniște. Visase întotdeauna să îi vadă pe toți membrii societății mondene căreia îi aparținea prin naștere. Și avea să fie minunat să ia parte la un bal

adevărat, să privească un spectacol într-un teatru adevărat, să o vadă poate pe regină. Ce bine ar fi fost dacă bietul rege nu ar fi fost indispus!

Arabella se bucura că aveau să călătorească trei zile. Timp de trei zile nu avea să suporte stânjeneala de a fi singură cu soțul ei. Acesta vorbea cu Frances, care își revenise în cele din urmă din durerea ei, și răspundea la întrebările ei însuflețite referitoare la ultima modă în materie de bonete din oraș. Frances știa întotdeauna ce subiecte de conversație erau potrivite pentru o lady, deși nu trăise într-o societate mai aleasă decât Arabella. Oare ea de ce nu se putea gândi niciodată la un subiect pe care să-l discute cu el?

Seara trecută fusese un adevărat chin. În timpul zilei nu fusese chiar atât de rău, fiindcă fuseseră înconjurați de prieteni și familie. Și când ajunsese în fața altarului alături de lordul Astor știuse ce trebuia să spună. Existau anumite răspunsuri prestabilite, și le rostise fără nicio greutate. Dar la cină și în restul serii fuseseră singuri. Și ea devenise paralizant de conștientă, din nou, de faptul că era o mireasă teribil de nepotrivită pentru un *gentleman* atât de chipeș. Ce îngrozitor era să știe că el se uita la persoana ei imatură, banală și copilăroasă, știind că era soția lui.

Așa că se simți oribil, de parcă i se înnodase limba. Nu reușise să găsească niciun subiect fascinant despre care să discute, deși își storsese creierii iar și iar, în timp ce mesteca fiecare înghițitură de mâncare mult mai mult decât era

necesar. Totuși, în cele câteva momente în care uitase de sine se trezise flecărind despre George și isprăvile lui sau despre Emily, iapa ei. Îl întrebase chiar despre sănătatea bietului rege, deși știa că ar fi trebuit să păstreze o tăcere politicoasă cu privire la acest subiect. Cine ar fi vrut să admită că regele Angliei – bietul și dragul de el – era nebun? Ar fi trebuit să întrebe despre prințul regent sau despre prințesa Charlotte. Dar nu se gândea niciodată la ei.

Avea să fie o mare ușurare să o aibă pe Frances cu ea la Londra. Poate că soțul ei nu avea să observe cât era ea de banală și plictisitoare, dacă avea să o vadă pe Frances și să converseze cu ea. Deși avea să le vadă una lângă alta și să-și amintească, bineînțeles, de contrastul dintre ele. Probabil că își dorea foarte mult ca Frances să-i fie soție, iar ea cumnată.

Arabella spera din toată inima că nu va mai trebui să-și îndeplinească datoria de soție până vor ajunge la Londra. Nu luaseră cu ei o cameristă. Desigur că în cazul acesta nimeni nu se aștepta ca Frances să stea singură într-o cameră de han trei nopți la rând. Ar fi avut cu siguranță un atac de isterie gândindu-se la un răufăcător disperat care ar fi dat buzna peste ea în toiul nopții. În plus, nici nu s-ar fi cuvenit. Așa că părea rațional ca Arabella să împartă camera cu ea, iar lordul Astor să stea singur.

Așa spera Arabella. Ajunsese chiar să își încrucișeze degetele de la ambele mâini și să le strângă tare în poală o clipă, ca să convingă soarta

să fie îndurătoare cu ea. Asta nu însemna că nu voia să-și îndeplinească îndatoririle. Era soția lordului Astor acum, și plănuia să-și petreacă tot restul vieții ascultându-l, făcând tot ce-i stătea în puteri ca el să se simtă comod. Dar avea nevoie de cele trei zile ca să își revină după noaptea precedentă.

O durea teribil. Mama nu o avertizase în privința aceasta, și Arabella nu fusese în stare să-și adune curajul și să o întrebe dimineața dacă acesta era rezultatul normal al nopții de nuntă. Se așteptase să simtă durere numai în momentul exact al consumării actului.

Simțise durere atunci, desigur, dar nu se terminase. Arabella nu fusese peste măsură de șocată de actul căsătoriei. Crescuse înconjurată de animale și ajunsese la o vârstă destul de tânără la concluzia că regula care se aplica în cazul animalelor se aplica probabil într-o oarecare măsură și oamenilor. Dar nu se așteptase la o invadare atât de profundă a persoanei ei. Și nu se așteptase să doară atât de mult. În timp ce stătea liniștită și supusă sub greutatea trupului soțului ei, crezuse că mișcările lui nu aveau să se oprească niciodată. Fiecare mișcare părea să sfâșie în carne vie.

Își concentrase toate gândurile asupra datoriei pe care o avea de îndeplinit, ca o soție bună și ascultătoare. Printr-o putere supraomenească, rezultase impulsul de a-l împinge de umeri, strigându-i să se oprească, să îl roage să termine repede. Nu scăpase decât un singur sunet. El se

oprise în cele din urmă, din fericire, și ea fusese nespus de ușurată. Dar când începuse să se retragă, ea se gândise pentru o clipă că totul avea să înceapă din nou, și fusese incapabilă să-și înăbușe sunetul acela de protest. Și asta o îngrozise. Cu inima strânsă, așteptă ca el să-și exprime nemulțumirea. Dar el nu spusese nimic.

O durea și acum. Aruncă o privire spre profilul descurajator de frumos al soțului ei, care discuta despre umbrele cu Frances. Avea să-și facă datoria din nou în seara aceea, dacă trebuia. La urma urmei, era ceva cu care trebuia să se obișnuiască. Dar te rog, dragă Doamne, fă-l să mai aștepte până la Londra. Simțea cum o durea fiecare centimetru din trup de care se folosise el noaptea trecută, de parcă ar fi fost carne vie.

Arabella își puse mâinile în poală, una peste alta, și își privi soțul și sora de parcă ar fi fost un copil care nu trebuia să întrerupă o conversație adultă. Măcar dacă aș fi mai înaltă și mai slabă, se gândi ea. Măcar dacă aș putea conversa interesant despre bonete și umbrele. Dacă aș putea să plâng și să rămân totuși drăguță. Dacă aș putea să fiu drăguță chiar fără să plâng!

Părea ciudat să găzduiască doamne în reședința lui din Upper Grosvenor Street. Lordul Astor, obișnuit să se cufunde în ziarul de dimineață la micul dejun în timp ce mânca obișnuiții rinichi cu pâine prăjită și își bea cafeaua, fu oarecum surprins să își găsească soția așezată deja la masă atunci când coborî în dimineața următoare sosirii

lor în oraș. Crezuse întotdeauna că doamnele rămâneau în pat până la amiază. Deși nu avea motive să creadă așa ceva despre Arabella, care era mereu afară călărind sau plimbându-și câinele atunci când cobora el la dejun la Parkland.

Îi ură bună dimineața, își luă singur micul dejun de pe bufet și se așeză în capul mesei. Se uită cu regret la ziarul lui, împăturit ca de obicei lângă furculiță. Dar îl lăsă acolo unde era. Își dori ca Arabella să fie o ființă cu care să discuți mai ușor.

— M-am gândit să te duc la cumpărături în dimineața asta. Atât tu, cât și sora ta aveți nevoie de o garderobă nouă completă pentru sezon. Totuși, gândindu-mă mai bine, poate că ar fi mai înțelept să găsesc o lady care să aibă gusturi bune și care să te sfătuiască. Aveam de gând să îmi vizitez mătușa, pe Lady Berry, în dimineața asta. Poate că va avea timp să te însoțească la o modistă azi după-amiază sau mâine-dimineață. Îți convine?

— Dacă așa dorești, milord, spuse ea, ridicând privirea spre el, strălucitoare. Știu că nu sunt o frumusețe și mai știu că sunt ridicol de mică pentru o lady. Dar vreau să nu te fac de rușine când apar în public.

El zâmbi.

— Foarte puțini oameni sunt deosebit de frumoși, Arabella. Cei mai mulți trebuie să își pună în valoare cât mai bine calitățile pe care le au. Totuși, nu ești lipsită de frumusețe și nu vreau să te mai aud ponegrindu-te.

Obrajii ei se îmbujorară ușor.

— Îți cer iertare, milord. Nu o s-o mai fac.

— Numele meu e Geoffrey. O să-l folosești?

— Dacă vrei, milord.

El o fulgeră din nou cu un zâmbet.

— Dacă nu o să mergi la cumpărături până la urmă, pot să trimit după un coafor, Arabella? Cred că vei afla că pieptănăturile la modă sunt mult mai ușoare și mai buclate decât a ta. Una dintre coafurile acestea noi ți s-ar potrivi foarte bine.

— Îmi urăsc părul. E mult prea greu și nu stă în nicio coafură. Aș vrea să fi trăit într-o epocă în care toată lumea purta peruci. Aș putea atunci să îmi rad părul.

El râse.

— Atunci mă bucur foarte mult că moda asta a trecut de mult. O să văd dacă monsieur Pierre poate veni în dimineața asta. Poate că te va putea convinge să îți privești părul cu mai multă apreciere.

— Da, milord, răspunse ea zâmbind. Voi încerca să văd ce poate face, dacă îți face plăcere. O să trimiți într-adevăr după George și Emily, așa cum mi-ai promis aseară? Ar fi minunat și generos să o faci. George se va simți singur fără mine, pentru că toți ceilalți îl tratează ca pe un câine și nu ca pe o persoană. Și animalele sunt de fapt persoane, milord. Cel puțin, vreau să zic că sentimentele lor sunt foarte reale și au nevoie de dragoste, exact așa ca noi.

Apoi făcu ochii mari dintr-odată și roși, coborând privirea spre farfurie. Își făcu de lucru, împingând resturile unei brioșe în toate părțile, cu

vârful cuțitului.

— O să trimit astăzi după ei, spuse lordul Astor. Bineînțeles că am vorbit serios, Arabella. Asta e casa ta acum, și eu vreau să fii fericită aici. O să ai numeroase ocazii de a ieși călare și de a-ți plimba câinele. Parcul e foarte aproape.

— Parcul?

Ochii ei se îndreptară din nou spre el. Avea ochi de un cenușiu foarte întunecat. Uneori păreau aproape negri.

— Hyde Park, spuse el. Nu știai? Suntem aproape nu doar de parc, ci și de intrarea din Grosvenor Gate.

— Oh! Iarbă, copaci și șansa de a mă plimba și de a alerga?

— Da în primele trei cazuri. Dar poate că înainte de a alerga, Arabella, o să te uiți mai bine în jur ca să te asiguri că nu ai spectatori.

— Da, răspunse ea și roși din nou profund, iar brioșa începu din nou să călătorească prin farfurie. Nu vreau să fac nimic care să te incomodeze, milord.

Da, e foarte ciudat să am doamne în grija mea, se gândi lordul Astor o oră mai târziu, în timp ce ieșea din casă și străbătea pe jos scurta distanță care îl despărțea de casa mătușii lui din Grosvenor Square. Arabella i se părea oarecum amuzantă, dar îl amuza așa cum l-ar fi amuzat un copil. Îi era greu să o considere o femeie matură. Ea rămăsese tăcută în toate cele trei zile ale călătoriei, spunând câte o vorbă doar atunci când uita de sine și rostea ceva pe nerăsuflate.

De fapt, micul dejun din această dimineață fusese prima ocazie în care rămăsese singur cu ea din ziua nunții. Adică fusese prima ocazie în care discutase cu ea. Pentru că o vizitase în noaptea nunții și noaptea trecută. Dar nu vizitezi patul soției ca să conversezi.

Acum i se părea amuzantă. Dar pentru cât timp? Nu se așteptase să trebuiască să ia micul dejun cu ea. Presupunea că avea să fie silit să îi spună în curând că obișnuia să citească ziarul la micul dejun. Cu siguranță că avea să se sature odată de tăcerile ei și de accesele de sporovăială după doar câteva zile. Chiar și așa, prefera accesele acestea și nu conversația surorii ei. În călătoria de întoarcere își dorise și mai mult să fi mers călare sau în cabrioletă. Conversația domnișoarei Frances Wilson fusese mai enervantă chiar decât sforăitul lui Henry. Era foarte frumoasă, dar cam plictisitoare. Slavă Cerului că nu fusese ea mireasa aleasă!

Lordul Astor oftă și ridică privirea spre cerul cenușiu și mohorât. Era în mod categoric o zi rece pentru acel început de aprilie. Dar vremea se potrivea perfect cu ziua pe care se aștepta s-o aibă. Urma să-și petreacă toată dimineața vorbind cu mătușa lui și asigurându-se că *monsieur* Pierre – despre care ar fi pariat că fusese născut și crescut la Londra, în ciuda numelui impresionant – putea să treacă pe la Arabella și să facă ceva cu părul ei.

Fără îndoială că nu ar fi fost atât de rău dacă ar fi putut să aibă măcar după-amiaza doar pentru el însuși. Era nerăbdător să o vadă pe Ginny după

cinci săptămâni de absență. Dar trebuia să stea acasă ca să-și prezinte soția și pe sora ei mătușii lui. Fără îndoială că mătușa Hermione va dori să o cunoască pe Arabella fără întârziere. Și probabil că aveau să facă o excursie pe Bond Street, ca să le ofere garderobe noi Arabellei și lui Frances. Ar fi putut evita cu ușurință excursia aceasta, desigur, dar avea gusturile lui în privința modei feminine, și voia să aprobe culorile și croiala care îi veneau bine Arabellei. Va trebui să le aleagă cu mare atenție, ca să se potrivească cu statura ei foarte mărunțică.

Și nu trebuia să uite să trimită un rândaș la Parkland, ca să îi aducă iapa și câinele la Londra. În timpul lungii lor călătorii, începuse să-și dea seama cât de importante erau aceste animale pentru fericirea ei. Și dacă voia ca viața lui să revină la normalitate, atunci trebuia să aibă grijă să-și facă soția cât se putea de fericită.

Poate că voi putea avea seara doar pentru mine, se gândi vicontele o clipă, plin de speranță. Dar bineînțeles că bunele maniere îi dictau să ia cina acasă cu soția și invitata lor, în prima zi după întoarcere. Și dacă voia să viziteze cu regularitate patul soției lui, nu trebuia să cadă în obiceiul de a se întoarce acasă noaptea târziu. Ar fi fost nedrept să se aștepte să o găsească trează la orice oră din noapte, doar ca să stea la dispoziția lui.

Lordul Astor ridică inelul de metal de la ușa mătușii lui cu mânerul bastonului și îl lăsă să cadă zgomotos. Spera ca viața lui să-și recapete în curând liniștea. Spera ca, până la urmă, afacerea

cu însurătoarea să nu deranjeze modul satisfăcător în care își petrecea de obicei zilele.

Arabella stătea foarte liniștită, chiar dacă o durea fiecare mădular și fiecare mușchi și îi venea să urle de plictiseală. Mama și domnișoara Carter, cusătoreasa din sat, nu zăboviseră niciodată mai mult de câteva minute ca să-i ia măsurile pentru o rochie și să se decidă asupra țesăturii și modelului. Așa că nu înțelegea de ce *madame* Pichot trebuia să-i măsoare iar și iar fiecare centimetru din trup. Era categoric obositor.

S-ar fi putut liniști oarecum dacă s-ar fi gândit că, odată ce se termina cu toată afacerea asta, *madame* avea să poată folosi aceleași măsuri pentru tot restul vieții. Dar nu era adevărat. Arabella avea de gând să slăbească. Până când avea să aibă nevoie de haine de iarnă, măsurile acestea – cu excepția celor referitoare la înălțimea ei, din nefericire – aveau să fie incorecte.

Frances se distra de minune. Trepidase de emoție în tot timpul în care o așteptaseră pe *madame* în salonul ei, uitându-se la tiparele la modă și examinând baloturi nesfârșite de stofe aduse de ajutoarele neobosite. Ajutată de Lady Berry, se hotărâse în cele din urmă asupra unui număr uluitor de mare de haine și trecuse fericită în atelier ca să fie măsurată.

Însă Frances avea motive să fie încântată. Ea ar fi fost frumoasă și purtând un sac de la cartofi. Arătase încântător chiar și în rochițele lipsite de eleganță ale domnișoarei Carter. Nici nu mai

încăpea îndoială că avea să-ți taie respirația în toate hainele noi, despre care Lady Berry o asigurase că erau esențiale pentru o tânără lady care își făcea debutul.

Arabella nu fusese supravegheată de Lady Berry. Lordul Astor însuși hotărâse să le însoțească la croitoreasă, deși Arabella fusese cât pe ce să leșine când i-o spusese. Se așteptase ca el să stea afară în trăsură sau undeva înăuntru. Dar nu, el venise direct în salon, se așezase alături de ea și începuse să spună cu exactitate de ce haine avea nevoie, cum să fie croite, ce culoare trebuiau să aibă și ce stofe îi avantajau silueta. Nu, nu îi spusese ei. Îi spusese totul lui *madame* Pichot, în timp ce ea stătea între ei, tăcută și ascultătoare ca un copil.

Se părea că nu trebuia să poarte țesături grele. Nici catifea, nici brocart. Rochiile ei nu aveau să fie împodobite cu multe volane și panglici. Și nici eșarfe late în talie. Putea purta dungi verticale, dar nu orizontale. Pe lângă tonurile albe și pastelate, i se permitea să poarte verde strălucitor și galben, dar categoric nu roșu sau albastru întunecat. Dintr-un oarecare motiv, se părea că aceste culori erau mult prea puternice. Mânecile nu trebuiau să fie prea bufante.

Madame fusese de acord cu toate sugestiile lordului Astor și adăugase chiar câteva de la ea. De fapt, amândoi avuseseră o discuție foarte prietenească și confortabilă despre ea, cea de-a treia persoană mută. Când *madame* își îndreptase atenția spre Lady Berry și Frances, ea voise să-i

sugereze în tăcere că își cheltuia degeaba banii îmbrăcând-o cu atâta generozitate. Oricum nu putea arăta mai mult decât prezentabil. Era prea mică și prea dolofană. Dar el îi interzisese de dimineață să se desconsidere, așa că își ținu gura închisă și mâinile încrucișate în poală.

El voia ca ea să aibă toate aceste haine noi. Toți trebuie să ne punem în valoare cât mai bine calitățile, spusese el la micul dejun, deși lui îi venea ușor să vorbească, pentru că nu avea decât calități. El voia să o pună în valoare pe ea. Și dacă asta dorea el, se gândi Arabella, stând liniștită în timp ce *madame se* agita cu un metru în spatele ei, atunci avea să stea acolo cinci ore, dacă trebuia, ca s-o lase pe croitoreasă să ia măsurile corecte. Nu putea fi frumoasă pentru el, dar putea măcar să-l lase să facă tot ce-i stătea în puteri pentru ea.

El aprobase cu un gest toate planurile pe care i le prezentaseră Frances și mătușa lui, deși tot el plătea și hainele acelea. Era evident că Frances nu trebuia îmbrăcată cu asemenea grijă. El își dăduse sigur seama că ea arăta încântător cu orice stofă, culoare sau croială. Cât de mult trebuie să-și fi dorit să schimbe locul cu Lady Berry și să o lase pe ea să-și bată capul cu Arabella. Dacă Frances ar fi fost mireasa lui, iar ea o simplă cumnată, nu ar fi trebuit să-și facă atâtea griji.

Arabella oftă. Dar se înveseli aproape imediat când se văzu într-o oglindă din partea opusă a camerei. Îi plăcea cu adevărat părul ei. De fapt, îi plăcea chiar foarte mult. Nu mai arăta atât de greoi

după ce scăpase de toate șuvițele acelea dese. Dimineață, când auzise foarfeca mânuită de monsieur Pierre în buclele ei dese, fusese cam speriată și intrase chiar în panică. Poate că Excelența Sa o crezuse pe cuvânt și îi poruncise omului să îi taie tot părul.

Dar monsieur se oprise în curând din tăiat. Îi lăsase bucle scurte pe tot capul și șuvițe mai lungi care îi împodobeau gâtul și tâmplele. Și făcuse ceva cu părul ei ca să îl facă să se onduleze. I se părea că nu mai are păr deloc, dar îi plăcea senzația.

Frances țipase, amintindu-și cât de mult își dorise tăticul ca fetele lui să aibă părul lung, plânsese cinci minute și apoi o îmbrățișase și o asigurase că era încântător și că scumpa ei Bella arăta categoric drăguț.

Arabella fusese de acord, dar se simțise aproape bolnavă de emoție când se apropie ora prânzului. Și dacă Excelența Sa râdea de ea sau nu era de acord? Presupunea că arăta și mai copilăroasă acum, cu părul scurt și buclat. Și alături era Frances, cu pletele ei blonde foarte feminine!

El se uită mult timp la ea înainte de a spune ceva, în timp ce ea stătea mută în hol, pentru că avusese ghinionul să se afle acolo atunci când el intrase în casă.

— Știam că avea să facă minuni, spuse el. Îți place, Arabella?

— Dacă îți place și ție, milord, răspunse ea roșind și neștiind ce ar fi trebuit să zică.

Nu îi trecu prin minte că el aștepta poate un simplu da sau nu.

— Atunci îți place, zise el întinzând pălăria și bastonul unui valet și descheindu-și paltonul. Te face să arăți foarte drăguță.

— Oh, nu sunt drăguță, spuse ea, apoi dusese repede mâna la gură. Îți cer iertare, milord. Îți mulțumesc pentru compliment.

Și își aminti că el îi ceruse de dimineață să îi spună Geoffrey. Dar oh, nu putea. I se părea prea îngâmfat și familiar să îi spună pe numele mic. I s-ar fi legat limba dacă ar fi încercat să îi spună astfel în față, deși reușise să îl rostească foarte clar atunci când încercase în budoarul ei. Mai bine să nu-i spună în niciun fel, decât să trebuiască să înfrunte stânjeneala de a-i spune Geoffrey cu glas tare.

— Oh, Bella, nu e inimaginabil de minunat? spunea acum Frances, îmbrățișându-și sora care scăpase în sfârșit de tirania metrului. Și Lady Berry a specificat să ni se trimită rochiile de seară peste două zile, ca să putem lua parte la serată. Ce mult mi-aș dori ca mămica și Jemima să poată să ne împărtășească bucuria.

Ochii ei erau suspect de strălucitori.

— Ne vom întoarce acasă și vom scrie câte o scrisoare lungă pentru fiecare, spuse vioaie Arabella. În felul acesta vor putea simți că sunt aici cu noi. Și va fi mult mai bine decât să plângem pentru că ne e dor de ele și ne dorim să fie aici.

Își dori să nu fi adăugat ultima propoziție. Două lacrimi străluciră un moment pe genele de jos ale

lui Frances și își croiră drum pe obraji cu drăgălășenie. Dar ea zâmbi și își luă sora de braț și se întoarseră în salon, unde Lady Berry conversa cu lordul Astor.

— Ah, o sarcină bine îndeplinită, zise Lady Berry. Amândouă veți arăta splendid în salonul meu poimâine-seară. Arabella, draga mea, Geoffrey ne va răsfăța și ne va duce pe toate la o înghețată înainte de a ne întoarce acasă. Domnișoară Wilson, ești foarte obosită, draga mea? Știu că toată treaba asta cu măsurile poate fi incomodă.

Lordul Astor așteptă în timp ce soția lui își lua boneta, apoi îi oferi brațul și o conduse la trăsură.

— Mă vor da afară din magazin dacă stau acolo cu voi fără să mănânc înghețată? îl întrebă ea neliniștită când o ajută să urce în trăsură.

El râse.

— Să o dea afară din magazin pe Lady Astor? Nu, dacă nu vor să li se închidă mâine ușile, Arabella. Nu îți place înghețata?

— Nu foarte mult, minți ea, dorind să nu trebuiască să îi vadă mâncând. O să te superi, milord?

— Dar, Bella… începu Frances, apoi văzu fața rugătoare a surorii ei. Lui Frances i se spusese despre dieta plănuită, iar ea plânsese și protestase că avea să sufere teribil dacă era forțată să își vadă sora înfometându-se și murind. Și oricum, cum ajunsese Arabella la ideea ridicolă că era grasă?

capitolul 5

În după-amiaza următoare, lordul Astor stătea culcat în poziția lui preferată, cu mâinile împreunate sub cap și gleznele încrucișate. Se simțea somnoros și mulțumit. Mâna lui Ginny desena cercuri lente pe pieptul lui gol. Buclele ei încâlcite și respirația caldă îl gâdileau. Își schimbă poziția picioarelor și oftă. I se părea că trecuse un secol de când vizitele la amanta lui făceau parte din programul normal al după-amiezii sau serii. Trecuseră aproape șase săptămâni.

— Aproape că uitasem ce bună ești, Ginny, zise el, lăsând jos mâna și mângâind-o un moment pe gât. M-ai terminat.

Ea ridică fruntea și zâmbi în felul acela leneș și senzual care reușea de obicei să îl înfierbânte.

— Bănuiesc că mireasa nu a fost prea satisfăcătoare, de te-ai întors la mine atât de curând, Geoffrey. Și atât de plin de energie! Sunt recunoscătoare că vânătăile pe care le voi purta în următoarele zile nu sunt în locuri vizibile.

— Mi-aș cere scuze, rânji el, așezându-și din nou mâna sub cap. Dar amândoi știm că îți place grosolan, dar energic, nu-i așa, Ginny?

Ea se bosumflă.

— Uneori cred că nu mă respecți deloc, Geoffrey. Am cântat în casele a nu mai puțin de trei persoane cu titlu de când ai plecat, să știi, ca să nu mai vorbim de alte stabilimente la fel de respectabile. Și peste tot am fost tratată cu mare respect și lăudată pentru vocea mea. Și am fost

numită Virginia și chiar domnișoară Cox. Sir Harvey Hamilton mi-a spus domnișoară Cox. Tu de ce nu îmi spui așa?

— Să-ți spun domnișoară Cox? Vrei să te dezbraci acum, te rog, domnișoară Cox? Vrei să vii în pat acum, te rog, domnișoară Cox? Haide acum, Ginny! Oamenii aceia nu te-au văzut așa cum te-am văzut eu – cel puțin sper să nu te fi văzut, de dragul tău. Și ce ai prefera să ai – respect sau plăcere?

Ea îi trecu degetul peste buze și apoi îl lovi destul de tare.

— Mi-ar plăcea amândouă.

— Du-te la culcare, Ginny, spuse el, întorcând capul și dându-i la o parte degetul. Trei partide la rând m-au cam epuizat. Nu am chef de conversație.

— Bineînțeles, pentru că va trebui să execuți și cu altă persoană în seara asta, zise ea, strecurându-se mai aproape de trupul lui cald, relaxat. Trebuie să te cruți. Bietul Geoffrey!

— Destul cu asta! Soția mea nu va apărea în nicio conversație dintre tine și mine, Ginny. Acum, culcă-te ca o fată cuminte!

Ea păru să-l asculte. Oricum, rămase tăcută și nemișcată alături de el. Lordul Astor continuă să se uite în tavan. Nu voia să doarmă, chiar dacă se simțea somnoros. Era plăcut să aibă câteva minute în care să se relaxeze pur și simplu. Trebuia să se întoarcă acasă în curând ca să aibă timp să facă baie și să-și îndepărteze parfumul lui Ginny de pe piele înainte de a se pregăti pentru cină. Dar nu

încă.

Fusese o zi plăcută. Arabella coborâse din nou la micul dejun, dar văzuse ziarul de lângă furculița lui și îi sugerase să citească dacă voia. De îndată ce el începu lectura, ea păru să se relaxeze. Continuă să mănânce și își termină brioșa, pe care nu o terminase cu o zi înainte. Când el lăsă o clipă ziarul și o întrebă de ce o mânca goală, ea îi explicase că nu îi plăcea prea mult untul.

Mătușa Hermione venise ca să le ducă din nou la cumpărături pe Arabella și pe Frances. Trebuiau să se uite și să cumpere tot felul de accesorii ca bonete, pantofi, evantaie și panglici. Nu i se păruse necesar să le însoțească de data asta, și avea încredere că mătușa lui avea să-i ajute soția să cumpere lucrurile potrivite. Își petrecuse dimineața la clubul White în bibliotecă, într-o minunată izolare, timp de o oră, și apoi în tovărășia unui grup de cunoscuți care veniseră direct de la salonul de box al lui Jackson. Le promisese să-i întâlnească acolo în dimineața următoare.

Mâncase tot la White și se delectase cu o conversație masculină rațională – numai subiecte interesante ca vânătoarea, și politica. Nimeni nu făcu nicio aluzie la bonete sau umbrele.

Soția lui și sora ei fuseseră invitate să ia prânzul în Grosvenor Square. Fără îndoială că aveau să rămână acolo cea mai mare parte a după-amiezii. Și astfel, în cele din urmă se bucura de luxul unei după-amiezi întregi în care să o viziteze pe Ginny. Și fusese o după-amiază extrem de satisfăcătoare pe deasupra. Nu își dăduse

seama câtă energie înăbușită aștepta să se descătușeze, până nu se simți nesătul după prima partidă prelungită și energică în pat cu ea, și la fel după a doua. Așa că transpiraseră amândoi pe parcursul celei de-a treia partide și rămăseseră înlănțuiți și epuizați timp de câteva minute înainte de a găsi energia necesară pentru a se muta în poziția în care erau acum.

O după-amiază extrem de satisfăcătoare.

Nu voia să se gândească la Arabella. Ea aparținea unei lumi diferite. Asta nu însemna că nu o respecta. Ea era soția lui. Intenționa ca ea să aibă tot confortul material pe care i-l putea oferi. Intenționa să o ajute să-și ocupe locul prestabilit în societate. Avea să o însoțească oriunde era necesar să apară. Și intenționa să o facă cât se putea de fericită, cum făcuse de exemplu în situația cu iapa și câinele.

Dar nu putea să-i fie credincios. Niciun om întreg la minte nu s-ar fi așteptat s-o facă. Era adevărat că doar cu o săptămână în urmă promisese în fața altarului să se păstreze doar pentru ea. Dar toată lumea știa că slujba de nuntă era doar o ceremonie bizară. Nimeni nu lua cuvintele în sens literal. Nu îi făcea niciun rău Arabellei dacă întreținea o amantă și își petrecea câte o după-amiază cu ea. De fapt, avea să meargă acasă înviorat și mai răbdător, gata să-și petreacă seara cu soția lui și cu sora ei.

Nu voia să se gândească la Arabella. Coborî privirea spre buclele învălmășite ale lui Ginny și se gândi la părul întunecat și buclat al soției lui. Noua

tunsoare o făcea cu adevărat drăguță. Părea un mic spiriduș. Ce absurd de emoționată fusese în timp ce îi aștepta verdictul în hol, cu o dimineață în urmă. Se așteptase oare ca el să bată câmpii bombastic și să-i ceară să revină la pieptănătura severă dinainte? Lordul Astor zâmbi. Ochii ei erau enormi și foarte întunecați de teamă. Și buza de sus se ridicase puțin, dezvăluind dințișorii foarte albi.

Nu o să mă gândesc la ea, se gândi lordul Aston închise ochii. Voia să doarmă câteva minute. Ea era atât de mică. Se simțea mare și viril când stătea deasupra ei în pat. De fapt, noaptea trecută se ridicase pe coate când o pătrunsese. Se temea să nu o turtească, să nu o sufoce. Se întreba dacă o durea. Stătea întotdeauna atât de liniștită și supusă sub el, încât era imposibil de spus. Se uitase o dată în jos, și descoperise că ea avea ochii deschiși și se uita într-o parte. Din cât își putu da seama în întuneric, fața ei era calmă.

Nu i se părea drept să meargă la ea în seara aceea și să violeze trupul acela mic și nevinovat cu trupul lui, care se desfătase în plăceri destrăbălate cu Ginny toată după-amiaza.

Lordul Astor deschise ochii din nou. Chiar nu dorea să aibă asemenea gânduri. Voia să se relaxeze și să savureze satisfacția lui sexuală. Voia să doarmă.

Nu cumva avea dintr-odată o conștiință? Ce plictiseală afurisită! Avea să îi cumpere Arabellei un șirag de perle mâine. Oricum plănuia să îi cumpere unul pentru primul ei bal. De ce să nu i-l

ofere înainte de prima ei apariție publică, la serata mătușii lui? Avea să cumpere cel mai scump șirag pe care îl putea găsi.

Lordul Astor căscă și moțăi câteva minute.

Arabellei i se părea greu să se concentreze asupra bijuteriilor Coroanei. Erau foarte frumoase și evident neprețuite, și în mod normal ar fi fost paralizată de uimire. Dar Excelența Sa spusese că aveau să vadă menajeria regală, adăpostită și ea în Turnul Londrei, și Arabella nu mai putea de nerăbdare.

De fapt, principalul motiv pentru care venise erau animalele. La micul dejun, Excelența Sa îi spusese că George și Emily erau așteptați să sosească peste o săptămână, și că între timp se putea distra văzând alte animale. Se părea că în menajerie era chiar și un elefant. Arabella nu-și putea imagina cum arăta acest animal, vestit pentru mărimea lui.

Frances scosese exclamații de încântare atunci când Arabella îi spusese la sfârșitul dimineții că aveau să meargă la Turnul Londrei atunci când Excelența Sa urma să se întoarcă acasă după prânz. Acesta își petrecea dimineața la un salon de box. Arabella își dorea să-l poată vedea boxând. Ar fi pariat că putea să pună la pământ orice adversar.

Frances nu era interesată de menajerie. Ea voia să vadă bijuteriile Coroanei. „Așa că asta facem acum”, se gândi Arabella, care stătea liniștită alături de soțul ei, cu brațul peste brațul

lui, în timp ce Frances ofta extaziată la fiecare diamant și perlă din coroana Mariei de Modena[1], cu catifeaua ei purpurie și capa de hermină și centura grea din aur.

— Imaginează-ți cum e să fii regină și să porți cu adevărat asta, spuse ea plină de jind.

— Coroana lui Eduard cel Sfânt[2] e mult mai mare, sublinie lordul Astor, și o s-o vezi când ajungem la ea. Mi se pare că are aproape trei kilograme.

— Vai de mine! zise Arabella. E uimitor că regele nu-și pleacă fruntea până la piept când o poartă pe cap.

Lordul Astor se uită la ea și râse.

— Nu e de mirare că se spune despre regi că stau pe tron toată ziua, nu-i așa? Cred că le trebuie doi curteni voinici numai ca să-i ridice în picioare.

Râseră veseli amândoi, în timp ce Frances se uita la vasul de aur și la linguriţa[3] folosită la încoronare.

---

[1]A doua soție a regelui Iacob al II-lea al Angliei; coroana ei din Turnul Londrei conține 38 de diamante foarte mari, 523 de diamante mari și mici și 129 de perle mari, montate în aur. (n.tr.)

[2] Coroana lui Eduard Confesorul, folosită la încoronarea tuturor monarhilor Angliei începând cu secolul al XIII-lea, este din aur masiv, înaltă de 30 de centimetri, cântărește 2,23 kilograme și este incrustată cu 444 de pietre prețioase și semiprețioase. (n.tr.)

[3] Vasul de aur în formă de acvilă, care conţinea uleiul folosit la încoronarea regilor Angliei. Se crede că a fost folosit pentru prima dată în 1399, la încoronarea lui Henric al IV-lea, iar legenda spune că era plină cu uleiul pe care i l-a dat Fecioara Maria Sfântului Thomas de Canterbury. Linguriţa de aur a început să fie folosită în secolul al XIII-lea pentru a-l unge pe suveran în diferite părţi ale corpului, (n.tr.)

— Crezi că regele își va recăpăta vreodată sănătatea? întrebă dintr-odată Arabella, serioasă și privindu-și soțul direct în ochi. Ai auzit ceva despre însănătoșirea lui, milord?

— Mă tem că nu există prea multe speranțe, Arabella, spuse el, zâmbindu-i cu blândețe. Regele e foarte bolnav. Și îi atinse ușor cu degetele mâna înmănușată.

— Bietul rege George! Aș vrea să poată știi că supușii îl iubesc și îl admiră încă, și îi doresc să se însănătoșească. Crezi că știe, milord?

— Sunt aproape sigur că știe, răspunse el și își împleti un moment degetele cu degetele ei, strângându-le.

Ea roși puternic dintr-odată și își îndepărtă privirea de el, tresărind.

— Să mergem să vedem coroana, zise ea. Cea pe care a purtat-o regele la încoronare.

Mai trecură încă douăzeci de minute până când se îndreptară în sfârșit spre menajerie. Chiar și Arabella fusese vrăjită de coroana uriașă și spusese cu venerație că se afla în fața coroanei pe care o purtase odată însuși regele. Și apoi, pe când ieșeau din aripa care adăpostea bijuteriile, lordul Astor fu acostat de un tânăr înalt și slab, cu părul de culoarea morcovului, sprâncene spălăcite și un rânjet adolescentin, pieziș. Arabella îl simpatiză imediat. Nu era deloc chipeș, nici impunător.

— Astor! exclamă el. Ce loc neașteptat de întâlnire. Credeam că ești la țară. Ochii lui se îndreptară curioși spre Arabella și Frances.

— M-am întors acum trei zile, răspunse lordul

Astor. Ce mai faci, Farraday? Permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Lady Astor, și pe sora ei, domnișoara Wilson. Lordul Farraday, un prieten vechi de-al meu de la universitate.

Arabella îl privi strălucitoare, iar Frances făcu o reverență. Iată un bărbat cu care era sigură că s-ar simți perfect confortabil. Spera că avea să-l vadă mai des.

— Ce mai faceți, milord? spuse ea. Ați venit să vedeți și dumneavoastră bijuteriile? Sunt într-adevăr splendide. Coroana pe care a purtat-o regele la încoronare are trei kilograme, să știți. Excelența Sa ne-a adus aici pentru că am venit la Londra și vrem să vedem absolut totul. În orice caz, sora mea voia să vadă bijuteriile, așa că am venit întâi aici. Eu vreau să văd menajeria, și acolo mergem acum. Au și un elefant? L-ați văzut vreodată? Poate că ați vrea să veniți cu noi?

Lordul Farraday se înclină în fața ei și rânji.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, domnișoară. Dar mi-am pierdut mama și bunica pe undeva pe aici. Mama o să mă taie sigur în bucăți dacă mai stau încă jumătate de oră la animale. O să vii la Lady Berry în seara asta, Astor?

— Cu siguranță, răspunse vicontele. Poți să-ți imaginezi că mătușa stă ca pe jar, nerăbdătoare să-mi etaleze soția în fața tuturor invitaților, Farraday.

— Te voi vedea acolo, zise baronul. Apoi, adăugă întorcându-se spre doamne și zâmbind: Voi avea onoarea de a vă prezenta din nou respectele mele diseară, doamnă, domnișoară Wilson.

Arabella zâmbi, dar scânteile din ochii ei își pierduseră un pic din strălucire. Lady Berry era nerăbdătoare să o „etaleze” în fața invitaților ei? Avea să fie centrul atracției seratei? Avea să fie prezentată ca soția lordului Astor. Toți cei prezenți aveau să vadă ce alegere nefericită se simțise obligat să facă acesta. Aveau să o vadă pe Frances alături de ea și să se întrebe de ce nu era ea noua Lady Aston Și nici nu avusese timp să slăbească mai mult de câteva sute de grame!

Poate că era un noroc că lordul Farraday plecă în căutarea rudelor, iar grupul lor se îndreptă spre menajerie. Buna dispoziție îi reveni imediat. Chiar și Frances părea dornică să vadă elefantul.

După câteva minute, stătea și se uitau la el. Arabella rămăsese fără cuvinte. Era uriaș. Dar privitorul era izbit și de alte lucruri. Picioarele lui erau ca niște trunchiuri de copac. Și pielea îi era zbârcită și scorțoasă. Părea să aibă o mie de ani. Ochii lui erau mici și păreau aproape umani în trupul de mamut.

— Ei bine, ce credeți? le întrebă lordul Astor după un timp.

— Nu-mi imaginez că aș putea trăi într-o țară în care asemenea ființe aleargă libere sau sunt călărite pe străzi, spuse Frances. Mi-ar fi groază să ies afară, milord.

— E un singur elefant? întrebă Arabella.

— Te așteptai la o turmă întreagă? rânji lordul Astor.

— Dar nu are tovarăși, zise ea. E complet singur, milord. Și e închis într-o cușcă.

— Cred că ar fi extrem de scump să țină doi, într-un țarc mai mare, îi explică el.

— Dar pare atât de singur. Uită-te la ochii lui, milord.

— Eu sunt foarte bucuroasă că e închis bine în cușcă, spuse Frances cu un fior.

— Înainte, aici erau multe feluri de animale, le explică lordul Astor. Din nefericire, acum a rămas doar elefantul și un urs grizzly, pe lângă diferitele varietăți de păsări. Vreți să ne uităm la urs?

Arabella se bucură să se îndepărteze de elefantul liniștit, răbdător și trist. Dar descoperi că bietul urs arăta și mai rău. Blana lui părea roasă de molii și prăfuită. Se plimba prin cușcă cu pași înceți și târșâiți.

— Ursul e o fiară mult mai periculoasă decât pare, le explică lordul Astor. O singură lovitură de labă ne-ar ucide fără îndoială pe oricare.

Frances se dădu cu un pas înapoi.

— Sper că barele sunt rezistente, spuse ea.

— Ești în siguranță, Frances, o asigură el. Te-ai simți mai bine dacă m-ai ține de celălalt braț?

Frances primi grăbită oferta. Arabella se simțea neobișnuit de aproape de lacrimi. Ura asta! Îi venea să urle de mila bietelor animale, atât de departe de locul lor de baștină, atât de departe de orice comunicare cu animalele de felul lor, atât de lipsite de activitate, de mișcare și de dragoste.

— Ce crezi despre el, Arabella? întrebă lordul Astor.

— E foarte drăguț, milord, răspunse ea politicos.

El privi capul ei plecat și zâmbi o clipă.

— Oh, cât de mult mi-aș dori să fi fost și mămica și Jemima cu noi în după-amiaza asta, spuse Frances după o jumătate de oră, pe când se aflau în trăsura care le ducea pe Upper Grosvenor Street. Ce mult le-ar fi plăcut bijuteriile Coroanei. Și atracția periculoasă a animalelor.

Arabella stătea lângă soțul ei, cu mâinile în poală.

— Îți mulțumesc, milord, adăugă ea. A fost amabil să ne însoțești. Sunt foarte recunoscătoare.

Lordul Astor privi gânditor boneta soției lui, în timp ce cumnata sa privea plină de însuflețire pe geamul trăsurii. În cele din urmă, el se întinse, ridică una dintre mâinile Arabellei din poală și o puse pe brațul lui. Mâna lui rămase tot timpul pe mâna ei.

Arabella nu ridică privirea, nici nu încercă să-și retragă mâna.

Lady Berry era o doamnă atractivă și elegantă, care trecuse de curând de patruzeci de ani. Îi plăcea să primească și să fie în centrul atenției. Exista și un lord Berry, un conte de fapt, dar oamenii tindeau să uite asta. El trăia în umbra soției lui și părea mulțumit să îi finanțeze capriciile și să rămână liniștit în umbră. În timpul seratei oferite de soția lui, el rămase în bibliotecă, cu o sticlă de vin de Porto și doi prieteni intimi, cărora le plăceau evenimentele mondene la fel de mult ca și lui.

Lady Berry era în elementul ei, fiindcă avea o

nouă nepoată pe care să o prezinte lumii bune. Și dacă nepoata nu era o fată deosebit de drăguță, avusese norocul să aducă cu ea o soră de-a dreptul încântătoare, care avea să adune în jurul ei pe toți tinerii necăsătoriți cât ai clipi. Așa că, una peste alta, amândouă aveau să se descurce bine. Mireasa lui Geoffrey avea un fel de farmec ingenuu, care urma să o deosebească de majoritatea tinerelor care începuseră să descindă asupra Londrei în număr mare.

Și astfel, Arabella se trezi condusă în jurul salonului din Grosvenor Square, la braț cu mătușa soțului ei, alături de Frances, și prezentată unui număr uimitor de mare de persoane elegante. Nu se simțea chiar atât de intimidată precum se temuse. Lordul Astor rămăsese în urmă, aproape de prag, și ea nu se mai simțea atât de banală și nepotrivită fără prezența lui impunătoare alături.

Și el arăta într-adevăr uimitor de magnific, îmbrăcat astfel încât să se asorteze cu rochia ei de mătase de un albastru-argintiu – într-o haină de catifea de un albastru-închis, cu o vestă de mătase de un albastru mai pal și pantaloni argintii până la genunchi. Când i se alăturase în salonul de acasă, pe Arabella o apucase tremuratul, în ciuda faptului că doar în urmă cu câteva minute făcuse piruete în fața oglinzii, simțindu-se încântător de drăguță cu rochia nouă și buclele scurte după tunsoarea recentă. Și era neobișnuit de mândră de noile ei perle, pe care i le adusese în cameră Excelența Sa cu o oră în urmă, prinzându-i-le la gât. Un cadou de la soțul ei! Probabil că nu era complet nemulțumit

de ea, dacă îi cumpărase un cadou atât de costisitor și încântător. Și cu siguranță că slăbise măcar o jumătate de kilogram.

Frances, bineînțeles, îți tăia respirația în rochia de satin pal de culoarea piersicii, cu tunica din plasă. Și părul ei blond era aranjat în inele strălucitoare. Arabella se uita plină de însuflețire la toți oamenii cărora le era prezentată, în special la tineri, ca să vadă dacă sora ei era apreciată așa cum se cuvenea. Și nu fu dezamăgită. Îmbujorările lui Frances și ocheadele ei timide creau o agitație destul de mare. Frances avea să aibă un sezon splendid, înainte de a se întoarce la Theodore în vară.

În mod ciudat, Arabella nu era deloc incomodată de prezența surorii ei mult mai frumoase. Era întotdeauna mândră de Frances. Și astfel manierele ei deveniră mai relaxate și nu mai fu atât de conștientă de propria ei persoană. Le zâmbea celor din jur cu cea mai mare bunăvoință și vorbea cu toată lumea fără să se mai gândească întâi dacă avea ceva interesant de spus. Și se dovedi că Lady Berry avusese dreptate. Se părea că noua vicontesă și sora ei aveau să se descurce foarte bine.

Arabella fu încântată să îl revadă pe lordul Farraday. Și prima ei impresie despre el nu fusese greșită. Era remarcabil de prietenos. După câteva minute de conversație, se simți la fel de comod cu el ca și cu Theodore, acasă.

— V-ați găsit mama și bunica după-amiază? întrebă ea.

— Da, le-am găsit, răspunse el vesel. Și numai eu am fost de vină că le-am pierdut, bineînțeles. Am fost captivat de o armură veche, iar ele au plecat sporovăind pe nerăsuflate, fără să observe măcar că nu eram cu ele; s-au pierdut, și numai eu am fost de vină.

Arabella râse.

— Am o familie compusă doar din femei, continuă el. Trei surori. Toate mai mari decât mine. Toate tiranice. Toate așteptând să vin la primul semn când mă cheamă și plângându-se că mă las călcat în picioare atunci când vin, rânji el.

— Eu am o mamă și două surori, zise Arabella, dar sigur că nu pot vedea lucrurile decât din punctul lor de vedere, fiindcă și eu sunt femeie. Dacă aș fi avut un frate, cred că l-aș fi prețuit foarte mult.

— Va trebui să vă prezint rudelor mele, spuse el, încă rânjind. Toate se așteaptă să mă căsătoresc. Când o s-o fac, probabil că o să am cinci fiice. Și o să le iubesc și pe ele.

— Ah, Farraday, spuse o voce oarecum apatică. Ce mai faci, amice? Nu te-am văzut de un secol. E de înțeles, desigur, fiindcă m-am retras la țară. Nu cred că am avut plăcerea de a vă cunoaște, doamnă.

Arabella se trezi privită de un gentleman înalt, cu un chip plăcut, dar cu o expresie cinică a buzelor. Acesta ținea un monoclu între degete.

— Ce mai faci, Hubbard? răspunse lordul Farraday. Mă întrebam când aveam să te vedem din nou. Doamnă, îmi permiteți să vi-l prezint pe

domnul Hubbard, alt prieten de la universitate al lui Astor și al meu? Lady Astor, Hubbard.

Domnul Hubbard schiță o reverență elegantă și ridică o sprânceană.

— Mireasa lui Astor? Nu știam că și-a băgat capul în laț. Sunt încântat să vă cunosc, doamnă.

Arabella se gândi că nu părea deosebit de încântat. Făcu o reverență și zâmbi.

— Și dumneavoastră sunteți prietenul soțului meu? Sunt încântată să vă cunosc, domnule. Și v-ați întors recent de la țară? Nu e încântător la țară în perioada asta? Mă bucur cu adevărat că am putut să stau acolo în martie și să văd toate florile de primăvară. L-ați întâlnit pe Excelența Sa de când v-ați întors? E acolo la ușă. Sunt sigură că va fi încântat să discute cu dumneavoastră.

— O să mă îndrept într-acolo, răspunse el întorcându-se și îndepărtându-se fără alt cuvânt.

Arabella se uită la lordul Farraday.

— Un caz trist, explică acesta. Doamna Hubbard l-a părăsit acum un an, luându-l și pe fiul lor cu ea. El nu a fost în stare să-și revină după lovitură, deși pretinde că e bine.

— Oh, bietul om, spuse Arabella, întorcându-se și privind silueta domnului Hubbard, care se îndepărta. Cum poate cineva să facă ceva atât de crud? Oh, bietul om!

— Nu v-ar mulțumi fiindcă spuneți asta, zise lordul Farraday.

Lordul Astor fusese invitat să se așeze la o masă la care se jucau cărți, în unul dintre saloane. În mod normal nu ar fi ezitat, fiindcă jocul de cărți

fusese ani la rând una dintre distracțiile lui favorite. Nu obișnuise niciodată să joace pe mize foarte mari, fiindcă până de curând nu avusese mulți bani de pierdut. Și de când îi avea, descoperise că jocul își pierduse din farmec. Ceilalți se așteptau să fie mai imprudent acum, fiindcă avea bani de mizat, însă el devenise conștient de responsabilitățile pe care le implica o avere mare și un număr la fel de mare de persoane care depindeau de el ca să poată trăi.

Bineînțeles că salonul în care se jucau cărți la o serată respectabilă nu era locul în care averi întregi să treacă dintr-o mână într-alta. Nu teama că și-ar fi pierdut banii sau – mai rău – teama că și-ar fi pierdut rațiunea îl făcea să ezite. Ezita mai degrabă pentru că se simțea obligat să rămână măcar o jumătate de oră în salon, ca să se asigure că Arabella se simțea bine și nu avea nevoie să se sprijine de brațul lui. Era o persoană atât de mărunțică. Se temuse pentru prima ei apariție în societatea mondenă.

— Mai târziu, spuse el unui cunoscut care îl invitase să joace. O să joc runda următoare.

Și o privi pe Arabella, care strălucea de emoție sau teamă, sau alt sentiment care o ajutase să suporte chinul de a fi plimbată în jurul camerei de mătușa Hermione și care o ajuta acum să converseze cu diverși invitați. Buzele ei păreau să se miște aproape constant, în ritm rapid.

Era mulțumit. Dacă ea ar fi putut să-și găsească un cerc de prieteni și cunoscuți și destul curaj ca să înfrunte fețe noi oriunde mergea, el

avea să fie eliberat de sentimentul că era răspunzător pentru ea, sentiment care îl apăsa de trei zile. Putea să înceapă să își trăiască din nou viața lui, sigur că nu neglija cu cruzime o soție singuratică și înfricoșată, care stătea acasă.

Ziua precedentă fusese destul de satisfăcătoare, bineînțeles, cu excepția faptului că se simțise obligat să rămână acasă toată seara, după ce își văzuse de propriile plăceri în timpul zilei. Și apoi regretase că rămăsese, fiindcă Arabella nu spusese mai mult de o duzină de cuvinte toată seara, și îl lăsase să discute amabilități cu Frances. Și în ciuda faptului că se retrăseseră devreme la culcare, el nu se dusese la Arabella. În mod destul de ciudat, voise să meargă, și chiar se pregătise. Pusese mâna de două ori pe mânerul ușii care făcea trecerea între budoarul lui și al ei. Dar nu intrase. Își spuse că se epuizase toată după-amiaza cu Ginny.

Și ziua aceea fusese obositoare. Petrecuse o dimineață destul de plăcută la sala de box a lui Jackson, cu un grup mare de prieteni, și prânzise la White cu câțiva dintre ei. Ei încercară să-l convingă să meargă cu ei la curse după-amiază, dar el promisese la micul dejun, dintr-un simplu impuls, să o ducă pe Arabella la Turnul Londrei, ca să vadă menajeria regală. Și bineînțeles că ceilalți îl luară peste picior. Condamnările pe viață și cătușele fuseseră subiectul principal al conversației răsunătoare și al râsetelor care durară cinci minute bune, înainte de a ieși de la White. Și mai era și obligația de a lua parte la distracția din seara

aceea. Bănuia că ar fi luat parte și dacă nu s-ar fi căsătorit cu Arabella, dar acum s-ar fi aflat deja în salonul în care se jucau cărți, așezat confortabil și cu sufletul împăcat.

— Astor! spuse o voce, și o mână grea i se lăsă pe umăr. Nu te-am văzut de un secol întreg. Habar nu aveam că ai fost condamnat pe viață, amice. Condoleanțele mele!

— Ce mai faci, Hubbard? întrebă lordul Astor. Te-am văzut vorbind cu soția mea acum un minut?

— Farraday m-a prezentat. Trebuie să mărturisesc că pare să fie o mică ființă fermecătoare.

— Mulțumesc, răspunse sec lordul Aston Cred că sunt un om norocos.

— E tânără, continuă prietenul lui, ridicând monoclul și uitându-se la Arabella care conversa acum cu două doamne și cu lordul Farraday. Ai luat-o direct din leagăn, Astor? Înțelept din partea ta, bătrâne. Ai face bine să o înveți să fie ascultătoare, înainte de a-și dezvolta părerile proprii.

Lordul Astor se uită lung la prietenul lui și își înghiți răspunsul aspru pe care fusese cât pe ce să-l rostească.

— Arabella pare să se descurce destul de bine aici, zise în schimb. Mergem să facem un joc de cărți, Hubbard?

capitolul 6

Târziu în noaptea aceea, lordul Astor se așeză

pe marginea patului soției lui, înainte de a stinge lumânările.

— Ai avut o zi aglomerată, Arabella, spuse el. Ți-a plăcut serata?

— Da, mi-a plăcut, milord, răspunse ea. Mătușa ta a fost destul de amabilă încât să mă prezinte unui mare număr de persoane interesante. Și a prezentat-o și pe Frances. Și câțiva dintre ei au promis că ne vor trimite invitații.

— Bineînțeles. Ești Lady Astor. O să vezi că prezența ta va fi foarte solicitată la o gamă largă de evenimente mondene. Îi atinse obrazul cu încheietura degetelor. Nu ți-a plăcut menajeria, nu-i așa?

Ea îl privi precaută.

— A fost foarte amabil din partea ta să ne duci, milord, zise ea în sfârșit. Știai cât de dor îmi era de George și de Emily și te-ai gândit să mă înveselești cumva. Îți sunt recunoscătoare.

— Dar s-a dovedit că nu a fost o cale bună, nu? Ți s-a părut o cruzime să închizi animalele astfel?

— Sunt o proastă, pur și simplu. Ai fost foarte amabil.

El zâmbi.

— Să știi că poți să-ți exprimi sentimentele și opiniile, Arabella. Nu voi fi ofensat dacă uneori nu ești de acord cu mine. Și în ocazia asta nici măcar nu sunt sigur că nu ești. În după-amiaza asta am văzut ființele acelea nenorocite prin ochii tăi, și ai dreptate.

Ea îl privi în ochi cu sinceritate.

— Mi-am creat în minte imaginea îngrozitoare

a unei țări în care câinii sunt animale neobișnuite, spuse ea, și mi l-am imaginat pe George într-o asemenea țară, închis într-o cușcă îngustă, pentru ca oamenii să vină și să se holbeze la el și să se minuneze. Și nu am putut suporta acest gând, milord. Cred că o să am coșmaruri.

— George va fi în curând aici cu tine. Ai spus că la Parkland nu avea voie să intre în casă din cauza surorii tale? Poate că aici îi vom permite să stea la bucătărie, cu pisicuța aceea amărâtă de pe stradă, care s-a aciuat la noi cu un an în urmă. Ți-ar plăcea asta?

Fața ei se lumină.

— Oh, da. Ce amabil ești, milord!

— Numele meu e Geoffrey, spuse el.

Ea roși.

— Da, mi… Da.

— Ești foarte obosită, Arabella? întrebă el. Ai prefera să îți spun noapte bună și să mă întorc în camerele mele?

Ea roși mai profund.

— Dacă asta dorești, milord.

El zâmbi o clipă.

— Vreau să te fac să te simți confortabil, continuă ea. E datoria mea să te fac să te simți confortabil.

El îi atinse obrazul înfierbântat cu dosul degetelor și se ridică ca să se dezbrace de halat și să sufle în lumânări.

— Foarte bine, zise. O să te las să mă faci să mă simt confortabil, Arabella.

După o săptămână, Arabella se plimba prin Hyde Park, cu fața întoarsă spre soarele de dimineață, simțindu-se pe deplin fericită. Ținea în mână lesa lui George. George alerga pe iarbă, pufnind la rădăcinile copacilor, încercând să găsească ceva familiar în acest teritoriu nou. După ce intraseră în parc prin Grosvenor Gate, Arabella îl lăsase să alerge liber. Ea rămase pe cărare, fiindcă iarba era încă udă, după o săptămână aproape întreagă de ploaie.

George sosise cu o zi înainte, în timp ce ea își făcea vizitele de după-amiază cu Lady Berry și Frances. Odată cu George sosise și Emily. Excelența Sa ieșise în hol cu George de îndată ce ajunsese ea acasă, și George fusese extaziat, sărise, lătrase și fluturase din coadă și înaintase târându-se pe fund. Se temea că nici ea nu dăduse dovadă de mai mare demnitate. Se lăsase în genunchi, sub ochii a doi valeți în livrea, și îl îmbrățișase. Când larma reuniunii se mai potoli, Excelența Sa se plânse că George se purtase ca un gentleman perfect înainte ca ea să intre în scenă. Dar nu fusese furios.

Chiar și Frances fusese mulțumită și uitase cu totul să strănute. Arabella hotărâse să meargă la grajduri să o salute pe Emily înainte de a-și da jos boneta și pelerina. Excelența Sa o însoțise, după ce scosese o curea de piele cu care să-l lege pe George, șmecherie care nu fu deloc pe placul câinelui. Arabella ar fi preferat să meargă singură, dar adevărul era că fusese atât de fericită și recunoscătoare soțului ei, că nu se mai sfia

aproape deloc de el.

Și acum ieșise în parc cu George, într-o frumoasă dimineață de aprilie. Dacă voia, se putea preface că era la țară, atât de liniștit și de proaspăt era totul. Îi venea să alerge de bucurie pură, dar își aminti că acum era o lady căsătorită care locuia în Londra, iar soțul ei o avertizase să nu facă ceva atât de nepotrivit.

Avea să țină seama de avertizarea lui. Mai ales că fusese atât de bun cu ea. Se sfia încă teribil de el și era copleșită de înfățișarea lui impunătoare. Dar în aceste două săptămâni de căsătorie învățase să-și respecte și chiar să-și simpatizeze soțul. El ieșise de mai multe ori decât se așteptase cu ea și cu Frances. Și îi cumpărase perlele acelea încântătoare chiar după ziua în care se gândise că poate îl supărase cu ceva, fiindcă nu venise la ea noaptea. Și flori în ziua care urmase unei alte asemenea nopți. Și o dusese să vadă menajeria pentru că se gândise că avea să-i placă.

Arabella nu se simțea nici pe departe atât de nefericită de căsătoria ei cum se așteptase când își dăduse seama pentru prima dată de greșeala pe care o făcuseră în privința vârstei lordului Astor, deși își dorea încă să fi fost măcar puțin mai drăguță, iar el mai puțin chipeș. Era însă încurajată de faptul că slăbise în mod evident.

El nu o mai rănise după noaptea nunții. Fusese foarte ușurată să descopere acest fapt în noaptea în care se întorseseră la Londra. Își dorea foarte mult să fie o soție bună. Acum putea să fie astfel fără să se mai afle în pericol de a icni de durere

într-un moment de neatenție. Aflase că nu era nici măcar neplăcut să își îndeplinească principala ei îndatorire de soție. Stătea întotdeauna liniștită și se relaxa pentru el, și se gândea ce fericită era că avea un soț bun. Și plăcut la atingere. Da, fusese surprinsă să afle că, la urma urmei, actul conjugal nu era o experiență neplăcută pentru soție. Cel puțin, nu pentru ea.

Nu credea că era o parteneră foarte excitantă pentru Excelența Sa. Dar spera că îl făcea să se simtă confortabil. El o tachinase cu asta într-o noapte. După ce îi spusese că putea să îl facă să se simtă confortabil, se urcase în patul ei și îi oferise ocazia de a face exact asta. Apoi se rostogolise alături de ea și se sprijinise într-un cot.

— Îți mulțumesc, Arabella, spusese. M-ai făcut să mă simt într-adevăr foarte confortabil. Și îi atinsese ușor nasul cu un deget.

Obrajii îi ardeau încă după ce el se întorsese în camera lui, și nu își dăduse seama nici acum ce însemnase râsul din glasul lui. Râdea de ea? Râdea de ideea că ea ar fi putut face ceva ca să-l facă să se simtă bine? Dar nu credea asta. Era un bărbat bun.

— Păi, chiar Lady Astor este! strigă o voce veselă. Bună dimineața, doamnă. Ce mai faceți?

Arabella fusese conștientă că se apropiau doi cai în galop, dar nu se uitase spre ei sau spre călăreți. Acum ridică privirea și îl văzu pe lordul Farraday și pe alt gentleman pe care nu îl cunoștea. Ridică mâna și zâmbi bucuroasă.

— Bună dimineața, milord, strigă ea. Nu-i așa

că e o zi frumoasă? Vedeți? Câinele meu a sosit ieri de la țară. Excelența Sa a fost atât de amabil încât să trimită după el.

— Așa mi-ați spus acum câteva seri, la familia Pendleton, răspunse lordul Farraday. Mă bucur că a ajuns în sfârșit, doamnă. Un ciobănesc scoțian cu alb și negru? Pare un ghemotoc de energie.

— Vrei să mă prezinți și pe mine, Clive? întrebă tovarășul lordului Farraday.

Arabella făcea în curând o reverență în fața lui Sir John Charlton, un tânăr zvelt, blond și arătos, simțindu-se incomod. Fu bucuroasă că nu se opriseră să discute mai mult. Le făcu din mână după un minut și îl strigă pe George să se întoarcă acasă pentru micul dejun. De ce nu putea niciodată să se relaxeze și să fie ea însăși atunci când era confruntată cu un gentleman chipeș?

Arabella și Frances aveau să asiste la primul lor bal, în casa marchizului de Ravenscourt. Era balul de debut al fiicei acestuia, Lady Harriet Meeker. Ajunseră devreme împreună cu Lady Berry, care insistase că erau nou-venite în lumea bună și era corect să apară destul de devreme ca să fie văzute și prezentate unor persoane eligibile.

Arabella se gândi că Lady Berry își luase în serios sarcina de însoțitoare. Nu că ea ar fi avut nevoie într-adevăr de o însoțitoare, fiind bineînțeles o lady căsătorită. Dar Lady Berry subliniase că era o lady căsătorită foarte tânără și nouă în lumea bună, iar Excelența Sa fusese de acord; în plus, avea o soră necăsătorită la fel de

nouă în societate, așa că era potrivit să fie însoțite de o lady mai vârstnică.

Fuseseră plimbate în jurul sălii de bal, salutând mai multe persoane pe care le cunoscuseră în ultima săptămână și jumătate și fiind prezentate multor persoane pe care nu le cunoscuseră încă. Carnețelele lor de dans începură să se umple cu numele viitorilor parteneri.

Arabella era recunoscătoare. Excelența Sa dispăruse undeva de îndată ce ajunseseră la capătul șirului de primire, după ce îi spusese că avea să se întoarcă să o conducă la primul set de dansuri câmpenești și își înscrisese numele în carnețelul lui Francis, în dreptul unui cadril din partea a doua a serii. Arabella se așteptase ca sora ei să fie la mare căutare printre parteneri. Când sala de bal începuse să se umple, aruncase o privire în jur și văzuse că nu mai era nicio lady care să se poată măsura cu Frances în ce privea frumusețea. Dar nu se așteptase ca ea însăși să danseze atât de mult. Cine ar fi vrut să danseze cu o fată mărunțică, rotundă la față ca un măr și dolofană, care mai era și căsătorită pe deasupra?

Dar lordul Farraday și Sir John Charlton își trecuseră numele în carnețelul ei, urmați de alți câțiva domni cărora le fusese prezentată în seara aceea și de domnul Hubbard, care îi aminti că vorbise cu el la serata dată de Lady Berry cu o săptămână în urmă. Nu că ar fi avut nevoie să-i reamintească asta. Povestea lui tristă o impresionase. De fapt, înainte ca orchestra să înceapă să scoată sunetele promițătoare care

sugerau că dansul era pe cale să înceapă, Arabella se trezi că avea tot carnețelul plin, în afara spațiilor rezervate celor două valsuri. Acestea erau dansuri pe care nu le cunoștea deloc.

— Oh, Bella, spuse Frances de lângă ea, și tu ai carnețelul plin? Nu-mi vine să cred că e adevărat. Nu-i așa că Sir John Charlton e foarte chipeș? Ce noroc că i-ai fost prezentată chiar azi-dimineață. Dacă nu ar fi fost așa, poate că nu ar fi vrut să ne caute compania în seara asta.

— Da, răspunse Arabella. Seamănă puțin cu Theodore la culoarea părului, nu?

— Oh, doar puțin. Și numai la culoare, afirmă sora ei, încruntându-se puțin. Dar Theodore nu e nici pe departe atât de modern sau elegant, Bella. Cred că asemănarea e foarte mică, de fapt. Și se întoarse să vorbească cu o tânără lady de lângă ea, cu care se împrietenise în ultima săptămână.

Arabella își dorea ca Frances să nu-i fi amintit de felul în care îl cunoscuse pe Sir John Charlton. Nu voia să se gândească la dimineața aceea. Sau la după-amiază, dacă tot veni vorba.

Fusese atât de fericită. De dimineață se plimbase cu George și după-amiază urma să iasă călare pe Emily. Excelența Sa urma s-o însoțească în parc. Și bineînțeles că mai era și balul acesta – primul ei bal – care s-o facă să aștepte cu nerăbdare seara. Cerul ei părea lipsit de orice nor. Până fu chemată în bibliotecă după prânz.

— L-ai dus pe George la plimbare în parc de dimineață, Arabella? spusese lordul Astor. Până să se întoarcă ea acasă, el terminase micul dejun și

plecase din salon.

Pentru prima dată, ea uită că el o intimida.

— Da, răspunse ea, zâmbindu-i din toată inima. A fost încântător, milord. Iarba era udă și strălucea în lumina soarelui, iar cerul e din nou albastru. Mi-am imaginat că eram la țară. Ar fi trebuit să vii și tu.

— Aș vrea să fi venit, Arabella, spusese el, dar nu răspunse la zâmbetul ei. I-ai întâlnit pe Farraday și pe Sir John Charlton?

— Lordul Farraday ți-a spus? întrebase ea. A fost atât de amabil încât să se oprească să converseze un minut, iar Sir John a cerut să-mi fie prezentat.

— Farraday ar fi știut că nu trebuia să te pună într-o poziție atât de stânjenitoare, zisese lordul Astor.

Zâmbetul Arabellei păli în sfârșit.

— Sir John nu e o persoană dezirabilă?

— Nu știu nimic rău despre el. Dar de ce nu ai luat o cameristă cu tine, Arabella?

Ea simțise cum se îmbujora și se holbase la el.

— Nu am fost decât în parc, răspunsese în sfârșit.

— Decât în parc, repetase el. Stătea în fața șemineului, cu mâinile împreunate la spate și picioarele depărtate. Arabellei i se păru foarte mare și înfricoșător. Nu-ți dai seama că Hyde Park e locul în care se adună persoanele cele mai elegante din Londra, Arabella?

— Era foarte devreme.

Vocea ei intrase în defensivă, iar privirea îi

devenise precaută.

— E foarte nepotrivit, Arabella, ca o doamnă să apară într-un loc public neînsoțită. E chiar și mai nepotrivit să converseze cu doi domni, dintre care unul necunoscut, în timpul acesta. Chiar nu ai știut asta?

— Ba da, răspunsese ea. Știam, milord. Dar nu mi-am dat seama că era o regulă atât de strictă. Parcul e atât de aproape și era atât de devreme…

— Nu îl cunosc pe Charlton. Putem doar să sperăm că e un om discret. Dar ai spus că a cerut să-ți fie prezentat? Sunt dezamăgit de Farraday. Ar fi trebuit să călărească mai departe și să se prefacă că nu te-a văzut. Totuși, cred că putem avea încredere în el că nu va răspândi povestea. Situația nu e serioasă, Arabella. Dar mă aștept să fii mai prevăzătoare pe viitor. Dacă nu sunt disponibil nici eu, nici sora ta și nu te putem însoți unde vrei să mergi, atunci trebuie să iei o cameristă.

— Te-am dezamăgit.

Vocea Arabellei era aproape o șoaptă.

— Asta e fără îndoială o exagerare, răspunsese el, zâmbind pentru prima dată. Sunt preocupat pur și simplu de reputația ta, Arabella. Nu vreau să fii considerată ușuratică, când nu ești deloc așa în realitate.

— Îmi pare rău, milord. Rămăsese mută și nefericită în fața lui, simțind toată gravitatea eșecului ei de a se purta ca o lady bine-crescută și experimentată din lumea bună.

El îi ridicase bărbia cu o mână, ținând-o așa un

moment.

— Nu o să facem o problemă majoră din asta. Nu trebuie să te uiți la mine de parcă te-ai aștepta să te bat în orice clipă, Arabella. O să fii gata pentru o plimbare călare în două ore, după ce îmi termin afacerile de aici?

Dar bucuria dispăruse din ziua ei. Călărise pe Emily și se amestecase în mulțimea de călăreți, pietoni și trăsuri care ieșiseră să ia aer după o săptămână de vreme rea. Soțul ei fusese alături de ea, conversând cu ea, salutând cunoscuții. Dar ea se simțise banală, neatrăgătoare și nepotrivită pentru viața pe care trebuia să o trăiască. Se uitase în jurul ei cu teamă, așteptându-se să vadă degete îndreptate spre ea, îngrozită că imprudența ei provocase un mare scandal. Și simțise un resentiment irațional împotriva bărbatului chipeș de lângă ea, care o luase dintr-un mediu familiar și se aștepta acum ca ea să se poarte cu bună-cuviință perfectă în lumea lui.

— Arabella. Lordul Astor puse mâna pe mâinile ei, trezind-o din nefericita ei visare. Mergem să dansăm?

Ea zâmbi și își puse mâna pe mâneca lui.

— Și care e prima impresie despre primul tău bal? întrebă el în timp ce o conducea.

— Că toată lumea e remarcabil de politicoasă și chiar prietenoasă, replică Arabella.

— Dar bineînțeles. Credeai că noua Lady Astor avea să fie lăsată într-un colț, neobservată?

Ea se gândi un moment în timp ce se alăturau dansatorilor și așteptau să înceapă muzica.

— Da, răspunse în cele din urmă. Cred că da.

El râse.

— Nu cred că am mai cunoscut o persoană atât de modestă. Arăți remarcabil de încântător, Arabella, în mătasea asta galbenă.

— Poate că oamenii m-au observat, începu ea, privindu-l cu sinceritate în față, pentru că am stat tot timpul lângă Frances. Ea arată minunat, nu-i așa, milord? Cred că e mai drăguță decât oricare altă lady de aici. Nu sunt părtinitoare, nu-i așa? Nu ești de acord cu mine?

— Dacă altă lady mi-ar fi pus întrebarea asta, răspunse lordul Astor, aș fi știut că vânează în mod sigur un compliment. Dar tu ești complet serioasă, nu? Da, Frances e frumoasă și văd că se va descurca foarte bine. Dar cu toate astea, eu prefer să mă uit la o singură lady.

Muzica începu înainte ca Arabella să poată face altceva în afară de a-l privi cu ochii mari, uluiți. În curând, fură prinși de pașii complicați și vioi ai unui dans câmpenesc.

Frances dansase cu cinci domni înainte să vină cumnatul ei și să o invite la cadril. Doi dintre ei aveau titlu. Triumful o îmbujorase. I se spusese ani la rând că era frumoasă, bineînțeles, și ajunsese s-o creadă, chiar dacă nu se umfla în pene ca un păun. Dar niciunul dintre admiratorii de acasă – nici măcar Theodore – nu îi făcuse complimente atât de poleite și curtenitoare ca domnii cu care dansase. Acum era sigură că făcuse bine venind la Londra.

Vicontele Shenley o complimentase pentru profesorul de dans pe care nu îl avusese niciodată, și domnul Kershaw se felicita pe sine pentru că dansa cu cea mai încântătoare lady din sala de bal.

Dar Frances fusese vrăjită mai ales de al treilea partener, Sir John Charlton, căruia Bella avusese norocul de a-i fi prezentată de dimineață. Arăta așa cum ar fi arătat Theodore dacă acesta ar fi putut fi perfecționat – înalt și subțire, cu păr blond des și trăsături acviline. Era îmbrăcat impecabil.

— Sunteți soră cu Lady Astor? o întrebase el când începuseră să danseze. Ce noroc că lordul Astor s-a căsătorit cu ea de curând! Altfel nu ați fi venit în oraș, și nu aș fi avut onoarea de a vă cunoaște și de a dansa cu dumneavoastră în seara asta.

Frances roși. Avea un fel de a o privi de-a lungul nasului, care era foarte impresionant.

— Bella a avut noroc, sir, răspunsese ea. S-a căsătorit bine. Dar își merită norocul. Este foarte iubită de familia ei.

— Și e foarte norocoasă să aibă o soră atât de loială și de încântătoare, sunt sigur de asta.

Frances roși din nou.

— Vă mulțumesc, sir.

— Nu-mi mulțumiți mie, domnișoară Wilson. Nu eu v-am făcut încântătoare.

Frances observă că el nici măcar nu zâmbea. Arăta foarte distins.

— Și eu am sosit de curând în oraș, zise el. Mi-am vizitat bătrânul unchi, contele de Haig. Sunt moștenitorul lui, știți. Ține la mine și nu voia să mă

vadă plecând. Dar în momentul acesta sunt bucuros că am plecat. Și o privi insistent.

Frances îl privi, confuză, și observă oarecum dezamăgită că dansul se apropia de sfârșit. Dar pe următorul avea să-l danseze cu cumnatul ei, care era sigur cel mai arătos dintre toți domnii din sala de bal, poate cu excepția lui Sir John. Când se uita la lordul Astor, simțea și acum o înțepătură de invidie față de Bella. Dar reprima întotdeauna cu loialitate sentimentul și se bucura de norocul surorii sale mai mici.

— Poate că m-aș putea bucura de onoarea de a vă vizita într-o după-amiază? spuse Sir John în timp ce o conducea afară de pe estrada de dans.

Frances îi zâmbi.

Și Arabella era foarte mulțumită de partenerii ei. Se bucurase chiar de la primul dans. Era, bineînțeles, primul ei dans de la primul ei bal. Și îl dansa cu cel mai chipeș gentleman din sală – văzuse mai multe femei întorcându-se să se uite după el. Și acesta era soțul ei. Uitase de purtarea ei nepotrivită. Purta una dintre rochiile ei noi, iar camerista îi ondulase frumos părul, și era sigură că slăbise un kilogram și jumătate. Iar cel mai bun lucru dintre toate era că nu trebuia să converseze cu Excelența Sa în timp ce dansau, așa că nu trebuia să înfrunte chinul de a se simți cu limba îngreunată.

Dansă cu lordul Farraday și se relaxă văzându-i manierele liniștite și ascultându-i poveștile amuzante despre surorile lui. Râse când îi spuse că

își pierduse din nou mama și bunica pe Bond Street[4] în dimineața aceea. Și dansă și cu Sir John Charlton. Fu poate singurul dans de care nu se bucură pe deplin. Se simțea incomod cu el. Era oare numai din cauză că era categoric arătos? Nu credea. Nu-l ajungea nici pe departe pe Excelența Sa.

— V-ați căsătorit recent, doamnă? întrebă el. Căsătoria dumneavoastră e evenimentul căruia îi datorăm plăcerea prezenței dumneavoastră în oraș?

— Soțul meu m-a adus aici, sir, răspunse ea. Eu merg oriunde alege să meargă el, bineînțeles.

— Atunci trebuie să îi fiu recunoscător lordului Astor, pentru că a adus o lady cu adevărat încântătoare să participe la activitățile sezonului.

Arabella observă cu neplăcere că nu zâmbea și nu continua, numind-o pe Frances. Se uita țintă la ea.

— Și eu sunt norocos să mă aflu aici, continuă el, fiindcă tocmai am părăsit casa bătrânului meu unchi, contele de Haig. Sunt moștenitorul lui, știți. Ține la mine și nu i-a plăcut deloc să mă vadă plecând. Dar acum sunt foarte bucuros că am făcut-o.

— Sper că a rămas sănătos, spuse politicos Arabella.

Și se bucură când dansul se termină.

[4] Stradă pe care se află unele dintre cele mai scumpe și mai elegante magazine din Londra, foarte apreciată încă din secolul al XVII-lea. (n.tr.)

capitolul 7

După ce se termină cadrilul, lordul Astor o readuse pe Frances lângă mătușa lui, petrecu câteva minute vorbind cu un grup de cunoscuți și acum stătea și privea dansatorii. Mai devreme petrecuse un timp în salonul în care se jucau cărți, dar nu jucase. Se uitase pur și simplu la ceilalți. Și apoi trecuse din nou în sala de bal și nu dansase, cu excepția primului dans, pe care îl dansase cu soția lui, și a celui precedent pe care îl dansase cu cumnata. Era plictisit.

Nu, plictisit nu era cuvântul potrivit. Neliniștit. Căsătoria nu îi plăcea prea mult. Nu era deloc așa cum se așteptase. Făcuse planuri cu mare nonșalanță, așteptându-se să-și poată continua viața din ultimii șase ani, odată ce termina cu nunta și instalarea soției în casa lui. Singura diferență trebuia să fie existența unei soții cu care să cineze uneori și să se culce noaptea, și eventuala existență a unor copii în camera copiilor.

Căsătoria lui nu arăta deloc așa. O privi mohorât pe Arabella care dansa cu Roger de Coverley, un tânăr deșirat și stângace, care părea să nu fi văzut un profesor de dans în toată viața lui. Arabella își ridicase privirea strălucitoare spre fața lui prelungă și palidă, și reușea să danseze cu grație, în ciuda stângăciei lui.

Părea să se descurce destul de bine la bal. De fapt, când îi ceruse la sfârșitul primului dans să îi treacă numele în carnețel în dreptul dansului de la supeu, ea îi spusese la început că dansul acela

fusese rezervat, și apoi că nu mai avea niciun dans rămas pentru el. Cu excepția valsurilor pe care nu știa să le danseze, bineînțeles.

Pentru el, aceasta era scuza perfectă. Ar fi trebuit să poată să se așeze în camera de joc și să se scufunde în cărți tot restul serii. Ar fi trebuit să se poată distra, fără să-și facă griji din cauza soției lui și fără să se gândească la căsătorie măcar câteva ore.

Dar descoperise că nu era în stare s-o facă. Și dacă unul dintre parteneri nu mai venea să o invite la dans? Avea să rămână fără partener și să se simtă ca o fată bătrână pe care nimeni nu o invita la primul ei bal. Nu putea să permită să i se întâmple așa ceva Arabellei. Și dacă se răspândise vreun zvon despre imprudența ei din dimineața aceea? Trebuia să fie acolo și să îl stingă din față pe un ton nepăsător, menționând faptul că Excelența Sa trimisese camerista acasă înaintea ei, dintr-un motiv oarecare.

Era absurd, bineînțeles. Nu doar că Arabella evident se distra, dar avea și companie suficientă. Cu câteva minute înainte, când o adusese pe sora ei înapoi lângă mătușa Hermione, Arabella se afla și ea acolo, însă era cufundată într-o conversație animată cu un grup de două doamne și trei domni, iar pe doi dintre domni el nu îi cunoștea. Spera doar ca ea să le fi fost prezentată așa cum se cuvenea. Era plăcut surprins de ușurința cu care părea să se adapteze la societatea din jurul ei.

Într-adevăr, se gândi lordul Astor, privindu-și critic soția în timp ce ea continua să zâmbească și

să vorbească cu tânărul deșirat, arăta bine. Complimentul pe care i-l făcuse mai devreme fusese menit să o facă să se simtă în largul ei, dar exista și ceva adevăr în el. Dacă ar fi văzut-o pentru prima dată în seara asta, ar fi putut spune că era chiar drăguță. Croiala simplă și nuanța pală a rochiei ei de mătase galbenă sublinia plăcut curbele feminine ale trupului ei mic. Fața ei era bine încadrată de părul scurt, care arăta drăguț cu panglicile galbene împletite în bucle. El îi spusese să nu poarte pene, deși ea crezuse că acestea ar fi ajutat-o să pară mai înaltă, și chiar și mătușa lui sugerase că ar fi făcut-o să pară mai distinsă. Deși cele mai multe dintre doamnele de la bal purtau pene, Arabella ar fi arătat absurd cu ele.

Lordul Astor prinse privirea unei matroane vârstnice care stătea în apropiere cu altă lady pe care o cunoștea. Înclină fruntea și porni spre ele, cu gândul de a schimba câteva amabilități. După câteva minute se întoarse înapoi, cu urechile bâzâindu-i de felicitări pentru căsătoria recentă și cu complimente pentru înfățișarea și vioiciunea soției sale.

Seara aceasta nu e singura ocazie în care îmi vine greu să uit de căsătoria și de responsabilitățile mele, se gândi el, separând-o din nou pe Arabella de mulțimea dansatorilor. Se părea că i se întâmpla constant. Putea să se bucure de timpul petrecut la club, de vizitele la Tattersall’s[5], de participarea ocazională la curse, de diminețile pe

[5] Principala casă de licitație pentru caii de curse din Marea Britanie și Irlanda. (n.tr.)

care le petrecea adesea la Jackson’s. Dar se trezea adesea ezitând când trebuia să li se alăture prietenilor la o activitate care l-ar fi ținut mai mult timp departe de casă. Turneul de box, de exemplu, l-ar fi făcut să lipsească o noapte. Nu avea niciun motiv pentru care să nu se fi dus, fiindcă Arabella o avea pe sora ei care să-i țină companie, și oricum în seara aceea fuseseră invitate amândouă la o piesă de teatru, iar el nu fusese inclus în invitație. Dar nu se dusese.

Era supărat pe el însuși. Cel mai rău dintre toate era faptul că începea să nu se mai bucure așa cum se bucura înainte de după-amiezile cu Ginny. Timp de un an fusese remarcabil de mulțumit cu ea, deși mai fuseseră și alte femei ocazionale, și era sigur că toți bărbații pe care îi cunoștea îl invidiau. Ea era frumoasă, și înfățișarea ei stârnea dorința, pe lângă faptul că era mai presus de amantele întreținute de ceilalți. Ginny era o cântăreață foarte apreciată la petrecerile particulare.

Încerca să și-o scoată din minte pe soția lui oricând trecea pragul luxoasei locuințe pe care i-o oferise lui Ginny. Avea nevoie de ea, desigur. Niciun mascul sănătos nu putea să-și satisfacă apetitul cu partidele de sex cuminți și respectabile pe care le avea cu soția lui. Și Ginny era în stare să facă un bărbat să-și uite și numele atunci când se excita – și nu era deloc greu să o aduci în starea asta.

Și atunci de ce, la ultima ocazie în care fusese cu ea, în cel mai energic și de obicei cel mai lipsit

de rațiune moment al performanței sale, se trezise întrebându-se dacă Arabella era la fel de legată de șaua roasă din piele pe care o folosea ca și de calul ei, sau dacă i-ar fi plăcut să aibă una nouă. Și după al doilea efort cu Ginny, în timpul căruia reușise să-și scoată soția din minte, rămăsese treaz, deși voia să doarmă, imaginându-și buza de sus ușor ridicată a Arabellei și dințișorii albi și egali de sub ea, și întrebându-se leneș dacă i-ar fi făcut plăcere să o sărute pe gură. Până atunci nu o sărutase niciodată.

Dansul se termină. Atât lordul Astor, cât și soția lui părură surprinși când tânărul deșirat o conduse lângă el și nu lângă Lady Berry și Frances, care se aflau puțin mai departe.

Lordul Astor își strânse mâinile la spate.

— Dansezi foarte bine, Arabella, spuse el. Te distrezi?

— Mulțumesc, milord, răspunse ea. Da, mă distrez. Mă așteptam ca toți cei de aici să fie foarte distinși și să danseze divin. Dar de fapt unii oameni sunt chiar comuni. Bietul domn Browning s-a scuzat de nenumărate ori când m-a condus la ultimul dans. De fapt, a sugerat să ne așezăm undeva, pretinzând că avea două picioare stângi. Dar eu i-am spus că asta e o prostie. Într-o sală atât de aglomerată, nimeni nu avea să observe că nu dansa la fel de bine precum ceilalți domni. Și nu m-a călcat nici măcar o dată pe picioare, așa cum se temea. Și nici eu nu sunt o mare expertă, și i-am și spus-o.

Lordul Astor era amuzat. Răbufnelile

ocazionale de sporovăială ale soției lui îl distrau. De obicei era atât de tăcută în prezența lui. Acum aștepta îmbujorarea care îi devenise familiară și întoarcerea la tăcere.

— Următorul dans e un vals, zise el. Ți-ar plăcea să te plimbi cu mine pe balcon, Arabella?

— Oh, răspunse ea cu fruntea plecată într-o parte, am promis să stau cu domnul Lincoln, pentru că el nu poate dansa deloc. E ceva în neregulă cu piciorul lui, deși nu știu ce. Șchioapătă.

— A avut o boală pe când era copil, spuse lordul Aston. L-a lăsat șchiop pe viață.

— Bietul om! Deși pare destul de vesel. În cazul unor oameni, handicapul nu e un motiv de compătimire, nu-i așa? Reușesc să se ridice deasupra lui. Dar îmi pare rău de plimbare, milord. Te superi?

— Deloc, spuse el cu o reverență. Voiam doar să nu fii singură în timpul valsului. Văd că Frances e în compania altor tinere doamne care nu au încă voie să valseze.

Arabella se uită spre sora ei, și chipul i se luminã.

— Frances are mare succes, nu-i așa? Dar am știut dintotdeauna că așa va fi. E absolut încântătoare! Știi, ea a fost întotdeauna frumusețea familiei. Sunt foarte mândră de ea. Cred că ți-ai fi dorit... Îi zâmbi o clipă, apoi fu cuprinsă de obișnuita îmbujorare și de fâstâceala care urma.

— Aș vrea să fi învățat să valsezi, sau să-mi fi spus că nu știi, ca să te fi putut învăța, zise el. Așa

te-aș fi putut lua de lângă domnul Lincoln, Arabella. Îi luă mâna înmănușată și o așeză pe mâneca de brocart a hainei lui de seară. Îl vezi? O să te conduc la el.

A doua zi dimineață, Arabella încerca să-i scrie mamei ei o scrisoare, înainte să se trezească Frances și să coboare la masă. Nu era ușor să transpună în cuvinte toate emoțiile serii precedente. Se distrase nemaipomenit și nu avusese niciun moment liber în care să se gândească la înfățișarea ei foarte banală și dolofană și mai copilăroasă decât a oricărei doamne de acolo. Dansase fiecare dans pe care îl știa, iar în timpul celor două valsuri avusese companie. Lady Berry avusese grijă ca ea să o cunoască pe Lady Jersey, una dintre patroanele de la clubul Almack, și acea distinsă lady binevoise să încline fruntea și să o felicite pentru recenta ei căsătorie cu lordul Aston.

Cum să le transcrie pe toate pe hârtie, pentru ca mămica și Jemima să poată vedea sala de bal și pe ocupanții ei în toată splendoarea lor? Cum să transmită sentimentul de triumf pe care îl simțiseră și ea, și Frances, văzând că erau luate în seamă de atâtea doamne și de atâția domni? Cum să descrie cât de frumoasă fusese Frances?

Când subiectul gândurilor ei intră în cameră, Arabella lăsă pana cu grijă și renunță la încercarea de a scrie. Cu o zi în urmă, Frances fusese de acord să îi scrie amândouă mamei de dimineață, dar acum avea o privire visătoare, pe care Arabella o

știa de mult. Cel puțin pentru o vreme, nu aveau să scrie nimic.

— Cum te poți trezi devreme în fiecare dimineață, chiar și după ce te-ai culcat atât de târziu, Bella? întrebă Frances, căscând delicat în dosul palmei.

— Nu pot să pierd cea mai bună parte a zilei, răspunse Arabella. A trebuit să îl duc pe George la plimbare. Roși. Excelența Sa a venit cu mine azi-dimineață.

— Draga mea Bella. Ochii lui Frances aveau strălucirea aceea deosebită care era de obicei un preludiu al lacrimilor. Nu încetez să mă minunez și să mulțumesc Cerului, de dragul tău, că Excelența Sa s-a dovedit a fi fiul omului pe care îl așteptam. E foarte atent, nu-i așa? Sunt atât de mulțumită pentru tine. Nu mă pot gândi la nicio persoană care să merite mai mult decât tine să fie fericită. Nu voi uita niciodată sacrificiul pe care l-ai făcut pentru mine.

— Ei bine, până la urmă nu s-a dovedit un sacrificiu, nu-i așa? spuse Arabella pe un ton vioi, observând că Frances își scotea batista din buzunar. Își aminti cât de stânjenită fusese de dimineață, știind că Excelența Sa o însoțise în parc pentru a o face respectabilă, deși ar fi preferat fără îndoială să-și ia micul dejun cu ziarul alături de el. Și spusese că George nu avea maniere și insistase să ducă el lesa doar pentru că bietul câine nu mai avea răbdare să ajungă în parc și amenința să îi smulgă mâna din umăr Arabellei.

— Aseară ai avut un mare succes, spuse ea,

încercând să îndepărteze atenția lui Frances de la trista contemplare a sacrificiului. Păi, cred că dacă ar fi fost încă pe atâtea dansuri, tot ar mai fi rămas domni care să-ți ceară unul.

Frances își tamponă ochii și puse batista la loc.

— Totuși, cred că e deranjant că nu pot valsa, Bella. La urma urmei, am douăzeci de ani.

— Lady Berry a promis să încerce să ne facă rost de permise pentru Almack, continuă Arabella. Și aseară am cunoscut-o pe Lady Jersey. Poate că vei avea voie să valsezi în curând. Oricum, până nu înveți să valsezi, nu are rost să te plângi din pricina asta. Excelența Sa a spus că ne va învăța pașii pe amândouă între timp.

Frances oftă.

— Ești norocoasă, fiindcă te-ai căsătorit cu unul dintre cei mai chipeși domni din înalta societate, Bella. Credeam că în oraș vor fi mai mulți, dar de fapt domnii de aici nu sunt cu mult mai chipeși decât cei de acasă, nu?

Arabella râse.

— Și mă bucur de asta, zise ea. Cred că m-ar fi apucat tremuratul dacă ar fi fost toți așa extraordinari ca Excelența Sa.

— Sir John Charlton e foarte chipeș, spuse Frances. Știai că e moștenitorul contelui de Haig, Bella? E unchiul lui. Și contele e în vârstă. Sir John a spus că mă va vizita azi după-amiază. Nu avem plănuită nicio ieșire, nu-i așa?

— Nu, răspunse Arabella încruntându-se. Îți place Sir John, Frances? Și eu am dansat cu el. E foarte arătos, într-adevăr. Dar nu crezi că e cam

prea conștient de asta?

— Dacă e, are motive întemeiate de a fi oarecum mândru, spuse sora ei. E atât de elegant, Bella! Îi lasă în umbră pe aproape toți ceilalți domni.

Inclusiv pe Theodore, se gândi Arabella destul de întristată. Dacă nu ar fi fost Theodore, ea nu ar fi fost atât de dispusă de a lua asupra ei sarcina căsătoriei cu lordul Astor. Și ar fi trăit acum liniștită acasă cu mămica și Jemima, în timp ce Frances ar fi fost răspunzătoare de confortul Excelenței Sale. Bineînțeles, asta nu însemna că Frances ar fi trebuit să facă vreun efort. El ar fi fost fără îndoială nebun de fericire, dacă Frances i-ar fi fost mireasă.

Gândul era foarte deprimant. În mod surprinzător, gândul că ar fi putut să stea liniștită acasă, eliberată de necesitatea de a fi soția lordului Astor, nu i se mai părea acum așa minunat. Simțea doar o ciudată și destul de neașteptată recunoștință față de providența care nu îi lăsase familia să afle un adevăr esențial, care i-ar fi putut schimba tot cursul vieții.

Arabella nu se opri să exploreze sentimentul.

— Vrei să-i scrii mamei sau Jemimei? întrebă ea. Ar trebui într-adevăr să terminăm înainte de prânz, Frances. Aseară le-am spus mai multor persoane că vom fi acasă după-amiază. E posibil să avem vizitatori.

Dar speranțele ei de a scrie scrisoarea se risipiră când un valet deschise ușa, și majordomul intră în cameră, înclinat deasupra unui buchet enorm, care îi fusese trimis lui Frances de unul

dintre partenerii de dans din seara trecută.

Frances scoase un chiot, și Arabella începu să șteargă condeiul.

În ziua care urmă după bal, lordul Astor sosi acasă la mijlocul după-amiezii și își găsi salonul aproape plin de vizitatori. Nu fu surprins să își găsească și mătușa printre ei. Ea îi adoptase de-a binelea soția și cumnata și nu lăsa să treacă aproape nicio zi fără să le viziteze sau să le invite să i se alăture la vreo distracție. Era de așteptat de asemenea să vină în vizită unele dintre prietenele lui Frances, cele mai multe însoțite de mamele lor. Și Sir John Charlton fusese evident vrăjit de Frances în seara precedentă și era de înțeles să vină în vizită după-amiază, aducându-l și pe Farraday cu el.

Cel mai surprinzător însă era faptul că Hubbard era acolo, însoțit de tânărul deșirat care nu putea dansa. Lordul Astor nu observase ca vreunul dintre ei să fi arătat vreo preferință deosebită față de Frances cu o seară înainte. Și de fapt amândoi păreau să converseze destul de mulțumiți cu Arabella. Înainte ca ea să-l observe, el văzu dintr-o privire că vorbea cu ei cu mare însuflețire.

Resemnat, se înclină în fața unui grup de doamne așezate alături de mătușa lui și începu o scurtă conversație. Venise acasă ca să o ducă pe Arabella în parc în cabrioleta lui. În cazul în care cumnata lui nu ar fi avut nimic de făcut și ar fi trebuit inclusă în invitație, ar fi putut lua altă trăsură, însă bănuise că avea să o invite cineva la

o plimbare pe jos sau călare.

Era o după-amiază frumoasă, mult prea plăcută pentru a fi petrecută înăuntru. La început, plănuise să petreacă câteva ore cu Ginny, dar gândul de a sta închis toată după-amiaza în budoarul ei confortabil și parfumat nu mai avea farmecul de altădată. Putea să o viziteze în altă zi, poate când avea să plouă, sau când Arabella avea să fie ocupată.

Așa că începu să converseze, oarecum nerăbdător, cu oaspeții. După câteva minute își surprinse soția privindu-l și îi zâmbi. Ea îi întoarse zâmbetul, roși și se fâstâci. Ascunzându-și ușoara enervare, el își întoarse atenția asupra doamnei Soames, care îi spunea ceva. De ce se temea Arabella de el? Nu se purtase niciodată rău cu ea. De ce părea în stare să i se adreseze numai în momentele în care uita cine era? Când era vorba de alții, părea capabilă să vorbească oricând. Totuși, el era soțul ei. Oare îl găsea neinteresant?

Arabella era ocupată să-l asigure pe domnul Browning că, deși nu fusese făcută de Weston, haina lui arăta remarcabil de elegantă.

— La urma urmei, adăugă ea pe un ton rezonabil, dacă toți domnii l-ar fi frecventat doar pe Weston, cum ar fi putut să-și câștige traiul ceilalți croitori? Și uneori oamenii ajungeau faimoși fără niciun merit. Alți croitori necunoscuți puteau fi la fel de pricepuți ca acel personaj faimos.

Văzând că Arabella îi zâmbea aprobator, domnul Browning păru să se liniștească oarecum.

— Nici eu nu merg la Weston, interveni domnul

Hubbard, de când m-a privit de sus de parcă aș fi fost un vierme atunci când m-am oferit să plătesc nota imediat ce primisem o vestă. Se pare că un adevărat gentleman își lasă nota neplătită cel puțin o jumătate de an, și apoi plătește numai o parte din ea.

— Ei bine, asta e chiar ridicol, zise Arabella. Nu vă învinuiesc pentru că refuzați să încurajați asemenea prostii, sir. Așa că vedeți, domnule Browning, că nu trebuie să vă temeți că nu sunteți elegant. Trebuie să vă amintiți că domnul Hubbard are un croitor diferit, și nimeni nu ar spune despre dânsul că nu e elegant, nu-i așa?

Domnul Browning păru și mai înviorat. Chiar și expresia cinică a domnului Hubbard se îndulci într-un zâmbet de o clipă, în timp ce privea chipul strălucitor al Arabellei.

— Îmi permiteți să iau loc, doamnă? întrebă lordul Farraday, arătând un scaun liber de lângă ea. Am umblat toată dimineața – din nou pe Bond Street. Nu pot să-mi imaginez ce găsesc doamnele mele în toate prăvăliile acelea. După ce admiră un evantai dintr-una, străbat toată strada admirând o duzină de alte evantaie, și apoi se hotărăsc să se întoarcă la primul, doar ca să descopere, când ajung acolo, că nu era chiar atât de drăguț precum crezuseră, sfârși el rânjind.

— Vă rog să luați loc, răspunse Arabella. Trebuie să aflăm neapărat dacă sunteți clientul lui Weston, milord. Dacă nu sunteți, cred că se dovedește că avem dreptate, fiindcă haina dumneavoastră arată remarcabil de elegant.

— Are nevoie de doi lachei și de valetul lui ca să intre în ea, spuse apatic domnul Hubbard.

Râseră cu toții, și Arabella își surprinse din nou soțul privind-o din celălalt capăt al încăperii.

În cele din urmă, oaspeții începură să plece, și după ei ieși chiar și Lady Berry, după ce le promise să treacă a doua zi dimineață cu trăsura, ca să își ducă protejatele la bibliotecă și să-și schimbe cărțile.

Frances îi privi cu ochi strălucitori.

— Sir John Charlton se va întoarce mai târziu cu faetonul, ca să mă ducă la plimbare în parc. Pe care dintre noile mele bonete ar trebui să o iau, Bella? Cea albastră, ce zici? Milord, sunteți sigur că umbrela albastră pe care am adus-o de la țară e destul de elegantă pentru Hyde Park?

După ce toate neliniștile lui Frances fură în sfârșit domolite, lordul Astor se întoarse spre soția lui zâmbind.

— Ai vrea să îți iei una dintre noile tale bonete în timp ce eu pun să fie trasă la scară cabrioleta, Arabella? întrebă el.

Ea roși.

— Oh, îmi pare rău, milord. Tocmai i-am spus domnului Browning că mă voi plimba cu el.

El înclină fruntea.

— De dragul tău, sper că domnul Browning se pricepe mai bine la condus trăsura decât la dans.

— Oh, sunt sigură că da, milord, răspunse Arabella serioasă. Știi, el nu s-a bucurat niciodată de avantajele oferite de un profesor de dans, pentru că a fost crescut de bunicul lui, care nu i-a

permis să iasă din casă și să meargă la școală sau să se asocieze cu alți copii de vârsta lui. Dar sunt sigură că a învățat să călărească și să țină hățurile.

— Ei bine, conchise lordul Astor, atunci ai face mai bine să te pregătești.

— E în regulă? întrebă ea, ridicându-și privirea neliniștită spre el. Mătușa Hermione m-a asigurat că este absolut normal ca o lady căsătorită să fie însoțită de un gentleman necăsătorit într-un loc public. A spus chiar că o lady care nu are cunoștințe de gen masculin e considerată provincială și poate deveni plictisitoare pentru soțul ei, dacă se așteaptă ca el s-o conducă peste tot. Nu ești supărat, milord?

— Bineînțeles că nu sunt supărat, Arabella. Ar trebui s-o iei din loc chiar acum. Poate că o să vă duc din nou la teatru diseară pe tine și pe sora ta. Va fi o altă piesă.

— Oh! Chipul ei păru răvășit. Își acoperi gura cu mâna. Doamna Harris ne-a invitat pe mine și pe Frances să le însoțim pe ea și pe Adelaide – fiica ei și prietena lui Frances, știi – la salonul literar al doamnei Sheldon. A spus că acolo au loc conversații foarte elevate, deși mie mi se pare că s-ar putea să fie ceva plictisitor. Aș prefera de departe teatrul, milord, dar acum nu-mi mai pot lua înapoi cuvântul, nu?

— Bineînțeles că nu poți, răspunse lordul Astor cu o reverență cam rigidă. Sunt încântat că ești atât de ocupată, Arabella. Dacă ești sigură că ai destule distracții pentru tot restul zilei, aș onora promisiunea de a participa la o cină pe care mă

pregăteam să o anulez.

— În niciun caz, milord, se lumină ea. Te rog să nu îți calci promisiunile din cauza mea.

În mai puțin de o oră, lordul Astor era în drum spre casa amantei lui, felicitându-se că avea la dispoziție o parte a după-amiezii și întreaga seară în care să se relaxeze și să se bucure de compania ei. Și nici măcar nu trebuia să se simtă vinovat, întrebându-se dacă Arabella era acasă, singură și fără ocupație. Nu trecu prin parc, deși ar fi ajuns la fel de repede și s-ar fi bucurat de o priveliște mult mai frumoasă. Cumva, uitase că cerul era albastru, soarele cald, iar copacii, iarba și florile se înveșmântaseră în toată prospețimea lor primăvăratică.

capitolul 8

Arabella stătea la biroul ei din camera de zi, încercând din nou să-i scrie mamei ei scrisoarea care rămăsese nescrisă cu o zi înainte. Simțea că sarcina i-ar fi fost mult mai ușoară dacă nu ar fi avut atâtea la care să se gândească. Reușise să descrie balul marchizei de Ravenscourt, dar mai erau încă multe de scris. Mămica și Jemima, bietele de ele, nu avuseseră niciodată șansa de a vedea cum era viața în oraș – tăticul nu fusese niciodată dispus să facă această călătorie, chiar și atunci când erau mai tineri.

Dar, la drept vorbind, Arabella nu se putea concentra asupra descrierii splendorilor sezonului, pentru că era chinuită de atâtea sentimente

contradictorii care nu aveau loc în scrisoarea ei. Era emoționată, deprimată, mulțumită și nefericită în același timp, și era dificil să își analizeze emoțiile și să știe care era starea exactă a vieții ei. Privind în urmă, viața de la Parkland părea o perioadă de incredibilă pace și liniște.

În ultimele câteva zile fusese fericită să afle că, la urma urmei, fusese acceptată de lumea bună. Se cam temuse că avea să fie respinsă pentru că era prea tânără și neinteresantă, și prin urmare nepotrivită să se amestece, pe picior de egalitate, cu membrii societății. Se convinsese că oamenii aveau să o considere o impostoare care juca rolul lui Lady Aston.

Dar nu fusese așa. Primise numeroase invitații, și unele dintre ele îi erau adresate doar ei, și nu îi includeau nici măcar soțul. Știa că el avea alte preocupări. Și Lady Berry îi spusese că soților nu le plăcea să se simtă obligați să-și petreacă o mare parte din timp cu soțiile lor. Lordul Berry însuși era dovada vie a acestui fapt. Și ea fusese foarte mulțumită să afle că putea să-și trăiască propria viață și să își elibereze soțul de orice sentiment al datoriei care l-ar fi ținut lângă ea. Cu o zi înainte, se simțise cam vinovată pentru că refuzase două din invitațiile lui, însă aflase ușurată că, la urma urmei, el o invitase din simplă politețe. Pentru că avea și el de onorat o invitație la cină.

Fusese o ușurare, într-adevăr. Dar și un lucru oarecum deprimant. În zilele demult trecute ale tinereții ei, se gândise la căsătorie ca la o tovărășie. Își imaginase că avea să aibă un soț care

să nu plece niciodată de lângă ea și cu care să poată împărtăși o prietenie profundă și personală. Asta se întâmplase, bineînțeles, cu mult înainte de a primi să se mărite cu lordul Astor. Chiar și așa, era deprimant să afle că o căsătorie reală nu era deloc astfel. Cel puțin căsătoriile pe care le văzuse în ultimele săptămâni. Și căsătoria ei. Lordul Astor era bun. Avea grijă întotdeauna ca ea să aibă destule preocupări și haine potrivite. Îi cumpăra daruri. Însă cu toate acestea, nu exista nicio apropiere între ei. Și cum ar fi putut să fie, când ea îi era atât de inferioară în orice privință? Continua să slăbească, dar pierderea câtorva kilograme nu avea s-o transforme într-o frumusețe.

Problema ei, hotărî Arabella, pregătindu-și tocul ca să-i scrie mamei ei despre plimbarea pe care o făcuse în parc ieri după-amiază, era că nu era dispusă să accepte realitatea. Și era și foarte perversă. Se simțea foarte incomod în prezența Excelenței Sale pentru că distincția lui îi amintea mereu cât era ea de banală. Prin urmare, mersul actual al lucrurilor ar fi trebuit să fie pe deplin satisfăcător. Se părea că aveau să ducă vieți separate și ocupate. Și nu avea niciun motiv pentru a se simți deprimată de asta.

În timpul plimbării în parc, îi fusese foarte ușor să discute cu bietul domn Browning, chiar dacă era teribil de lipsit de încredere în propria persoană, și în timp ce era cu el nu se gândise nici măcar o dată că nu era deloc frumoasă. Astfel că nu avea pentru ce să-și dorească să fie cu soțul ei și să-și chinuiască mintea, gândindu-se la ce i-ar fi putut

spune. Și în salonul literar din seara trecută avusese o conversație îndelungată și comodă cu lordul Farraday și nu mai fusese silită să asculte poetul languros care încerca din greu să pară la fel de mohorât și romantic ca reputatul lord Byron. De ce să-și fi dorit să fie și soțul ei acolo?

Și nu venise la ea nici noaptea trecută. Când se întorsese împreună cu Frances, el nu era acasă – îl întrebase pe lacheul care le deschisese. Rămăsese trează mult timp așteptându-l, întrebându-se dacă nu venea pentru că o credea adormită, întrebându-se dacă mai venise acasă. Îi fusese dor de el. Se obișnuise cu vizitele lui. Îi plăceau.

Trebuie să-mi termin scrisoarea înainte să coboare Frances, se gândi Arabella, aplecându-se hotărâtă asupra ei din nou. Odată ce venea Frances, nu se mai putea scrie. Sora ei avea să fie prea emoționată sau prea nefericită de veștile care o așteptau. În orice caz, aveau să fie lacrimi.

Excelența Sa o însoțise din nou dimineața, când îl dusese pe George la plimbare. Când sugerase că putea să ia o cameristă dacă prefera să-și citească ziarul, o asigurase că se bucura să facă mișcare. Așa că îl lăsase să îi pună lesa lui George și să îl ducă pe străzi până în parc. Și se părea într-adevăr că animalul se purta mai bine cu Excelența Sa, și i-o mărturisi și lui când îngenunche pe cărare, după poartă, și desfăcu lesa de piele pentru ca George să poată alerga liber.

Nu vorbiseră mult, dar ea se bucură oricum de plimbarea lor. El alesese să vină. Nu trebuia să se simtă vinovată că îl luase de la micul dejun.

— Ai avut o seară plăcută, Arabella? întrebase el.

— Oh, da. Toată lumea a stat și a vorbit, milord. Nu a fost muzică, nici dansuri. Și nu s-au jucat nici cărți. A fost și un poet, al cărui ultim volum a creat vâlvă, deși nu-mi amintesc acum numele lui sau numele cărții. Frances a spus că poeziile lui au fost destul de emoționante, dar trebuie să mărturisesc că eu nu le-am auzit. Am vorbit cu lordul Farraday.

— Chiar așa?

— Da. Ea zâmbea, privindu-l pe George care pufnea în jurul copacilor care îi deveniseră familiari. Mi-a spus multe istorii despre universitate și despre isprăvile pe care le-a făcut cu tine și cu domnul Hubbard. Nu am mai râs atâta în viața mea. E o minune că nu ați intrat niciodată în necazuri mai mari, milord.

— Mă bucur că te-ai simțit bine, zise lordul Astor. Nu ai vrea să mă iei de braț, Arabella?

Ea îl luase de braț și își aduse aminte de înălțimea ei complet nepotrivită.

— Tu te-ai simțit bine? întrebase ea.

— Cum ai spus? răspunsese el, privind-o năucit. Oh, la cina mea? Da, mulțumesc, Arabella, destul de bine.

Apoi nu mai spuseră mare lucru. Când ajunseseră acasă, ea coborâse la bucătărie ca să-l ducă pe George la noile sale spații de joacă, în loc să-l trimită cu un lacheu și să-l audă scheunând la fiecare pas. Când se întorsese în salonul pentru micul dejun, Excelența Sa îi înmânase o scrisoare.

Zâmbea. Știa cât de mult îi plăcea să primească vești de acasă.

Scrisoarea nu conținea nimic neobișnuit, dar ea îi devorase conținutul cu mare însuflețire. Însă fusese totuși ceva, și când își ridicase privirea îmbujorată și agitată, descoperise că Excelența Sa stătea liniștit și se uita la ea.

— Ce este, Arabella? întrebase el cu o voce amuzată. Vești bune?

— Vine Theodore. Vreau să zic, Sir Theodore Perrot. Mama mi-a scris că vine în oraș. Ce minunat!

— L-am cunoscut, spuse lordul Astor. Este cel blond și lat în umeri?

— Da, răspunsese ea, privind scrisoarea și imaginându-și-l pe Theodore care venea să o facă pe Frances să se îndrăgostească din nou până peste urechi de el. Dragul de Theodore, atât de demn de încredere, care avea să-i arate lui Frances dintr-o privire că era de două ori mai bărbat decât Sir John Charlton sau decât oricare dintre admiratorii ei. Dragul de Theodore!

Lordul Astor ridicase din sprâncene.

— Și pe când putem să-i așteptăm sosirea?

— Cred că oricând, răspunsese Arabella, strângând scrisoarea la piept și privindu-și soțul cu ochi scânteietori. Putem să-l invităm aici la cină în ziua în care apare? Și să îl luăm cu noi la teatru și să îl prezentăm cunoscuților noștri și să ne asigurăm că e invitat pretutindeni? Te rog, milord!

El ridicase ceașca de cafea și înghițise o gură înainte de a răspunde.

— Va fi cum dorești, Arabella.

Însă reacția ei fusese calmă în comparație cu reacția pe care urma să o aibă Frances, se gândi acum Arabella, dându-și seama că scrisese o singură propoziție de când se aplecase peste foaie. Își alungă din minte gândurile, atât pe cele emoționante, cât și pe cele deprimante, înmuie tocul în călimară și scrise.

După o oră, Frances coborî, însă reacția ei nu fu cea sperată de Arabella.

— Vine Theodore? spuse ea uluită când Arabella îi ieși în întâmpinare, îmbrățișând-o și spunându-i vestea dintr-o suflare. Aici, Bella? Dar de ce acum?

— Poate ca să se bucure de sezon, gâsculițo, răspunse Arabella. Poate ca să te vadă.

— Nu înțeleg de ce trebuie să vină atât de curând. Au trecut doar două săptămâni de când suntem aici, Bella. Iar Theodore și cu mine nu suntem logodiți.

— Credeam că îl iubești, zise Arabella palidă.

Ochii lui Frances se umplură de lacrimi.

— Și îl iubesc. Dar nu am avut niciodată șansa de a cunoaște alți domni, Bella. Nu voi avea nicio șansă de a găsi pe cineva mai bun? Tu îl ai pe Excelența Sa, și Melinda Sawyer a spus că toate prietenele ei te consideră cea mai norocoasă doamnă. Theodore este… ei bine, e doar Theodore. Țin la el. Oh, bineînțeles că țin la el. Dar… Oh, nu știu ce să cred.

— Poate că atunci când îl vei vedea din nou vei fi mai sigură de sentimentele tale, spuse plină de

speranță Arabella.

— Oh, de abia aștept să-l văd, răspunse sora ei, scoțând o batistă din buzunar. Dragul de Theo! E atât de credincios, Bella! Ce oribil și lipsit de recunoștință din partea mea să nu doresc să vină!

Își ascunse fața în batista de dantelă și se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun.

După două dimineți, în casa din Upper Grosvenor Street sosi un bilet care întreba dacă Sir Theodore Perrot putea avea onoarea de a-l vizita pe lordul Astor înainte de prânz. Arabella, care se afla în salonul de dimineață cu soțul ei în momentul acela, îl făcu să promită că avea să-l aducă pe Theodore în salonașul ei înainte de a pleca și, de a fugi din cameră foarte binedispusă.

Lordul Astor își aștepta oaspetele în biroul de jos. În timp ce aștepta, încercă să priceapă niște documente ale domeniului pe care i le trimisese administratorul de la Parkland. Era hotărât să înțeleagă și să cunoască tot ce privea proprietatea, și poate chiar să petreacă o parte din lunile de vară acolo.

Fusese uimit și chiar puțin incomodat de reacția entuziastă a Arabellei la vestea că Perrot se îndrepta spre Londra. Și-l amintea ca pe un prieten al familiei soției lui, o persoană pe care ar fi caracterizat-o ca pe un cetățean tăcut, solid, demn de încredere. Deși nu existase niciun semn exterior de afecțiune, ajunsese la concluzia că, din nu se știe ce motiv, între el și Frances exista un fel de legătură.

Și părea o ipoteză rezonabilă. Ea era fiica cea mai mare și mai frumoasă. I se părea că-și amintea, deși nu putea fi sigur, că Arabella îi spusese în timpul logodnei că sora ei mai mare urma să se căsătorească cu altcineva. Se părea că nu mai exista nimeni cu care să aibă o asemenea înțelegere în vecinătate. Iar dacă Perrot avea o legătură cu Frances, părea normal să vină după ea la Londra și să își prezinte respectele în casa în care locuia ea.

Reacția Arabellei față de scrisoarea mamei ei nu infirma această interpretare a faptelor. Era încântată, natural, de dragul surorii ei. Și era încântată fiindcă urma să vadă o față familiară.

Așa că lordul Astor nu știa de ce se simțea incomodat. Dacă Arabella ar fi avut sentimente romantice față de Perrot, și-ar fi ascuns încântarea, nu? Ori nici nu ar fi simțit încântare, ci neplăcere, fiindcă i-ar fi adus aminte de pierderea ei. Și dacă omul ar fi avut sentimente tandre față de ea, nu ar fi urmat-o în oraș după căsătorie și nu s-ar fi prezentat în casa soțului ei.

Ce prostie să nutresc asemenea gânduri, își spuse lordul Astor pentru a nu știu câta oară în cele două zile ce urmaseră după primirea scrisorii. Și era o prostie la fel de mare să se întrebe despre ce vorbise o seară întreagă cu Farraday. Sau de ce fusese atât de strălucitoare cu o zi în urmă, când se întorsese de la plimbare cu Lincoln cel șchiop. Sau de ce fusese de acord să se plimbe în parc cu tânărul deșirat cam cu o zi în urmă – nu-și amintea niciodată numele băiatului.

Și totuși nu părea să se bucure niciodată de compania lui.

Și oricum, de ce i-ar fi păsat? Lordul Astor era cam uimit. Arabella nu era o frumusețe și niciun mare premiu. Se căsătorise cu ea numai de dragul aparențelor. De fapt, nici nu o alesese el însuși. Căsătoria lor nu îi adusese o tovărășie apropiată, nicio mare satisfacție sexuală. De fapt, nu îi adusese decât îngrijorări și responsabilități. Ar fi trebuit să se bucure dacă s-ar fi atașat de alți bărbați, în cazul în care era discretă și nu stârnea nicio bârfă și niciun scandal, bineînțeles.

Însă, în mod ciudat, trebuia să admită că își dorea ca Arabella să-l placă. Și nu era deloc sigur că-l plăcea. Nu îl evita niciodată intenționat. Îi răspundea întotdeauna dacă începea el conversația; îl lua întotdeauna de braț atunci când o invita; îl însoțea întotdeauna acolo unde voia s-o ducă, dacă nu avea alt angajament. Însă faptele acestea dovedeau doar că era o soție ascultătoare. Îi spusese de la început că avea să fie.

Nu refuza niciodată să-și facă datoria în pat. Nu se prefăcea niciodată că doarme, deși uneori se dusese târziu la ea și se apropiase de pat în tăcere, pregătit să plece dacă nu era trează. Dar ea deschisese întotdeauna ochii și îi zâmbise. Și nu înțelegea nici el de ce-i plăceau întâlnirile acelea scurte și lipsite de pasiune cu soția lui. Ea se oferea dorinței lui cu o supunere tăcută și cuminte. Nu știa cum se simțea primindu-l, cu excepția acelei ocazii în care se oferise să plece dacă era foarte obosită, iar ea îi spusese că voia să-l facă să

se simtă confortabil.

Poate că începuse să fie puțin cam nedrept cu ea. Începuse să prelungească întâlnirile ca să îi poată simți trupul mic și cald sub el mai multe minute decât era necesar. Cu toate acestea, ea rămânea deschisă, nu protesta și nu dovedea în niciun fel că ar fi știut ce căuta el.

Nu avea niciun sens, pentru că o avea pe Ginny, cu care își putea îndeplini toate pasiunile trupului. Și Ginny era frumoasă și avea forme voluptuoase.

Lordul Astor împinse documentele necitite într-o parte pe birou și se ridică neliniștit în picioare aproape în momentul în care majordomul bătu la ușă și o deschise, anunțând sosirea lui Sir Theodore Perrot.

Acesta era așa cum și-l amintea lordul Astor: nu mai înalt decât el, dar solid și cu spatele drept; părul lui blond se rărea deja, deși nu putea avea mai mult de douăzeci și cinci de ani; fața lui avea o culoare sănătoasă, iar ochii îi erau liniștiți și cenușii. Îi mulțumi vicontelui că îl primise, întrebă dacă Lady Astor și domnișoara Wilson erau sănătoase și ceru permisiunea de a le vedea la o oră rezonabilă.

Lordul Astor îl conduse imediat în salonașul soției lui, unde o găsi brodând împreună cu Frances. Amândouă se ridicară și primiră musafirul.

Arabella păși spre ei, cu mâinile întinse în semn de bun venit, cu fața luminată de zâmbet.

— Theodore! strigă ea. Se opri când el îi prinse mâinile, despărțită de el de lungimea brațelor.

Lordul Astor crezuse că avea să se arunce drept în brațele lui. Ce minunat să te vedem! A trecut un secol. Unde stai? Te simți bine acolo? Trebuie să vii la cină în seara asta. Vii? Și uite-o și pe Frances, numai că eu m-am pus pe pălăvrăgeală și nu te-am lăsat să vorbești cu ea.

El îi strânse mâinile, iar manierele lui cam țepene se relaxară vizibil.

— Bună, pisicuțo, spuse el chicotind. Tot așa de mult vorbești? Bună, Frances. Se întoarse de la Arabella și îi întinse mâna surorii ei, care se arăta mult mai stăpânită.

Frances făcu o reverență, dar nu păru să observe mâna lui întinsă.

— Ce mai faci, Theodore? zise ea. Sper că ai avut o călătorie plăcută.

Arabella își trecu brațul pe sub brațul lui și îl târî în cealaltă parte a încăperii, ca să se așeze alături de ea pe un fotoliu pentru două persoane.

— Te-am așteptat cu cea mai mare nerăbdare, începu ea, nu-i așa, Frances? De acum două zile, de când i-ai trimis Excelenței Sale biletul acela, ne-am gândit că nu mai ajungi, și dimineața asta a fost interminabilă. Nu mi-ai răspuns încă la nicio întrebare. Și mai am o mie. Nu crezi că și eu și Frances arătăm foarte distinse în noile noastre rochii? Te asigur că sunt ultimul răcnet. Deși, bineînțeles, eu sunt cea care beneficiază mai mult. Frances arată întotdeauna perfect, orice ar purta. Și mi-am tăiat și părul. Îți place? Știi că Excelența Sa a trimis să mi-i aducă pe George și pe Emily? George trăiește la bucătărie, și jur că o să se

îngrașe dacă bucătăreasa îi mai dă multe resturi. Am certat-o chiar azi-dimineață din cauza asta.

„E chiar așa cum mă gândeam”, reflectă lordul Astor, care stătea tăcut lângă ușă, cu mâinile încrucișate la spate. Frances era foarte conștientă de noul-sosit, deși de abia ridicase privirea spre el și nu rostise decât câteva cuvinte. Și Sir Theodore se uita la ea la fel de des ca la Arabella, în ciuda faptului că ținea piept pălăvrăgelilor ei și îi răspundea foarte binedispus.

Și Arabella era emoționată doar pentru că crescuse alături de bărbatul acesta, care îi fusese vecin și prieten, și era foarte familiarizată cu el. Nu avea niciun interes romantic față de el.

Privirea lordului Astor poposi asupra mâinii soției lui, care bătea ușurel mâneca hainei lui Sir Theodore Perrot. Îi privi fața însuflețită și ochii scânteietori, care erau îndreptați doar asupra vizitatorului.

Nu, purtarea ei nu avea nimic dintr-un flirt. Dar era perfect limpede că îl plăcea foarte mult pe bărbatul acesta, și se simțea complet în largul ei în prezența lui.

Nu se putea aștepta ca ea să fie atât de prietenoasă și în largul ei cu el, cel puțin nu încă. Se cunoscuseră cu o singură lună înainte de căsătorie, și erau căsătoriți de mai puțin de trei săptămâni. Avea nevoie de timp ca să îi câștige prietenia și încrederea. Cu timpul poate că avea să-l privească și pe el așa cum îl privea acum pe oaspetele lor și să vorbească și cu el fără să se întrerupă dintr-odată, cu obrajii îmbujorați și

privirile plecate.

Dar ce mai conta oricum? Era doar Arabella. Dacă onoarea nu l-ar fi forțat să se căsătorească cu ea, nu i-ar mai fi aruncat o a doua privire. Părăsindu-și locul de lângă ușă, păși în salonașul soției lui.

— Arabella nu ți-a oferit încă ocazia de a accepta invitația noastră la cină, Perrot, zise el. Vrei să vii? Sper că doamnele vor fi libere să meargă la teatru în seara asta. Poate că ai vrea să ni te alături și tu?

— Oh, vii, Theodore? întrebă Arabella, privindu-l neliniștită. Te rog să spui da. Frances, spune-i lui Theodore că trebuie să spună da.

În seara aceea, Arabella se simți foarte mândră, așezată în loja soțului ei la teatru, cu sora ei și cu doi dintre cei mai arătoși domni pe care îi cunoștea. Theodore și Excelența Sa discutaseră foarte prietenește la cină, de parcă ar fi fost amici toată viața, și Frances arăta încântător în verde. Arabella nu contribuise mult la conversație, dar se simțise neobișnuit de relaxată.

Și acum stătea alături de soțul ei, cu umerii aproape atingându-li-se, cu un sentiment cald de plăcere și anticipare care îi înălța sufletul.

— L-ai văzut pe filfizonul acela grozav de jos, Arabella? întrebă el, aplecându-se spre ea, astfel că umărul ei îi atinse brațul.

— Care? întrebă ea. Nu-mi place să mă uit jos, milord, fiindcă toți domnii de acolo mi se par foarte necioplți. Unii dintre ei se uită în toate lojele cu

monoclul.

— Dar trebuie să te uiți neapărat la cel îmbrăcat exclusiv în mov-lavandă, spuse lordul Astor. Chiar și părul, și ciorapii îi sunt mov, Arabella.

Ea se uită spre fosă și îl văzu imediat pe domnul la care se referea.

— Oh, bietul domn! zise ea. Cred că mama lui nu l-a iubit, milord, și simte o mare nevoie de a atrage atenția.

Lordul Astor dădu capul pe spate și se cutremură de râs.

— Arabella, zise el, dacă am privi un ucigaș spânzurat la Tyburn, probabil că ai spune că e un biet om și ai găsi o scuză pentru purtarea lui.

— Chiar așa aș face. Să știi că nu trebuie să râzi de necazurile oamenilor.

El continuă să râdă, dar mai potolit. Apoi îi luă mâna și o așeză pe mâneca lui.

— Ah, piesa e gata să înceapă, zise el.

Arabella se simțea întru câtva ofensată, imaginându-și că el râdea de ideile ei copilărești. Cât de naive și provinciale trebuie că i se păreau opiniile ei! Rămase tăcută în timpul primului act, bucurându-se de farsă, dar foarte conștientă de mâneca lui și de brațul musculos de dedesubt. Putea să râdă cât voia de ea, nu o să-i permită să-i strice seara. Pentru prima dată, se simțea fericită să fie cu soțul ei, mândră să fie văzută cu el, mulțumită să stea tăcută lângă el, simțindu-i apropierea.

De fapt, Arabella începea să înțeleagă că soțul

ei ajunsese să-i placă și că el nu o ura și nici nu avea o aversiune violentă față de ea. Nu putea să o admire prea mult, bineînțeles, dar nici nu o evita.

Cea mai mare dorință a ei era ca el să ajungă s-o placă. Dacă el ar fi plăcut-o, ea ar fi fost fericită. De fapt, nu era chiar urâtă. Buclele ei scurte și hainele la modă pe care le purta acum erau atrăgătoare, și fața ei începuse să piardă ceva din rotunjimea copilărească, acum că slăbise câteva sute de grame. Și ceilalți oameni o acceptau ca pe o egală. Cu siguranță că, dacă ar fi putut să facă un efort ca să-și învingă timiditatea și să vorbească mai des cu soțul ei, l-ar fi putut convinge s-o placă.

— Piesa e foarte amuzantă, nu-i așa, milord? întrebă, întorcându-se și zâmbindu-i politicos soțului ei. Și actorii joacă foarte bine.

— Mmm, spuse el, bătând-o ușurel pe mână și ținându-și privirea ațintită asupra scenei. Râse de un lucru pe care îl spusese unul dintre actori.

— Cred că trebuie să fie foarte dificil să joci convingător, continuă Arabella, și să-ți amintești toate replicile.

Lordul Astor, Frances, Theodore și întreaga audiență, cu excepția Arabellei, izbucniră în râs. Arabella își mușcă buzele.

Când sosi pauza, se bucură de sosirea lordului Farraday în loja lor, chiar dacă îl adusese cu el pe Sir John Charlton. „Theodore, cu înfățișarea lui solidă și demnă de încredere, arată foarte bine în contrast cu acest domn”, se gândi ea, sigură că și Frances observase. Când lordul Farraday începu să

vorbească cu lordul Astor, Arabella se simți ușurată. Încercările ei de a conversa cu soțul ei fuseseră oarecum căznite.

Domnul Browning veni să-și prezinte omagiile, și ea îl primi strălucind și sporovăi fericită cu el în tot timpul celor zece minute.

La sfârșitul celor zece minute, se întoarse spre soțul ei, cu fața îmbujorată și ochii strălucitori. Se bucura că prietenii care îi plăceau veniseră să vorbească cu ei. Dar cât de încântător era să-și dea seama că, deși ei plecaseră, Excelența Sa rămânea alături de ea tot restul serii. Era foarte bucuroasă că era soțul ei, chiar dacă era atât de sfioasă cu el.

Lordul Astor rămase cu ochii ațintiți spre scenă, așteptând actul al doilea. Nu-și ridică privirea când Arabella se așeză lângă el, nici nu-i mai oferi brațul.

capitolul 9

Mai târziu, singură în dormitorul ei, Arabella își cânta liniștită, fără cuvinte. Se simțea foarte fericită. Piesa fusese interesantă, se bucuraseră de o companie bună, și Theodore le promisese, pe când îl conduceau înapoi la hotel, că avea să-i viziteze în după-amiaza următoare, ca să poată merge toți patru cu trăsura la grădinile botanice din Kew.

Și ziua nu se terminase încă. Mai avea de așteptat vizita soțului ei. Avea să vină cu siguranță, fiindcă era acasă și știa că ea de abia se retrăsese la culcare. Avea să-l aibă câteva minute în plus

doar pentru ea, în actul intim al căsătoriei, care ajunsese o bucurie. În curând – dar nu voia să strice ziua gândindu-se acum la inconvenientul acela – avea să găsească un mod de a-i spune că nu o putea vizita în următoarele cinci nopți. Lucrul acela trebuia să se întâmple în următoarele zile, dacă nu rămăsese cumva grea. Dar nu i se părea posibil să se întâmple așa ceva chiar din prima lună a căsătoriei. Nu trebuia să se aștepte la asta prea curând, ca să nu fie dezamăgită aflând că nu era.

Între timp avea seara asta de care să se bucure. Arabella se dezbrăcă de halat și se urcă în pat. Nu voia ca Excelența Sa s-o găsească prin cameră. Nu ar fi știut ce să facă dacă se întâmpla așa ceva. Rămase întinsă pe spate, cu ochii la ușa care ducea la budoarul ei și la camerele lui.

Când veni, îi zâmbi în felul ei obișnuit. Și știu imediat că ziua mai avea încă o plăcere – deși era un lucru pe care nu-l considerase o plăcere până atunci. El se așeză pe marginea patului, lucru pe care îl făcea foarte rar. De obicei își dădea jos halatul imediat și sufla în lumânări.

— Ți-a plăcut seara, Arabella? întrebă el.

— Oh, da, milord, răspunse ea zâmbindu-i din nou. Îi era imposibil să își exprime în cuvinte sentimentul acela cald care îi inunda inima numai gândindu-se la seara ce trecuse.

— Se pare că ți-ai făcut deja câțiva prieteni, continuă el.

— Da, încuviință ea. Oamenii sunt foarte buni. Lordul Farraday îmi e foarte drag. Mă bucur că l-ai

avut ca prieten la universitate. Și cred că domnul Browning mă place pentru că sunt încă și mai tânără decât el și nu sunt destul de drăguță ca să-l fac să amuțească. Și mie îmi place. Chiar nu ar trebui să fie atât de timid.

— Și Sir Theodore Perrot, spuse el. A fost un prieten deosebit?

— Am crescut cu el, răspunse ea însuflețindu-se. Este cu șapte ani mai mare decât mine, așa că a fost întotdeauna un fel de erou măreț. Un cavaler în armură strălucitoare.

El îi zâmbi cam rigid și nu spuse nimic un timp.

— Ai vrea să fii și acum acasă, Arabella? întrebă în cele din urmă. Când se va termina sezonul, ai vrea să petreci vara la Parkland?

Ea nu înțelegea prea bine ce voia el să spună. Nu știa dacă avea de gând s-o trimită acasă cu Frances ca pe un bagaj nedorit, în timp ce el rămânea la Londra sau se ducea în altă parte, sau intenționa să meargă cu ea. Înghiți un nod dureros.

— Dacă așa dorești, milord. Voi face orice spui.

— Nu ți-e dor de casă?

— Mi-e dor de mama și de Jemima. Dar casa mea e cu tine, milord.

El îi mângâie obrazul cu dosul degetelor.

— Te voi duce acasă la ele la vară. Oricum trebuie să merg și eu acolo, Arabella.

Ea își ridică privirea spre el și îi zâmbi ușurată. Avea de gând să meargă și el! Nu încerca să scape de ea.

El își dădu jos halatul și se urcă în pat alături de ea, fără să sufle în lumânări. Arabella voi să-i

aducă aminte, dar nu-i plăcea s-o facă. Era stânjenită. Închise ochii strâns când îi trase cămașa de noapte și se urcă deasupra ei. Se așeză mai bine și inspiră adânc, așteptându-l să intre. Era recunoscătoare că aveau măcar cuverturile, care îi acopereau decent.

Îi plăcea să-l simtă mișcându-se în ea. Se relaxă și speră că avea să dureze mult, așa cum se întâmplase în ultimele ocazii. Dar în timp ce ochii ei erau închiși strâns, ritmul lui se relaxă și îl simți ridicându-se pe coate, astfel că își dădu seama că se uita la ea. Se mai întâmplase și înainte, dar niciodată cu lumânările aprinse. Fără niciun chef, deschise ochii.

El se uita la ea cu ochii lui cu pleoape grele. Erau la doar câțiva centimetri de ochii ei.

— Arabella, spuse el cu o voce aproape șoptită. Ești atât de mărunțică. Te rănesc cu greutatea mea?

Ea clătină din cap. Simți cum roșea. El se mișca încă în ea, retrăgându-se foarte încet. Ochii lui se îndreptară spre gura ei. Arabella își trecu nervoasă limba peste buza de jos. Și își simți răsuflarea oprindu-i-se în gât când el plecă fruntea și o sărută pe gură cu buzele deschise, foarte blând și foarte cald.

— E greu să te căsătorești cu un străin, să fii luată din căminul tău și să trebuiască să îl servești cu bucurie, nu-i așa? spuse el încet, mișcându-și ușor capul și sărutând-o pe obraz lângă ureche. Îmi pare rău, Arabella!

— Dar eu nu m-am plâns, spuse ea tulburată.

Și încerc să-mi fac datoria, milord.

— Milord, repetă el, ridicând fruntea și privind-o din nou în ochi. Buzele lui zâmbeau, deși ochii nu i se schimbaseră. Îți faci datoria foarte dulce, Arabella. Sunt un bărbat norocos.

Își lăsă fața în părul ei și intensifică ritmul penetrării, în actul final al uniunii. Dar Arabella nu se mai relaxă ca să se poată bucura. Zăcea sub soțul ei tulburată și nefericită, întrebându-se ce voise el să spună. Lăsase lumânările aprinse pentru prima dată. O sărutase pentru prima dată. Vorbise cu ea în pat pentru prima dată. Dar în vocea lui fusese o anumită nuanță – nu știa dacă de amărăciune, furie sau sarcasm – care îndepărtase tandrețea total neașteptată a sărutului. Ce încerca să îi spună?

El își întoarse fața în părul ei, oftă și se lăsă pe ea cu toată greutatea. Arabella zăcea nemișcată și îngrijorată. După un minut, îl privi ridicându-se de pe ea, așezându-se pe marginea patului și întinzând mâna spre dușumea, după halat.

Un timp care i se păru nesfârșit, el îi privi cu mare atenție fața.

— Îți mulțumesc, Arabella, spuse în cele din urmă. Poate că o să te las în curând însărcinată și atunci îți vei fi îndeplinit datoria pentru un an sau mai mult.

Zâmbind oarecum strâmb, se ridică în picioare.

— Noapte bună, spuse el.

— Noapte bună, milord. Pe Arabella o durea în gât și își dădu seama că era gata să izbucnească în lacrimi. Era năucită. Și rănită. Ce se întâmplase?

Ce făcuse? Nu îl văzuse niciodată pe Excelența Sa așa.

Trecu mult timp până să adoarmă, necăjită, cu frumoasa ei zi ruinată, deși nu știa cum se întâmplase asta sau de ce.

Grupul lordului Astor își urmă planul și făcu vizita la Kew în după-amiaza următoare, în ciuda faptului că bătea tare vântul, iar cerul rece și mohorât era acoperit de nori grei.

Frances privi în jurul ei la flori și temple, toate foarte încântătoare și impresionante, dacă te gândeai că fuseseră plănuite și clădite de familia regală. Se cutremură sub pelerină și coborî umbreluța, înainte să i-o ia vântul. Nu acceptase brațul lui Theodore.

— Nu ești fericită să mă vezi, Fran, spuse el. Vorbea pe un ton liniștit. Ei doi mergeau cu puțin înaintea lordului Astor și a doamnei lui.

— Nu sunt fericită? spuse ea, aruncându-i o privire gânditoare. Bineînțeles că sunt fericită să te văd, Theodore.

— Credeam că s-ar putea să-ți fie dor de casă. Erai atât de supărată în ziua nunții surorii tale, că m-am gândit că s-ar putea să fii nefericită aici. E o ușurare să văd că nu ești. Știi, mi-am dorit dintotdeauna să vin aici în timpul sezonului. Acum voi putea să mă relaxez și să mă distrez fără să îmi mai fac griji din cauza ta.

Frances îi aruncă o altă privire.

— Și nu te-ai fi putut bucura dacă aș fi fost nefericită? întrebă ea.

— Nu mi-ar plăcea deloc să te văd suferind, după cum bine știi. Am fost întotdeauna prieteni, nu-i așa, Fran? M-aș fi simțit obligat să stau aproape de tine tot timpul dacă ți-ar fi fost dor de casă. La urma urmei, sora ta nu poate face asta, fiindcă trebuie să aibă grijă de soțul ei. Dar sunt fericit să știu că nu ai nevoie de mine în orice moment.

— Ești? spuse Frances. Sunt foarte mulțumită, desigur, să știu că nu te voi reține de la plăcerile tale, Theodore. Nu mi-am dorit niciodată să fiu o povară pentru cineva.

— Oh, nu, nu, nu ești niciodată o povară, Fran. Poți să mă chemi oricând ai nevoie, să știi. Pentru asta sunt prietenii.

— Poți fi sigur că nu te voi necăji, zise Frances clătinând din cap.

— Ei bine, numai să știi că poți s-o faci dacă trebuie, spuse vesel Theodore. Cred că cea din fața noastră e faimoasa pagodă. E cu adevărat splendidă, nu?

— Chiar magnifică, sir, încuviință Frances.

— Auzi, începu el, uitându-se la ea cam surprins, nu am spus nimic care să te jignească, nu?

— Pe mine, sir? întrebă ea, privindu-l cu ochii mari. Să mă jignești? Ce ar fi putut să mă jignească?

— Chiar așa, răspunse el. Ai vrea să mă iei de braț?

Frances îi acceptă brațul, dar rămase cât se putea de departe de el.

Arabella fu și ea impresionată de pagodă, care avea zece etaje și ornamente foarte elaborate. Dar îi plăcuse mult mai mult Templul Bellona și alte câteva temple, pentru că Excelența Sa îi spusese că regele actual ajutase la proiectarea unora dintre ele pe când era foarte tânăr. Când ajunse în fața primului, amuți de uimire.

— Ce inteligent era, respiră ea în cele din urmă, agățându-se de brațul soțului ei.

El zâmbi.

— În general, clădirile nu sunt prea admirate, spuse el. Dar au un anumit farmec, nu?

Și când văzu în cele din urmă Dutch Palace, unde locuiau uneori regele și regina, căzu într-un fel de extaz.

— Oh, spuse ea, Maiestatea Sa e acum aici? Mă uit cu ochii mei la palatul în care e acum? Crezi că e bine îngrijit? Nu se poartă crud cu el?

— Sunt sigur că e îngrijit de cei mai buni doctori, Arabella. Nu trebuie să te îngrijorezi. Cred că are și o familie devotată. Dar se spune că e la Windsor, nu aici.

Vorbiră în tot timpul în care se plimbară prin grădini. Arabella făcu un efort special, hotărâtă să își învingă timiditatea cu soțul ei, dornică să și-l facă prieten. Dar nu se putea simți în largul ei. Încercările ei de a conversa păreau forțate și artificiale chiar și pentru ea, iar răspunsurile lui erau încordate. Și era ceva între ei – nu știa nici ea ce. Nu fuseseră niciodată apropiați. De fapt, ea se simțise întotdeauna incomod când era cu el. Dar acum era diferit. Era ceva!

Lordul Astor încerca să îi ofere soției lui o după-amiază fericită. În același timp, își dorea să se afle la o sută de kilometri depărtare. Începea să-și dea seama că mariajul lor fusese o greșeală. Acesta era simplul adevăr, spus pe șleau.

Fusese o greșeală pentru amândoi. Lui îi adusese neliniște și nesiguranță. Viața lui fusese una remarcabil de mulțumită înainte ca Arabella să intre în ea. Se bucurase să își petreacă zilele angajat în activități masculine, cu prietenii lui bărbați. Și fusese complet satisfăcut de legătura lui cu Ginny. Vechea viață era încă disponibilă pentru el, desigur. Își avea încă prietenii și o avea și pe Ginny.

Dar o mai avea și pe Arabella. Și nu putea să înțeleagă de ce tulburase ea atât de mult tiparul vieții lui. De fapt, căsătoria lor era așa cum se așteptase și cum dorise. Ea nu avea pretenții. Își făcuse prieteni și era în stare să-și ocupe zilele cu destulă ușurință, fără să depindă de el. Era supusă și ascultătoare. Culcatul cu ea nu era o experiență neplăcută.

Ce îl făcea atunci să petreacă mai mult timp decât era nevoie cu ea? De ce plănuise să o ducă la teatru cu o seară în urmă și de ce se plimba acum cu ea la Kew? De ce își făcea griji pentru ea când era departe de ea, chiar și când știa că era ocupată? De ce nu putea să uite niciodată de ea, chiar și când era cu Ginny? De ce se simțea întotdeauna vinovat când se bucura – sau aproape că nu se bucura – de amanta lui? Nu era în stare să meargă în patul Arabellei în nopțile în care fusese

cu Ginny. Și se simțea întotdeauna obligat să îi cumpere cadouri a doua zi.

— Mătușa Hermione te va lua cu trăsura pe tine și pe Frances în seara asta, în drum spre serata doamnei Pottier? întrebă el deodată.

— Da, milord, răspunse politicos Arabella, ridicându-și ochii spre el. Vei veni și tu? Ai spus că s-ar putea.

— Nu. Trebuie să merg la o cină, Arabella. Te voi vedea la întoarcere.

— Da, spuse ea. Și apoi izbucni. Milord? Roși foarte tare. Ochii ei alunecară spre cravata lui.

— Ce este, Arabella?

— Nu va fi posibil, spuse ea într-o suflare, privind nervoasă în față, spre sora ei și Theodore. Nu voi putea să te văd după serată. Vreau să zic, pot să te văd, dar… Nu pot… Adică…

— Înțeleg. Îi acoperi mâna cu mâna lui, cu blândețe. Ești în perioada menstruației, Arabella. E lucrul cel mai natural din lume, să știi. Nu e nevoie să te simți atât de stânjenită. Văd că ne apropiem de sera de portocali. După ce ne vom plimba prin ea, poate că ar trebui să luăm ceaiul și să ne gândim să ne întoarcem acasă. Nu e o după-amiază plăcută pentru o plimbare prelungită, nu? Și poate că nu te simți chiar atât de bine?

— A fost o ieșire încântătoare, totuși, spuse ea strălucitoare, nu-i așa, milord? Mă bucur atât de mult că am venit.

El o bătu pe mână înainte de a se da la o parte, ca ea s-o poată lua înainte în clădirea lungă și joasă care adăpostea portocalii.

— Grădinile merită vizitate, desigur, spuse el.

— E foarte bine la căldură, nu-i așa, Bella? spuse Frances, privind înapoi peste umăr.

„Căsătoria noastră a fost o greșeală și pentru Arabella”, se gândi lordul Astor. Nu e fericită. Nu avea niciun motiv de a se plânge de ea, bineînțeles. Nu și-ar fi putut dori o mireasă mai ascultătoare și mai comodă. Dar știa că ea nu era fericită.

Și de ce ar fi fost? Avea optsprezece ani și era foarte naivă, inocentă și neobișnuită cu lumea. În multe privințe era ca un copil. Pentru ea, el părea probabil bătrân. Douăzeci și șapte de ani pare o vârstă foarte avansată pentru optsprezece ani. Și bineînțeles, nu îl cunoscuse înainte de logodna lor. Oare de ce singura lui preocupare de atunci fusese ca mireasa lui să nu fie urâtă sau needucată? Ce suferise oare ea? Nu avusese nicio șansă de a se bucura de viață, nici timp de a căuta ceea ce îi putea oferi viața. Trebuise să se pregătească pentru un mire pe care nu îl văzuse niciodată.

Și îl așteptase pe tatăl lui. Fusese dispusă să se mărite cu un bărbat trecut de cincizeci de ani. Și era sigur că fusese dispusă. O cunoștea destul de bine și pe ea și pe Frances ca să își imagineze cum evoluase problema. O fiică trebuia să se mărite cu lordul Astor de dragul restului familiei. Frances era alegerea evidentă. Era cea mai mare și atinsese vârsta căsătoriei. Dar bineînțeles că Frances vărsase multe lacrimi la gândul căsătoriei cu un bărbat în vârstă. Așa că Arabella ieșise în față și se oferise să se sacrifice ea. Îi stătea în fire. Avea

foarte puțină încredere în frumusețea și farmecul ei.

Și era nefericită, când nu merita decât fericire. Poate că faptul că era conștient de asta îl făcea să se îngrijoreze pentru ea și să încerce să o distreze. Când era cu ea, se simțea protector și aproape tandru. Ajunsese să o placă mult mai mult decât intenționase sau decât se așteptase.

Dar ea nu îl plăcea. Acesta era poate lucrul cel mai greu de acceptat din căsătoria lor. Nu putea să se simtă în largul ei cu el, nici să-i vorbească cu ușurință. La început crezuse că ea manifesta doar sfiala naturală a unei mirese cu soțul care își permitea intimități atât de neobișnuite cu ea. Dar nu se schimbase nici după trei săptămâni. Asta dacă nu putea numi schimbare seara trecută și după-amiaza asta. Făcea un efort evident de a vorbi cu el, dar eforturile ei erau dureroase și nu făceau decât să accentueze antipatia ei fundamentală față de el.

De când venise la Londra își făcuse prieteni, și unii erau bărbați. La început privise cu satisfacție, apoi cu amuzament și în final cu ceva care semăna cu enervarea, în timp ce sporovăia îndelung și ușor cu Farraday și cu Hubbard, cu Perrot și cu tânărul acela deșirat. Și cu Lincoln. De ce putea să se simtă comod cu ei și cu el nu? Fusese rău cu ea? Crud?

Astfel că încerca în continuare să intre pe sub pielea ei. Deși nu înțelegea nici acum ce încercase să facă noaptea trecută. Știuse că lumina avea să o stânjenească, ca și faptul că o privise în față și

vorbise cu ea în timp ce erau intimi. Se simțise frustrat, furios, rănit – nici măcar nu era sigur de cum se simțise.

Nu, nu era o căsătorie bună. Nu le adusese bucurie nici unuia. Nici mulțumire. Și nici măcar indiferență. Erau conștienți unul de celălalt și incomodați unul de celălalt. Nefericiți unul cu celălalt.

Hotărî să își petreacă seara cu Ginny. Avea să își spună cu fermitate că Arabella se distra la serată cu una sau mai multe dintre prietenele ei și cu tovarășii de sex masculin, și avea să se cufunde în satisfacția sexuală pe care i-o oferea Ginny cu atâta măiestrie.

Își dădu seama dintr-odată că Arabella admira cu interes portocalii și alte plante exotice cu Frances și Perrot. Privi în jos spre soția lui zâmbind, când ea se întoarse spre el și îl luă din nou de braț.

— Să te aduc din nou aici într-o zi cu vreme mai bună, Arabella? întrebă el.

— Ar fi foarte drăguț din partea ta, milord, răspunse ea politicos. Deși a fost foarte plăcut chiar și azi. A fost amabil din partea ta să ne aduci. Mulțumesc.

capitolul 10

Frances se pregăti cu deosebită grijă pentru serata doamnei Pottier. Purta o rochie de un acvamarin profund, pe care o păstrase pentru următorul bal. Voia să apară în cea mai bună lumină pentru Sir John Charlton și grupul de

admiratori ceva mai neînsemnați care îi arătau interes oriunde mergea. Mai important, voia să îi arate lui Sir Theodore Perrot că se bucura într-adevăr de șederea ei în Londra și nu îi era deloc dor de casă.

Fu oarecum necăjită văzând că Theodore ajunsese înaintea lor și conversa cu marchizul și marchiza de Ravenscourt și cu Lady Harriet Meeker. Părea să fie în elementul lui în salon. Nu era deloc provincial, așa cum se așteptase ea.

Frances îi zâmbi domnului Browning, care se apropiase de ei ca să vorbească cu Arabella. Își flutură evantaiul spre el, și tânărul păru oarecum luat prin surprindere și roși.

— Oh, vai de mine, spuse Frances, ce salon splendid! Ce credeți, ce poveste din mitologie e pictată pe tavan? continuă ea, zâmbind orbitor.

— Na… nașterea lui Venus, cred, doamnă, răspunse domnul Browning.

— Ați reușit să cumpărați perechea aceea de murgi cenușii pentru care voiați să licitați la Tattersall azi-dimineață? îl întrebă Arabella. Trebuie să îmi povestiți despre licitație, sir. Cred că e foarte provocator faptul că doamnele nu pot asista.

Frances simți că Theodore se uita spre ele. Îi zâmbi încă și mai strălucitor unui evident stânjenit domn Browning, și își flutură viguros evantaiul.

Theodore o văzu din partea cealaltă a încăperii, îi zâmbi și apoi își îndreptă din nou atenția asupra marchizei, care îi spunea ceva.

În momentul acela, Frances fu salvată de

apariția lui Sir John Charlton, care se înclină în fața ambelor doamne și începu o conversație cu ea.

— A fost mare păcat că nu ați putut să vă plimbați cu mine în parc în această după-amiază, domnișoară Wilson, spuse el. Compania a fost chiar distinsă. Lady Morton a fost atât de amabilă încât să observe că noul meu faeton înalt e cel mai modern echipaj din oraș.

— Mi-a părut într-adevăr rău că am pierdut ocazia de a mă plimba cu dumneavoastră, sir, spuse Frances. Doresc foarte mult să vă văd noul faeton.

— I-ați face onoare cu frumusețea dumneavoastră, remarcă Sir John, scoțând o tabacheră incrustată cu perle din buzunarul vestei și deschizându-i capacul cu un arătător elegant. Ați fost la Kew azi după-amiază?

— Da, răspunse ea. Grădinile sunt splendide. Ați văzut pagoda, sir?

— O dată, pe când eram copil, spuse el oftând. Un moft ciudat al familiei noastre regale, nu-i așa? Dar nu e chiar îngrozitor de lipsită de gust precum celelalte edificii de nedescris din grădini. Presupun că Sir Theodore Perrot a fost uimit de splendoarea lor. Vizitatorii de la țară sunt uimiți, în general.

— Oh, zise Frances. Da, lui Theodore i-a plăcut pagoda. Bineînțeles, e oarecum deplasată într-un cadru englezesc. Dar e o curiozitate amuzantă, nu credeți?

El se înclină și apoi inhală puțin tabac de pe dosul palmei. După aceea, scoase o batistă festonată cu dantelă din buzunar.

— E întotdeauna amuzant, continuă el, după ce își termină treaba, să îi observi pe oamenii care tocmai au sosit de la țară la începutul fiecărui sezon. Sunt destul de ușor de remarcat. Bineînțeles, în unele cazuri – se înclină în direcția lui Frances – îți închipui că persoana respectivă și-a petrecut toată viața în oraș, sub influența unor impecabili arbitri ai eleganței. Dumneavoastră, de exemplu, doamnă, aveți un simț înnăscut al stilului și al eleganței.

— Nu mi-a plăcut niciodată să port o rochie demodată, răspunse Frances roșind.

— Sunt sigur că aveți cele mai bune modiste, adăugă Sir John. Eu, bineînțeles, îmi comand costumele în exclusivitate la Weston. Pariez că mi-ar fi de ajuns o singură privire prin încăpere ca să identific toți domnii care și-au făcut hainele în altă parte.

— Oh, chiar ați putea? Frances se uită cu admirație la tânărul de lângă ea.

Puțin mai târziu, Arabella fu foarte mulțumită văzând că Frances se afla în centrul unui grup de tineri. Invitații la serată se separaseră: tineri și maturi. Tinerii erau mulțumiți să converseze în salon; invitații mai vârstnici se îndreptară spre sala de muzică, unde fură întreținuți de câțiva interpreți talentați. Frances era împreună cu câteva tinere prietene, deși grupul îl includea și pe Sir John Charlton și alți doi admiratori constanți.

Când se întorseseră de la Kew, Frances îi spusese Arabellei că nu voia ca Theodore să se învârtă în jurul ei toată seara, chiar dacă Lady

Berry îi făcuse rost de o invitație. Și părea să aibă succes. Theodore nu făcea parte din grup. De fapt, observă Arabella privind în jur până îl văzu, Theodore era așezat într-un colț al salonului cu Lady Harriet Meeker. Vorbeau unul cu altul și zâmbeau de parcă nu ar mai fi existat nimeni în încăpere.

Arabella fu surprinsă, deși nu știa de ce. Theodore era un tânăr arătos și plăcut, la urma urmei. Însă ea se așteptase să îl vadă singur într-un colț, mohorât și respins.

De fapt, nu fusese prea atentă la lucrurile care se întâmplau în jur. După plecarea domnului Browning, luat pe sus de o mătușă gălăgioasă, fusese adâncită într-o conversație cu domnul Lincoln, asigurându-l iar și iar că domnișoara Pope nu avea să râdă de încercările lui de a o curta doar pentru că era șchiop. Bineînțeles, avusese grijă să-i explice că poate domnișoara Pope nu avea să-l încurajeze, dar asta nu ar fi avut nimic de-a face cu piciorul lui. Era o prostie să fii atât de conștient de un mic handicap, încât să nu încerci măcar să te apropii de o persoană pe care o admiri.

Arabellei îi era ușor să îi simpatizeze pe oamenii care aveau puțină încredere în ei înșiși. Știa exact cum se simțeau. Bietul domn Lincoln tânjea după banala și destul de ordinara domnișoară Pope de la începutul sezonului, dar nu-și putuse aduna niciodată curajul pentru a vorbi cu ea sau pentru a o invita la o plimbare atât de ușor cum o făcea cu Arabella. Și domnul Browning era aproape convins că nimeni nu putea lua în serios

un *gentleman* care arăta în ochii lumii ca un băiețandru. Ea îl sfătuise să se apuce de un sport bărbătesc, cum era boxul – și se oferise chiar să îl întrebe pe Excelența Sa dacă nu voia să se împrietenească cu el și să fie uneori partenerul lui de box. Domnul Browning fusese îngrozit.

Dar ea nu putea fi nerăbdătoare cu vreunul din acești doi prieteni. Semăna cu ei în multe privințe. De curând, începuse să-și dea seama că statura ei mică, înfățișarea banală și trăsăturile copilărești nu o transformaseră într-o persoană fără însemnătate. Văzuse că își făcuse la fel de mulți prieteni ca și Frances sau oricare dintre celelalte doamne. Doamnele nu o disprețuiau; domnii nu o evitau. Și ceea ce spusese Excelența Sa într-o ocazie era adevărat: nu existau oameni perfecți, și toți trebuiau să-și pună în valoare calitățile pe care le aveau. Bineînțeles, existau unii oameni care erau aproape perfecți, ca Excelența Sa însuși, de exemplu, dar de fapt nu erau prea mulți.

Încercările ei de a fi mai încrezătoare și mai prietenoasă cu soțul ei nu merseseră prea bine în ultimele două zile, dar ea se tot asigura că aveau să meargă. El avea să vadă că ea nu mai era Arabella cea timidă și plictisitoare cu care se căsătorise și urma să o placă mai mult. Și avea să vadă în curând că arăta mai matură și mai feminină decât atunci când se căsătorise cu ea. Poate că nu avea să-și dea seama că motivul era că slăbise, dar avea să observe rezultatul. Deja își pusese camerista să îi strâmteze câteva dintre rochiile ei favorite.

Mai era, bineînțeles, și dispoziția lui ciudată. Când se gândea la asta, simțea o durere surdă în fundul stomacului. Dar nu voia să se gândească la asta acum, nici să mediteze la faptul că el nu venise cu ea, după ce îi spusese cu două zile înainte că urma să o însoțească aproape sigur. Fusese bun cu ea în după-amiaza aceea la Kew. Și noaptea trecută îi vorbise blând în dormitorul ei și o sărutase pentru prima dată – oh, ce moment minunat! Se întreba de săptămâni întregi cum s-ar fi simțit dacă el și-ar fi pus buzele pe buzele ei. Și acum știa că se simțise aproape la fel de bine cum își imaginase. Dar exista ceva, ceva deranjant.

Arabella zâmbi strălucitor și traversă încăperea ca să i se alăture lui Theodore, care se ridicase și făcea o reverență, în timp ce Lady Harriet se îndepărta.

— Bună, pisicuțo, spuse el cu un rânjet. Te distrezi?

— Da, mă distrez, răspunse ea. Și să știi că nu ar mai trebui să îmi spui așa, Theo. Sunt o lady căsătorită, destul de matură. Aproape că am murit de rușine când ai folosit numele acesta în prezența Excelenței Sale.

— Chiar așa? Îmi pare rău că ți-am rănit demnitatea. Nu mi te-aș fi putut imagina niciodată cu un aer atât de important. Deci cum să-ți spun? Arabella? Bella? Lady Astor? Milady? Doamnă?

Ea îl bătu peste mână cu evantaiul.

— Bella ar fi drăguț. Numai Excelența Sa îmi spune Arabella. Oh, și Lady Berry, bineînțeles. Se așează pe locul eliberat recent de Lady Harriet, și el

i se alătură.

— Sunt mulțumit să te văd atât de elegantă, spuse el. Și mama ta ar fi mulțumită. Cred că nu prea crede în ceea ce îi spui în scrisori. E convinsă că scoți ce e mai bun dintr-o situație proastă.

— Prostii! Și o să i-o spun chiar eu mamei. Excelența Sa o să mă ducă acasă la vară, știi. Are treabă acolo.

El zâmbi.

— Și Frances se descurcă foarte bine, continuă el. Știam că o s-o facă, bineînțeles. Mă bucur că tu și lordul Astor i-ați oferit ocazia, pisicuțo.

— Nu te-ai supărat? întrebă ea ezitantă. Credeam că o să te înfurii sau o să te întristezi, Theo, să o vezi atât de populară.

— Ei bine, te-ai înșelat. Vreau să mă căsătoresc cu Frances, Bella. Și vreau să fie o uniune din dragoste și o căsătorie fericită. Cum am putea fi fericiți dacă ea nu ar fi încercat niciodată să zboare cu propriile ei aripi în afara Parklandului? Și cum ar putea ea – sau eu – să fiu sigur că mă iubește dacă nu ar fi avut niciodată șansa de a cultiva o legătură cu alt bărbat?

— Dar dacă nu vrea să se întoarcă la Parkland? Și dacă ajunge să iubească alt bărbat? întrebă Arabella, privindu-l cu ochii rotunzi.

— Atunci am două opțiuni. Pot să îi dau una în cap cu un ciomag și să o târăsc acasă de păr sau pot s-o las să plece. Dacă se căsătorește vreodată cu mine, Bella – și am încredere că o s-o facă – atunci o va face de bunăvoie și nesilită de nimeni. Mai degrabă risc să o pierd, decât să mă

căsătoresc cu o soție care crede că și-ar fi putut găsi pe cineva mai bun.

— Eu nu sunt sigură că aș putea fi atât de înțeleaptă, observă Arabella. Nu cred că aș putea să risc să îl pierd pe Excelența Sa. Dar de ce ai venit la Londra și tu, Theo, dacă vrei ca Frances să fie liberă?

El ridică din umeri.

— Nu aveam stare și, ca să fiu sincer, pisicuțo, mă temeam. A trebuit să îmi ofer o scuză rațională ca să pot veni, bineînțeles. Frances trebuia să mă vadă cum arăt în lumea asta nouă a ei. Trebuia să poată face o comparație. Trebuia să poată vedea, de exemplu, că nu sunt chiar atât de chipeș ca acel papă-lapte care e acum cu ea, și căruia mi-ar plăcea să-i dau un pumn de să-și înghită dinții din față.

— Oh, Theo, răspunse Arabella după ce râse surprinsă, tu ești de zece ori mai chipeș decât Sir John Charlton, și Frances ar trebui să fie oarbă ca să nu vadă asta. Și ar face mai bine s-o vadă, pentru că eu refuz să îl accept pe el drept cumnat. Te vreau pe tine.

— Ei bine, zise el rânjind, dacă o pierd pe Frances, mai e și Jemima, să știi. Știai că săptămâna trecută s-a cățărat într-un copac și a stat acolo trei ore, până când mama ta se pregătea să cheme șeriful, crezând-o pierdută? Se pare că se temea să coboare. Ar fi rămas și acum acolo dacă vicarul nu i-ar fi auzit strigătele în timp ce cobora pe pajiște. Ce pacoste obraznică! Aș face mai bine să mă însor cu Frances. Dacă m-aș însura

cu Jemima, aș ajunge fără îndoială să îmi bat soția.

— Ai face mai bine să nu îi spui povestea lui Frances, dacă nu vrei să aibă un atac de nervi și să ude apoi zece batiste cu lacrimile ei.

Chicotiră amândoi ca o pereche de conspiratori.

— Condu-mă în sala de muzică, Theo, spuse Arabella, dacă poți îndura, bineînțeles, să renunți la contemplarea dinților din față ai lui Sir John. Sunt o respectabilă lady căsătorită, să știi, și ar trebui să pot spune mâine cu mâna pe inima că am ascultat și apreciat muzica.

— Hai acolo, atunci, pisicuțo, răspunse el, ridicându-se în picioare, deși nu cred că vei înșela pe nimeni, pozând într-o matroană așezată și respectabilă. Trebuie să o văd pe cântăreață, oricum. Am auzit că e o femeie încântătoare.

— Nu ai nicio brumă de gust rafinat, Theo, observă Arabella, luându-l de braț și plescăind din limbă. Trebuie să te arăți interesat de vocea cântăreței, să știi. Cine e doamna, în orice caz?

— O domnișoară pe nume Virginia Cox. Și îi voi asculta și vocea, Bella. Ți-o promit pe onoarea mea de *gentleman!*

— Hm. Îmi amintesc că mi-ai promis asta atunci când ai jurat că nu aveai să mă lași să cad de pe puntea aceea nesigură de pietre în pârâu.

— Și nici nu te-aș fi lăsat, dacă nu ai fi țipat că o să cazi și nu ți-ai fi smuls mâna din mâna mea ca să o scuturi în aer. Să mergem să o vedem – și să o auzim – pe domnișoara Cox, pisicuțo.

Lordul Astor cină singur la White. Se simțea complet melancolic. „Ar fi trebuit să merg la serata doamnei Pottier cu Arabella”, se gândi el. Spusese că avea să meargă. Erau căsătoriți de mai puțin de trei săptămâni, și nu voia ca oamenii să înceapă să bârfească și să spună că se săturase deja de mireasa lui. Nu ar fi fost corect față de ea. Și cum s-ar fi putut aștepta ca ea să se simtă în largul ei cu el și să înceapă să-l placă dacă nu petrecea timp cu ea?

În plus, voia să fie cu ea. Era de preferat să înfrunte conversația plictisitoare a cumnatei lui și încercările căznite ale soției lui de a conversa cu el, decât să stea singur la White. Unde era toată lumea în seara asta? Făcuseră o conspirație în masă de a mânca în altă parte?

Gândurile acestea îl iritau pe lordul Astor. De ce să nu cineze la clubul lui? De ce să nu plănuiască o seară cu amanta lui, care primea o sumă frumoasă ca să muncească din ce în ce mai puțin? De ce să fie obligat să trăiască în umbra soției lui? Alți bărbați nu o făceau. De fapt, avea să ajungă de râsul tuturor dacă apărea oriunde mergea ea. Oamenii aveau să înceapă să creadă că era îndrăgostit de ea.

Trebuia să preia ferm controlul propriei sale persoane. Se purtase desăvârșit de amabil cu Arabella. O îmbrăcase pentru un sezon la Londra și se asigurase că avea parte de distracții potrivite. Îi cumpărase cadouri. O scosese în oraș de câte ori o indicau așteptările lumii. Fusese indulgent cu ea. O mustrase o singură dată, pentru că ieșise

neînsoțită, și mustrarea fusese cât se poate de stăpânită. Alți bărbați își băteau soțiile pentru mult mai puțin. Și făcea tot ce-i stătea în puteri ca să o lase însărcinată. Poate că luna următoare avea să rămână grea. Atunci avea să fie cu siguranță fericită. Nu avea niciun motiv de a se simți vinovat de căsătoria lui.

Lordul Astor se ridică în picioare. O va vizita pe Ginny fără să mai zăbovească deloc. Va lăsa la ușă toate gândurile legate de Arabella și se va bucura de amanta lui așa cum se bucurase un an întreg, înainte de călătoria aceea blestemată la Parkland. Va rămâne toată noaptea la ea dacă va avea chef, și se va epuiza pe el și o va epuiza pe Ginny până nu va mai avea energie decât pentru un somn fericit și fără vise. Nu se va simți vinovat. La urma urmei, oricum nu putea merge la Arabella în noaptea aceea, și nici în următoarele patru nopți. Nu o lipsea de nimic.

După o jumătate de oră, află dezamăgit că Ginny plecase de acasă ca să cânte la una din reprezentațiile ei muzicale. Nu se gândise la posibilitatea asta. Ezită, în timp ce majordomul stătea politicos în micul hol pardosit al casei lui Ginny. Era posibil să treacă ore întregi înainte ca ea să se întoarcă acasă.

Dar care erau celelalte opțiuni? Putea să se întoarcă într-o casă goală sau la White, unde puteau să apară niște cunoscuți. Sau putea să meargă la serată, la urma urmei. Și dacă merg, se gândi el, o s-o găsesc fără îndoială pe Arabella înconjurată de domni, prietenii cu care părea să se

simtă în largul ei, și incapabilă să îi adreseze mai mult de un zâmbet căznit și de o îmbujorare.

Nu, avea să aștepte. Putea măcar să se bucure de atenția neîmpărțită a lui Ginny, când avea să se întoarcă acasă. Și putea măcar să își descarce toate frustrările asupra trupului ei primitor și fără îndoială dornic. Ginny nu avea să se supere dacă făceau dragoste în mod energic. De fapt, ea prefera să fie așa. Și nu credea că avea puterea de a fi blând în seara aceea.

Lordul Astor își scoase pălăria și mănușile, își descheie paltonul și porunci să fie adus coniacul în camera de zi.

— Trebuie să admit că domnișoara Cox e foarte frumoasă, îi șopti Arabella lui Theodore când reprezentația cântăreței se sfârși. Nu mi se pare corect ca unele femei să crească atât de înalte și elegante. Și are o față încântătoare.

— Credeam că ai venit să-i asculți cântecele, îi șopti el în replică. Trebuie să spun că e exact așa cum mi s-a spus de dimineață, în salonul pentru micul dejun de la Grillon. Dar nu are nici urmă din distincția ta, Bella, dacă asta te deranjează.

— Nu-mi place că toți au început să vorbească între ei și o ignoră, de parcă ar fi o servitoare, zise Arabella. Poate că a fost angajată pentru această ocazie, dar oricum, vocea ei e cu mult mai presus de orice am auzit printre persoanele din lumea bună. Suntem cu toții foarte necioplți, Theo. Cred că o să mă duc și o s-o laud pentru performanța ei.

— O să vin cu tine, dacă trebuie, zise

Theodore, cu ochii scânteietori. Vocea ei merită ascultată mai îndeaproape.

Arabella plescăi din limbă și se ridică în picioare, dând peste lordul Farraday, care era lângă ea și o apucase de braț.

— Bună seara, doamnă, zise el. V-am văzut mai devreme dar nu am avut niciun moment liber ca să vorbim. Am auzit că se va servi cina imediat. Pot să vă conduc la masă?

Arabella îi zâmbi.

— Și eu v-am văzut, milord, dar aveam o conversație deosebit de importantă cu domnul Lincoln, și când am terminat-o, dispăruserăți. Cred că ați ascultat muzica. Nu credeți că vocea domnișoarei Cox e foarte bună?

— Chiar așa. Dar dacă nu plecăm imediat, vom ajunge la capătul rândului și va trebui să așteptăm o veșnicie. Îmi permiteți? Și o prinse de braț cu o mână fermă. Stătea atât de aproape de ea, încât o forță să se așeze din nou pe scaun.

— L-ați cunoscut pe prietenul și vecinul meu de acasă, sir...? începu ea, dar Lady Berry o întrerupse, prinzând-o de cot și spunând un lucru pe care Arabella nu-l auzi în zumzetul conversației din jur. Scuzați-mă un moment, trebuie să văd ce vrea Lady Berry. Voi fi bucuroasă să merg la cină cu dumneavoastră, milord, după ce o laud pe domnișoara Cox pentru felul în care a cântat.

Își croi drum printre cei doi bărbați ca să o poată auzi pe Lady Berry, care încerca doar să îi atragă atenția asupra faptului că cina fusese servită și că trebuiau să se grăbească dacă voiau

să poată alege ceva bun de mâncare.

Când se întoarse, Arabella văzu că mai multe persoane se interpuseseră între ea și cei doi domni, și toți păreau să se îndrepte spre ușă, dornici să își croiască drum spre salonul în care se servea cina. Îi ocoli pe unii dintre ei până se putu strecura între două trupuri masive și întinse mâna ca să-l bată pe Theodore pe umăr. Vorbea cu lordul Farraday, și amândoi erau cu spatele la ea, împinși de invitații dornici să ajungă la cină.

— Are o inimă bună, spunea Theodore. Crede că Virginia Cox e tratată ca o servitoare.

— Trebuie să o scoatem de aici, răspunse lordul Farraday pe un ton imperios. Ginny e amanta lui Astor, pentru numele lui Dumnezeu. Nu avem timp de vorbă. Unde este Lady Astor, în orice caz? Am pierdut-o în mulțime.

Arabella se asigură că mai rămânea pierdută câteva secunde în plus. Când cei doi bărbați o zăriră puțin la o parte, le zâmbi vesel.

— Una dintre problemele care apar atunci când ești mic, începu ea, e faptul că ești în pericol de a fi călcat în picioare. Și nimeni nici nu observă până a doua zi dimineață, când vin servitorii ca să măture resturile nopții. Mă conduceți la supeu, milord? Mulțumesc. Își puse mâna pe mâneca lordului Farraday. Și, Theodore, dacă nu vrei să rămâi singur, te voi lua de braț cu cealaltă mână și voi fi invidiată de toate doamnele prezente. Cu doi domni atât de înalți ca gărzi personale, voi scăpa măcar de pericolul de a fi călcată în picioare.

Cei doi bărbați schimbară o privire ușurată

peste capul ei. Părea să fi uitat de planul de a o lăuda pe cântăreață.

— Apropo, l-am cunoscut pe Sir Theodore aseară la teatru, îi spuse lordul Farraday Arabellei. Cred că ați uitat.

— Oh, vă rog să mă iertați, răspunse Arabella, râzând veselă. Ochii îi scânteiau. Obrajii îi erau foarte roșii.

— Geoffrey! Ginny se năpusti în camera ei de zi cu mâinile întinse. Arată magnific, se gândi lordul Astor în timp ce se ridica în picioare, cu rochia de seară îndrăzneț decoltată, care îi avantaja silueta, cu părul ridicat în creștet și împodobit cu pene unduitoare. Buzele ei vopsite îi zâmbeau. Ce surpriză încântătoare! Nu ai mai venit noaptea de când te-ai căsătorit.

El o luă de mâini.

— Arăți încântător, Ginny! Ai avut mult succes în seara asta? Ai cântat bine?

— Cred că da. Aplauzele au fost mai mult decât politicoase. Și am avut o plăcere foarte mare.

— Chiar așa? o întrebă el și așteptă politicos.

— Îți voi spune mai târziu, zise ea, ridicând mâna ca să își scoată penele și îndepărtându-și agrafele care îi țineau părul strâns. Ți-e foame, Geoffrey? Nu te voi lăsa să aștepți mult. Și poți să te bucuri de plăcerea de a mă vedea dezbrăcându-mă. Știu că ți-a plăcut întotdeauna asta. Dacă nu preferi să mă dezbraci chiar tu, bineînțeles. Îi zâmbi și se învârti înaintea lui, trecându-și mâinile prin păr și lăsându-l să cadă pe umeri. Țin să te

avertizez că eu mor de foame.

El se așează înapoi pe scaun și își împreună mâinile sub cap. O privi dezbrăcându-se. Avea o frumusețe voluptuoasă, cu sânii generoși și grei, iar șoldurile și coapsele erau frumos modelate. Părul blond cădea buclat și răvășit până la jumătatea spatelui. Era lucrul de care avea cea mai mare nevoie în seara aceea. Se ridică în picioare și își deschise brațele, iar ea veni la el.

— Geoffrey, spuse ea cu vocea răgușită de dorință, dezbracă-te și tu! Nu știi cât de mult mă bucur că ai venit în seara asta.

El o ținu strâns și simți dorința cum creștea în el. Era aproape la fel de înaltă ca el. Era foarte diferită de Arabella la atingere. Nu că ar fi ținut-o vreodată pe Arabella lipită de el. Dar fusese deasupra ei. Era foarte mărunțică, dar era caldă, moale și feminină. Îl făcea să se simtă întotdeauna protector. Când era cu Arabella, voia să fie blând. Nu putea niciodată să uite lumea din jurul lui și să se abandoneze plăcerii. Era întotdeauna conștient de trupul liniștit și supus de sub el. Era conștient întotdeauna că ceea ce făcea cu ea era un act marital.

Nu voia să se gândească la Arabella. În seara asta avea nevoie de Ginny. Îi găsi buzele și începu să o exploreze cu mâini febrile. O strânse mai aproape și își aminti de buzele catifelate și calde ale Arabellei, pe care le simțise sub buzele lui cu o noapte în urmă.

— Ah, Geoffrey! Mult mai târziu, Ginny era întinsă pe pat lângă el, în dormitorul de alături, cu

capul pe brațul lui îndoit. Ce amant minunat ești! Cred că o să mă strici și nu o să-i mai pot aprecia pe ceilalți.

— Hm, spuse el privind baldachinul de deasupra capului lor.

— Rămâi toată noaptea? întrebă ea. Jur că dimineață voi fi prea epuizată ca să mă pot da jos din pat. O să te superi? Privi spre el cu viclenie.

— Mm? tresări el. Ce-ai spus?

— Te-am întrebat dacă te superi că nu voi fi în stare să mă dau jos din pat mâine-dimineață, răspunse ea. Te-am epuizat deja atât de tare, Geoffrey, că nu mai poți gândi bine?

— Mă întrebam dacă Ara... dacă so... Nu contează, Ginny. Nu e important.

— Dacă e acasă, așteptându-ți cu nerăbdare atențiile? întrebă Ginny. Nu prea cred. Părea foarte mulțumită de ea însăși când am văzut-o mai devreme, cu câte un *gentleman* de fiecare braț.

Lordul Astor întoarse capul dintr-odată.

— Ai văzut-o pe Arabella?

Ea râse.

— Asta a fost marea plăcere pe care am menționat-o mai devreme, spuse ea. Da, am văzut-o, Geoffrey. Mi-a arătat-o cineva. Și a fost o mare surpriză. E atât de mică, doar un copil. Ar trebui să-ți fie rușine să furi copiii din leagăn. Dar pare să aibă deja destui cavaleri servanți[6]. Ar trebui să fii mulțumit.

— Ai cântat la serata Pottier? reuși el să spună

[6] *Cicisbeu,* curtezan al unei femei măritate, uneori chiar amant, care o însoțea pretutindeni (din limba latină *cicisbeo)* (n.red.)

îngrozit. Își puse mâna peste ochi. Și ai văzut-o pe Arabella. Dumnezeule mare!

Ginny se întorsese pe partea cealaltă.

— Ești pregătit să revii la viață? întrebă ea, atingându-l ușor pe piept. Vezi ce nesătulă sunt, Geoffrey? De abia termin prima partidă și sunt pregătită deja pentru a doua. Vrei să îți trezesc și ție apetitul?

Lordul Astor nu se mișcă. Și-o imagina pe Ginny, așa cum apăruse mai devreme, frumoasă și înzorzonată, în aceeași cameră cu Arabella, mică, pătimașă și cu ochii mari. Și Arabella o privise pe Ginny și o ascultase. Și o aplaudase. Fără să știe că Ginny era amanta soțului ei. Iar Arabella avea câte un gentleman la fiecare braț. Farraday? Hubbard? Lincoln? Tânărul deșirat? Perrot? Cineva nou? Și părea foarte mulțumită de ea însăși. Da, cunoștea înfățișarea aceea. Putea să și-o imagineze foarte bine.

— Trebuie să mă duc acasă, Gin, spuse el în sfârșit, îndepărtându-i mâna.

Ea se bosumflă.

— Oh, nu atât de curând. Tocmai ai spus că ai de gând să rămâi peste noapte. Încă o dată doar, Geoffrey. Nu se poate să fii chiar atât de grăbit.

El îi prinse ferm mâna care se îndrepta din nou spre pieptul lui, se aplecă peste ea și o sărută apăsat și fără pasiune pe buze.

— Altă dată. Mi-am dat seama că nu am chef în seara asta, până la urmă. Îți mulțumesc pentru ora din urmă. Aveam nevoie de asta.

— Nu ceri deloc prea mult pentru cât mă

plătești, spuse ea, bosumflată. Și mă *plâng.* Oare soția ta îți solicită atât de mult energia, Geoffrey?

El se așeză pe marginea patului și se întinse după haine.

— Dușmănia nu te avantajează, Gin. O să revin după o zi sau două și o să te pun să muncești din greu, ca să-ți câștigi întreținerea. Nu mi-am dat seama că ești chiar atât de conștiincioasă.

capitolul 11

A doua zi dimineață, Arabella nu îl duse pe George la plimbarea obișnuită. Nici nu coborî la micul dejun. Când se gândi că era gata masa, își trimise slujnica să întrebe dacă putea să îl vadă pe lordul Astor, la o oră convenită de el. Răspunsul veni aproape imediat. Era în biroul lui și se bucura să o vadă.

În noaptea precedentă, Arabella nu dormise. De fapt, se trezise și vomitase de trei ori. Se simțea frecvent îngrețoșată și nervoasă în prima zi a menstruației, dar nu vomitase niciodată până atunci. Cu toate acestea, chiar dacă se simțea încă vrednică de plâns și ruptă de realitate, se îmbrăcă atent și își pieptănă buclele cât se putea de bine. Refuzase serviciile cameristei.

Lordul Astor hotărâse să examineze registrele de conturi pe care le trimisese de la Parkland. Dar era pregătit să le lase deoparte pentru Arabella. Se cam îngrijorase când văzuse că nu cobora pentru plimbarea obișnuită cu George și nici pentru micul dejun. Era posibil să nu se simtă bine. Știa că unele

femei sufereau într-o anumită perioadă a lunii. Voise să urce în camera ei și să vadă dacă se simțea bine, dar se temuse să nu o trezească din somn.

Și își amintise cum se simțise cu o noapte înainte, când ajunsese acasă foarte târziu. Se simțise vinovat. Da, categoric și enervant de vinovat. Chiar dacă nu aș fi putut să o posed, se gândise el, aș fi putut să mă întorc măcar mai devreme și să merg să vorbesc cu ea. Aș fi putut să mă asigur că nu suferea măcar și că nu se simțea rău. Aș fi putut să trimit pe cineva după laudanum dacă ar fi fost cazul.

Oarecum enervat, se scuturase de aceste sentimente și își învinsese dorința de a intra în dormitorul ei în vârful degetelor, chiar dacă era târziu, ca să o vadă. Acum se simțea ușurat, fiindcă știa că se trezise și ceruse să discute cu el.

Când lacheul îi deschise ușa, se ridică în picioare și zâmbi. Dar zâmbetul îi păli. Ghicise bine. Era atât de palidă, că părea aproape descompusă. Se îndreptă grăbit spre ea.

— Arabella, spuse el, iar îngrijorarea se oglindi pe chipul lui și în vocea lui, ce se întâmplă? Ești sigură că e bine să te ridici din pat?

— Mă simt destul de bine, mulțumesc, răspunse ea. Stătea foarte dreaptă, privindu-l drept în ochi, cu bărbia foarte hotărâtă. Ceva din tonul și din chipul ei îl făcu să se oprească și să o privească mai atent.

— Ce este? întrebă el.

— Vreau să știu. Nu te voi condamna până nu

ai șansa de a nega. Domnișoara Virginia Cox e amanta ta?

El închise o clipă ochii și apoi o privi din nou.

— Cine ți-a spus asta, Arabella?

— Nu contează. Vreau să știu dacă e adevărat.

El rămase un moment fără grai, privind-o țintă.

— E adevărat, nu-i așa?

— Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

— Chiar așa! Pentru prima dată, Arabella își arătă emoțiile. Dar eu insist să vorbim. E amanta ta, nu-i așa? O să negi că ai fost cu ea după căsătoria noastră? Poți să-mi spui cu mâna pe inimă că nu ai fost?

— Nu, Arabella, rosti el după o pauză. Nu pot să îți spun asta.

— Nu îmi venea să cred, spuse ea foarte liniștită. Își ținea mâinile pe lângă trup, încleștate. Până în momentul acesta, nu am crezut că ar fi putut fi așa. Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut să mergi la altă femeie și să faci... să faci lucrurile acelea cu ea? Te-ai căsătorit cu mine. Te-ai căsătorit cu mine în biserică și ai jurat în fața lui Dumnezeu că...

Lordul Astor se făcu alb ca varul.

— Arabella, începu el, te rog să nu te necăjești așa. E ceva lipsit de importanță. Tu ești soția mea. Pe tine...

— Lipsit de importanță! repetă ea, privindu-l cu ochii arzători. El își întoarse privirea. Asta nu înseamnă nimic pentru tine, milord, cu excepția simplei plăceri fizice? Să îți spun ce a însemnat pentru mine? A însemnat durere în noaptea nunții,

o durere îngrozitoare timp de câteva zile. Dar nu m-am supărat, pentru că eram soția ta și devenisem una, legați printr-o legătură sacră. Mi-am făcut datoria față de tine cu toată grija, crezând că numai eu îți puteam oferi asta. Și nu voiam să fii dezamăgit. Și pentru tine e lipsit de importanță?

— Nu m-am referit la tine. Arabella, te rog, lasă-mă să-ți explic!

— Nu ți-am spus niciodată nu. Nu m-am eschivat niciodată de la datoria mea. Dacă nu ți-a fost destul, dacă voiai mai mult de la mine, de ce nu mi-ai spus, de ce nu mi-ai cerut ce voiai, de ce nu ai venit la mine mai des? Nu te-aș fi refuzat. Cred că știi că nu te-aș fi refuzat. Ți-am spus și am încercat să îți demonstrez în fiecare moment al căsătoriei noastre că am de gând să fiu o soție ascultătoare și că vreau să te fac să te simți confortabil. Ai păcătuit îngrozitor împotriva mea, luându-ți o amantă.

El se întoarse și se îndreptă spre fereastră. Rămase privind afară, fără să vadă nimic.

— Da, am păcătuit, Arabella, spuse în cele din urmă.

— Știu că nu sunt drăguță, că nu cunosc multe despre lume și știu că ai fi preferat să te căsătorești cu Frances sau cu altă doamnă atrăgătoare. Știu asta. Dar tu te-ai căsătorit cu mine. Nimeni nu te-a forțat s-o faci. Ai făcut-o de bunăvoie. Și astfel ți-ai asumat și tu o datorie. Erai dator să îmi fii credincios. Și eu am fost întotdeauna dispusă să învăț. Dacă aș fi putut să

fac ceva în plus ca să te simți mai confortabil, aș fi făcut-o cu dragă inimă. Dar nu mi-ai cerut-o niciodată, și nu te-ai oferit niciodată să mă înveți.

— Arabella, nu-ți face asta, spuse el, cu fruntea sprijinită de ochiul unui geam. Nimic din toate astea nu e din vina ta, crede-mă! Ai fost tot ce așteptam de la o mireasă și mai mult. Poate că dacă m-ai lăsa să-ți explic…

— Nu vreau să te aud vorbind și nu vreau să te văd sau să îți simt atingerea. Nu te mai vreau lângă mine. Nu te mai vreau în patul meu. Știu că sunt soția ta și că trebuie să rămân așa. Și ca soție îți datorez ascultare. Nu voi fi neascultătoare pe viitor, milord. Dacă alegi să îmi vorbești, voi asculta. Dacă alegi să mă atingi, nu mă voi feri. Și dacă alegi să vii în patul meu, te voi primi cu supunere. Îți voi purta copiii dacă trebuie și îi voi iubi pentru că sunt și ai mei și nu au cum să nu fie și ai tăi. Dar vreau să știi un lucru. Tot ce fac pentru tine din momentul acesta va fi numai din datorie. Nu voi face nimic de bunăvoie.

Mâinile lui se încleștară pe pervaz. Ochii lui se închiseră.

— Nu o să-ți fac viața nefericită, Arabella.

— Credeam că ești perfect. M-am simțit întotdeauna stângace și cu limba legată și gata să mă scuz pentru că nu puteam concura cu splendoarea ta. Nu ai meritat admirația mea, milord. Nu te mai respect și nu te mai plac.

El trase aer adânc în piept și se întoarse cu fața spre ea.

— Uneori, e periculos să așezi o persoană vie

pe un piedestal, spuse. Are toate șansele să cadă. Îmi pare rău, Arabella, dar nu pot spune nimic în apărarea mea, nu? Am o amantă, da. A fost sub protecția mea mai mult de un an. Sentimentele mele față de tine nu au avut de suferit din cauza ei. Dar ți-am produs durere, te-am deziluzionat și îmi pare rău. Ridică din umeri. Poți să pleci și să faci orice ai fi plănuit să faci în dimineața asta. Am de lucru aici și apoi o să dispar din ochii tăi pentru tot restul zilei.

— Am avut încredere în tine, șopti ea, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă. Am fost mândră de tine. Am încercat să fiu prietena ta. E mai rău decât... Oh, e de zece ori mai rău decât să îl pierd pe tăticul.

Mai târziu, Frances intră cu lacrimi în ochi în camera de zi și o găsi pe Arabella cu broderia în poală, deși brodase numai două puncte de o jumătate de oră, de când se apucase de ea.

— Bella, spuse ea, am stat o jumătate de noapte trează, gândindu-mă. Sunt atât de îngrozitor de egoistă. Am o garderobă plină de haine noi și elegante, și de când am venit în oraș aproape că nu a trecut o zi fără să nu fi fost la două sau trei evenimente mondene și fără să fi primit o mulțime de invitații din care să pot alege. Și aseară m-am culcat gândindu-mă să te conving să ieși cu mine ca să îmi cumpăr o nouă umbreluță în locul celei albastre, despre care cred că e îngrozitor de demodată, până la urmă. Și apoi mi-a trecut prin minte gândul celălalt.

Arabella plecă fruntea peste broderie, iar Frances își scoase batista din buzunar.

— Ce gând ți-a venit? întrebă ea.

— Mama și Jemima nu au primit nimic, spuse sora ei, cu o față tragică. Nici haine noi, nici vizite în oraș, nici distracții. Nimic, Bella. Ce egoistă sunt! Aproape că nu mă gândesc la ele și le-am scris doar când ai insistat tu. Draga mea Bella! Ai o inimă atât de bună. Nu voi uita niciodată sacrificiul pe care l-ai făcut de dragul meu.

— Uiți, spuse repede Arabella, că mama și Jemima se bucură foarte mult să știe că ai avut o asemenea oportunitate, Frances. Fericirea mamei e să te știe pe tine fericită. Cât despre Jemima, o să vină și rândul ei când o să mai crească. Cred că Excelența Sa va... Se opri și înghiți dureros. Cred că va avea grijă să fie adusă și ea aici când va sosi timpul.

— E atât de bun, spuse Frances, zâmbind curajos, în timp ce ochii ei albaștri și înlăcrimați străluceau peste marginea batistei. Și la fel ești și tu, Bella. Vrei să vii cu mine acum la magazine, ca să pot cumpăra daruri pentru mama și Jemima? Mamei i-ar plăcea o pereche de mănuși noi. Și pentru Jemima aș putea cumpăra umbrelușa pe care o voiam pentru mine. Crezi că e un plan lipsit de egoism?

Arabella zâmbi și își împături ordonat lucrul de mână.

— Voi pune să fie adusă trăsura. Nu uita să-ți iei și cartea, Frances. Putem să trecem și pe la bibliotecă când ne apropiem de ea.

— Te târăsc în oraș împotriva voinței tale? întrebă Frances încruntându-se și uitându-și lacrimile și batista când Arabella privi în sus și se ridică în picioare. Nu arăți bine, Bella.

— Sunt în regulă, răspunse Arabella. Doar puțin obosită, asta-i tot.

— Ai obiceiul acela îngrozitor de a te trezi când se crapă de ziuă. Poate că acesta e motivul, Bella. Nu ești însărcinată, nu? întrebă ea, roșind puternic.

— Nu, răspunse ferm Arabella. Nu sunt.

Mai târziu, în timp ce mergeau pe jos pe Bond Street, îl văzură pe lordul Farraday pe trotuarul din partea cealaltă a străzii. Își ridicară mâinile ca să-l salute și se pregătiră să treacă mai departe, dar el trecu grăbit strada, ieșindu-le înainte.

— Ce bine că ne-am întâlnit, Lady Astor, domnișoară Wilson, spuse el, ridicându-și pălăria și făcând o reverență. Mă pregăteam să trec pe la dumneavoastră după-amiază.

— Vom fi acasă, milord, răspunse Arabella, și vă vom primi cu plăcere.

— Vă mulțumesc. Am luat dejunul cu vecinul dumneavoastră azi-dimineață. I-am spus că trebuie să vadă Grădinile Vauxhall[7] printre alte locuri, cât timp e în oraș. Și mi-a venit ideea de a rezerva unul dintre separeurile de supeu de acolo și de a organiza o petrecere mâine-seară. Se pare că va fi și muzică. Și e una dintre nopțile în care vor fi artificii.

— Ce perfect și minunat, interveni Frances. Am

[7] Grădină publică din Londra, unde erau tot felul de distracții. A existat până la jumătatea secolului al XIX-lea. (n.tr.)

auzit că e un loc foarte romantic, milord.

— Sper că dumneavoastră, doamnelor, veți fi libere pentru petrecere. Sir Theodore va fi acolo, bineînțeles, și sunt sigur că se va bucura să vadă chipuri familiare. Și va veni și Charlton, și Hubbard. Doamna Pritchard – una dintre surorile mele, știți – a fost de acord să vină, fiindcă soțul ei e în Portugalia în prezent. Și o voi invita și pe Lady Harriet Meeker. Pot spera că nu aveți un alt angajament pentru mâine-seară?

— Nu, nu avem, zise Arabella. Se uită la Frances. Ne vom bucura să venim amândouă la petrecerea dumneavoastră, milord.

— Splendid. Credeți că va veni și Astor, doamnă?

— Cred că nu, răspunse Arabella. Are alt angajament.

— Păcat! Să îmi rezerv atunci onoarea de a vă lua cu trăsura mea mâine-seară? Sora mea va fi cu mine.

După ce Arabella își exprimă încântarea, el își ridică pălăria și își continuă drumul.

— Oh, Bella, zise Frances, luându-și sora de braț după ce îndesase în săculețul ei de mână pachetul cu mănușile mamei ei. Grădinile Vauxhall! Lucinda Jennings, care a fost acolo de mai multe ori, a spus că totul e plin de alei întortocheate și lampioane atârnate. Și domni chipeși hoinărind peste tot. Nu mai am răbdare până mâine-seară.

— O să ne simțim foarte bine, spuse Arabella cu vioiciune. Mi-am dorit întotdeauna să văd un foc de artificii. Mă bucur că Theodore și-a făcut niște

prieteni.

— Da, și eu mă bucur, desigur, răspunse Frances. Deși nu o admir prea mult pe Lady Harriet Meeker; tu o admiri, Bella? Totuși, pare să fie pe placul lui Theodore, și presupun că asta e tot ce contează.

— Eu cred că sunt doar prieteni, zise Arabella. Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face griji crezând că e ceva de natură romantică între ei, Frances.

— Să îmi fac griji! spuse sora ei cu un râs scurt și tremurat. Îi doresc tot binele lui Theodore. Am fost întotdeauna prieteni, după cum știi, Bella.

— Odinioară credeam că sunteți mai mult, oftă Arabella.

— Ei bine, a fost o prostie din partea ta. Nu am văzut niciodată pe altcineva în afară de Theodore și de ceilalți de acasă. Aici sunt domni mult mai eligibili. Ce crezi despre Sir John Charlton?

— Că e superficial și închipuit, răspunse Arabella fără menajamente.

— Bella! Frances o privi mustrător. Ce lipsă îngrozitoare de amabilitate! Poți să spui despre un *gentleman* că e superficial doar pentru că știe tot ce e de știut despre comportament politicos și modă? E închipuit doar pentru că e chipeș și elegant? Eu cred că el are o înțelegere superioară. Și cred că mă favorizează. Știi doar că într-o zi va fi conte de Haig.

— Da, cred că mi-a subliniat-o de cel puțin șase ori.

— Văd că azi ești nervoasă și nu te simți în apele tale, Bella, spuse înțepată Frances. Dar mă

bucur că te descarci pe mine. Nu ți-ar sta bine să îi vorbești așa Excelenței Sale, Bella. S-ar putea supăra pe tine. Cred că trebuie să evităm toate subiectele delicate până când te vei simți din nou în largul tău. Ce crezi, care e cel mai bun magazin de umbrele?

Arabella o prinse de braț și o strânse.

— Iartă-mă, Frances! Ai dreptate. Nu am dormit bine noaptea trecută, după cum ți-am spus mai devreme, și prin urmare te fac să suferi. Să încercăm magazinul acesta. Aici mi-a cumpărat Excelența Sa... De aici a fost cumpărat evantaiul meu.

— Bella! Ochii lui Frances se umplură de lacrimi și își opri sora în fața magazinului. Cum aș putea să-ți reproșez ceva, când ai făcut un sacrificiu atât de mare de dragul meu? Cât de nerecunoscătoare sunt! Draga, draga mea Bella! Ce norocoasă sunt că totul s-a întors spre binele tău, până la urmă.

Lordul Astor trecu podul Westminster călare și se îndreptă spre sudul Londrei înainte de a-și da măcar seama că era pe cal. Trase de frâu și privi uluit gâtul scăldat în sudoare al armăsarului lui favorit. Când se dusese acasă să înșeueze calul? Ce intenție avusese făcând-o? Și unde se îndrepta cu o asemenea viteză și în ce scop?

Își scoase mănușa, își atinse ușor nasul și se cutremură. Încă îl durea. Nu mai sângerează totuși, se gândi el, privindu-și mâna și văzând că nu mai era pătată de sânge. Ar fi trebuit să se gândească

mai bine și să nu îl provoace pe Jackson însuși la un meci de box în dimineața aceea. În mod normal i-ar fi oferit marelui pugilist o partidă care să merite toți banii, dar în dimineața asta nu fusese în stare să se concentreze. Și Jackson însuși, stând deasupra lui și oferindu-i mâna ca să se ridice în picioare după ce îi trăsese un pumn în față de îi cursese sângele pe partea din față a cămășii, îi amintise că una dintre primele reguli ale boxului era aceea că trebuie să îți păstrezi mintea limpede. Nu trebuie să boxezi niciodată ca să scapi de furie sau altă emoție negativă.

Da, știa asta. Dar de ce îl provocase oare pe faimosul boxer? Nu-și putea aminti. Sperase să facă zob fața cuiva? Desigur că, dacă acesta i-ar fi fost scopul, ar fi provocat pe unul dintre slăbănogii sau începătorii din sală. Probabil că trebuie să fi rostit provocarea cu speranța că fața lui avea să devină o masă sângerândă de carne vie. Probabil că își dorise să fie pedepsit fizic. Dar *Gentleman* Jackson era exact așa cum indica porecla. Nu ar fi continuat niciodată să lovească un adversar, odată ce cădea și era clar înfrânt.

Așa. Prin urmare, acum avea nasul dureros, semănând fără îndoială cu o baliză, și călărea un cal asudat, îndreptându-se spre o destinație necunoscută. Hotărî că putea să mai continue un timp, deși într-un ritm mai blând pentru calul lui, care nu jignise pe nimeni. La urma urmei, nu avea pentru ce să se întoarcă acasă. Nici acum și nici în viitor, după cum se părea.

Nu și-ar fi putut-o imagina pe Arabella

purtându-se cu o demnitate atât de rece. Mintea i se întoarse la scena care avusese loc în biroul lui de dimineață, și se trezi gonindu-și din nou calul. Nu se simțise în viața lui atât de vinovat și de neputincios. Fără îndoială că de asta fugea. Și de asta sperase să scape în salonul de box al lui Jackson. Zadarnică sforțare! Vinovăția lui era ascunsă în interior, inevitabilă și inaccesibilă din afară.

Nu ar fi rănit-o pe Arabella pentru nimic în lume. Ajunsese să țină la inocența ei proaspătă. O luase din propria ei casă la o vârstă foarte fragedă și se angajase să o protejeze cu numele și persoana lui. Simțea o mare responsabilitate față de ea. Dar o rănise teribil. Părea bolnavă și într-o stare vrednică de plâns. Evident că vreun nemernic îi spusese seara trecută despre legătura lui cu Ginny, și ea fusese chinuită toată noaptea de știrea aceasta.

Însă dimineață văzuse pe chipul ei și altceva, nu doar suferință. Dacă asta ar fi fost totul, s-ar fi descurcat. Ar fi luat-o în brațe, ar fi liniștit-o și i-ar fi promis luna de pe cer ca recompensă pentru că o rănise. Dar ea fusese de neatins, rece și controlată. Ceva murise în sufletul ei peste noapte. Poate că rămășițele copilăriei ei. Credința în el. Poate credința în umanitate.

Marea ei inocență se dovedea cel mai rău dușman al ei, bineînțeles. Dacă ar fi avut doar un dram de înțelepciune practică în plus, și-ar fi dat seama că întreținerea unei amante era o practică obișnuită printre domni. Asta nu însemna o ofensă

adusă soțiilor. El nu o respecta mai puțin pe Arabella și nu o iubea mai puțin pentru că o întreținea pe Ginny. Dar Arabella nu știa asta. Se aștepta ca slujba căsătoriei să fie luată în sens literal. Se simțea disprețuită, respinsă. Aceasta era o lovitură în plus pentru încrederea ei în propria persoană, și așa foarte fragilă.

Și el era responsabil. Lordul Astor își trase calul pe marginea drumului, ca să lase să treacă un vehicul care se apropia cu viteză. Un poștalion trecu zdrăngănind. E timpul să mă întorc la Londra, hotărî el, de dragul calului dacă nu de al meu.

Și ce avea să facă în privința Arabellei? Să renunțe la Ginny și să implore iertarea Arabellei? Era pregătit să îi permită soției să aibă o asemenea putere asupra vieții lui? Avea să înceapă să creadă că înfăptuise o crimă hidoasă? De ce era atât de greșit ceea ce făcuse, când o mai făcuseră și o mai spuseseră și alții?

Când ajunse să vadă Londra din nou, lordul Astor era oarecum enervat pe sine însuși pentru că îi permisese soției să îl supere atât de mult. Mai devreme sau mai târziu, ea trebuia să învețe unele dintre realitățile mai aspre ale vieții. Trebuia să se maturizeze până la urmă. Și-ar fi putut dori ca ea să nu fi aflat despre Ginny. Dar adevărul era că aflase, deși nu fusese vina lui că o făcuse. Ea trebuia să învețe să trăiască cu realitatea. Alte soții învățau și păreau să aibă totuși căsătorii mulțumite.

Trebuie să vorbesc cu Arabella, se hotărî el, fără asprime, dar și fără scuze, și să-i explic cum

va fi căsătoria noastră. Nu avem niciun motiv să nu cultivăm prietenia și afecțiunea unul față de celălalt. Nu avem niciun motiv să nu ne bucurăm de o căsătorie fericită. Și nu am cu siguranță niciun motiv să renunț la Ginny.

Arabella îl admirase atât de mult, încât se enervase pe el.

Îl plăcuse.

Avusese încredere în el.

Fusese mândră de el.

Nu voia să îl vadă sau să îi vorbească. Nu voia ca el s-o atingă.

La naiba! De ce îi căzuse pe cap un asemenea copil în locul unei mirese?

În dimineața aceea părea trasă la față și emaciată.

Cum putea să o înfrunte cu fermitatea necesară, fără să permită ca înfățișarea ei să fie din nou o mustrare pentru el?

Cum putea să cultive o relație normală cu ea? Existase oare ceva normal în relația lor, în orice caz?

Cum putea să facă dragoste din nou cu ea la sfârșitul săptămânii, știind că atingerea lui o jignea și îi făcea scârbă? La naiba!

În seara aceea, lordul Astor cină din nou la White și acceptă o invitație de a se muta mai târziu la clubul Brook, pentru un joc de cărți. Printr-o minune, câștigă ceea ce doar cu un an în urmă i s-ar fi părut o mică avere. Totuși, ar fi preferat să piardă și să poată simți că norocul i se potrivea cu starea sufletească. Bău până nu mai putu, sperând

să poată face scandal și să se cufunde în beție. În schimb, mintea îi rămase limpede, și dispoziția îi deveni de zece ori mai sumbră decât fusese atunci când ajunsese, cu câteva ore în urmă. Se gândi să meargă la Ginny, dar nu putea simți niciun fior de dorință față de ea. Dormi și mai puțin decât noaptea trecută. Se întreba dacă Arabella era trează și nefericită.

Arabella cină acasă cu Frances, și amândouă o însoțiră pe Lady Berry la opera de seară, unde Arabella străluci de bună-dispoziție și în timpul pauzei îl întreținu pe domnul Lincoln, dar și pe domnul Hubbard cu sporovăiala ei vioaie. La mijlocul primului act, își scoase liniștită perlele când își dădu seama că le purta, și le lăsă să cadă în săculeț. Adormi de cum se culcă, epuizată fizic și emoțional.

capitolul 12

A doua zi dimineață, lordul Astor se ridică oarecum surprins când soția lui intră în salonul pentru micul dejun. O privire spre chipul ei îi spuse că era la fel de rece și de hotărâtă ca și în ziua precedentă. Părea palidă și cu siguranță mai subțire decât atunci când o văzuse pentru prima dată.

— Ți-a fost dor de plimbarea cu George în dimineața asta, Arabella? întrebă el. Vremea pare cam mohorâtă.

— E rece, dar destul de înviorător. George a tras o fugă bună. Am luat o cameristă cu mine,

milord. Am fost culmea respectabilității.

Veni de la bufet cu obișnuita brioșă și îi făcu semn valetului să îi toarne cafeaua. Lordul Astor se uită la ea, neștiind ce să spună sau dacă să spună ceva.

— N-aș vrea să fiu cea care nu-ți permite să-ți citești ziarul, spuse ea, tăindu-și brioșa.

El nu își continuă imediat lectura.

— Ți-a plăcut opera?

— Da, îți mulțumesc, milord.

— Și ai planuri pentru astăzi?

— După-amiază o voi vizita pe Lady Berry împreună cu Frances. Diseară mergem la Vauxhall.

— Vauxhall? repetă el. E frumos seara, Arabella. Dar e posibil să fie și periculos. Va trebui să fii atentă.

— Vom face parte din grupul lordului Farraday. Domnul Hubbard va fi acolo. Și Sir John Charlton. Și Theodore. Și alții. Voi fi în siguranță, mulțumesc.

Nu se uitase la el nici măcar o dată. Vocea ei era rece și politicoasă. Lordul Astor coborî privirea spre paragraful pe care îl citea, dar după două minute își dădu seama că nu-și mai amintea nici măcar subiectul articolului. Închise ziarul, îl împături și îl lăsă lângă ceașca goală.

— Dacă nu ai de gând să faci nimic în ora următoare, Arabella, spuse el, mi-ar plăcea să vorbesc cu tine în bibliotecă.

— După micul dejun mă consult întotdeauna cu bucătăreasa și menajera. Dar prima mea datorie e față de tine, bineînțeles, milord. Mă lași acum? Îmi oferi zece minute?

— Cum dorești, Arabella, zise el, ridicându-se în picioare, înclinându-se în fața ei și ieșind din cameră.

Arabella nu voia să-și lase umerii în jos. Majordomul era încă lângă bufet. Și nu putea nici să lase jumătate de brioșă pe farfurie. O mâncă cu înghițituri mici, mestecând cu greu ceea ce i se păreau a fi paie. Nu voia să arate că suferă, nici prin cel mai mic semn. Ziua asta nu avea să înceapă după tiparul restului zilelor din viața ei. Avea să se poarte cu demnitate. Nu avea de gând să se poarte ca o femeie plângăreață și ipohondră.

Totuși, întreaga ei situație avea și acum ceva ireal. În curând trebuia să se trezească și să afle că totul fusese un coșmar îngrozitor. Dar știa că nu avea din ce să se trezească. Totul era adevărat. Se căsătorise cu un bărbat fără niciun simț al onoarei sau al decenței.

Când se gândea la ultimele trei săptămâni – și chiar și atunci când nu o făcea – se simțea îngrețoșată din nou. Și panica amenința mereu să îi strângă stomacul. Știuse tot timpul că soțul ei nu putea să țină prea mult la ea, pentru că nu era tipul de femeie care să-l atragă pe foarte chipeșul lord Astor. De când îl cunoscuse, fusese chinuită de un puternic simțământ de inferioritate.

Dar nu-și închipuise niciodată că avea să-i fie necredincios. Presupunea că era foarte naivă. Știa că bărbații întrețineau amante. Știa că existau ființe cum erau curtezanele – văzuse câteva pe străzile de lângă teatru și operă. Dar nu se gândise niciodată că vreunul dintre domnii eleganți pe care

îi cunoștea s-ar fi asociat cu asemenea femei. Poate că unii dintre tinerii zgomotoși și sclivisiți care se înghesuiau în foaierul teatrului și îi făceau ochi dulci cu atâta impertinență ar fi putut s-o facă, dar nu un bărbat căsătorit și respectabil. Și cu siguranță nu soțul ei.

Se gândea cu durere la nopțile în care venise la ea, și când ea i se dăruise cu atâta conștiinciozitate, complet, bărbatului cu care se căsătorise de bunăvoie. Chiar și în primele două ocazii, când se temuse. Chiar și la început, când fusese timidă. Mama îi spusese că bărbații își găseau plăcerea în actul marital – pentru ei nu însemna doar procrearea copiilor. Și ea dorise ca soțul ei să aibă plăcere, chiar și de la persoana ei lipsită de farmec. Dorise să fie o soție bună.

Totuși, el nu putea să aibă deloc plăcere cu ea. În toate nopțile din săptămâna trecută și în celelalte în care îi așteptase venirea cu oarecare nerăbdare și se bucurase de atingerea lui când sosise, el venise doar ca să procreeze un copil cu ea. Dacă soția lui i-ar fi oferit plăcere, nu ar fi întreținut-o pe domnișoara Cox. Mergea la domnișoara Cox pentru plăcere. La frumoasa, voluptuoasa domnișoară Cox. Făcea cu domnișoara Cox aceleași lucruri care deveniseră atât de prețioase pentru ea.

Durerea teribilă și surdă din stomac, din gât și din nări amenința să se transforme din nou în panică. Arabella ridică ceașca, o ține cu ambele mâini ca să nu tremure și sorbi din cafeaua tare și călduță. El voia să îi vorbească. Soțul ei o

chemase. Trebuia să-l asculte.

— Mulțumesc, spuse ea, împingând scaunul chiar dacă majordomul venise să o ajute. Poți să strângi acum.

Ieși în hol și se îndreptă spre bibliotecă, făcând semn unui lacheu care se repezi să îi deschidă ușa, și păși înăuntru.

Lordul Astor închise un volum legat în piele cu un pocnet și se ridică în picioare.

— Intră, Arabella, și ia loc!

Ea se așează țeapănă pe marginea unui scaun din fața celui de pe care se ridicase el. El nu se mai așează.

— Văd că hotărârea de ieri nu s-a mai îmblânzit, începu el, oprindu-se și uitându-se la ea.

Ea își privea mâinile strânse în poală.

— Nu, răspunse ea. Nu am vorbit impulsiv.

— Trebuie să lămurim asta. Altfel, viața noastră împreună va deveni insuportabilă.

Ea își ridică încet privirea inexpresivă spre el. Nu spuse nimic.

— Arabella, zise el, când te-am cunoscut și m-am căsătorit cu tine, Ginny era amanta mea. În săptămânile în care ai ajuns să mă placi și să fii mândră de mine, cum ai spus ieri, Ginny a fost amanta mea. Nu sunt o persoană diferită dintr-odată, pentru că tu ai descoperit adevărul. Nu sunt un monstru.

— Ești un mincinos. M-ai mințit în ziua nunții și – mai rău – l-ai mințit pe Dumnezeu.

— Îmi pare rău! Nu poți să știi cât de rău îmi pare că ai descoperit adevărul. Nu pentru că mi-ar

fi făcut plăcere să te înșel. Și nu pentru că sunt rușinat. Ci pentru că tu ai fost rănită. Dar nu trebuie să fii, Arabella. Te respect. Am ajuns să țin la tine. Speram – și încă mai sper – că putem cultiva prietenia și afecțiunea între noi.

— Pot să te întreb ceva? spuse Arabella, privindu-l insistent. Dacă ai fi descoperit că am fost… am fost… că sunt amanta domnului Hubbard sau a lordului Farraday sau a altcuiva, ai fi fost mulțumit cu explicația că încă te respect și încă țin la tine?

— Nu fi ridicolă, Arabella, spuse el nerăbdător. Este o problemă complet diferită.

— Este? În ce fel?

— Tu ești femeie și poți rămâne însărcinată. În plus, așa funcționează societatea noastră. Multe doamne de toate vârstele acceptă situația și cred că nu e elegant să recunoști că știi adevărul.

— Ah! Înțeleg cum e, milord. Vina trebuie să fie mutată cumva pe umerii mei. Sunt copilăroasă, bineînțeles. La ce te poți aștepta de la o mireasă de optsprezece ani? Și sunt lipsită de eleganță. Am fost crescută la țară și nu am fost expusă niciodată standardelor morale superioare din Londra. Bineînțeles, dacă aș fi fost mai matură și mai bine-crescută, aș fi înțeles că nu e nimic necinstit în a promite fidelitate unei mirese când întreții o amantă.

Lordul Astor își duse mâna la frunte și păși spre fereastră.

— Nu ajungem nicăieri, nu? Permite-mi să fiu sincer cu tine, Arabella. Nu îți voi permite să îmi

dictezi cum să trăiesc. Mă tem că trebuie să înveți să accepți asta. Și dacă o faci, vei vedea că sunt un soț atent și afectuos. Dacă vei descoperi că nu poți accepta realitatea, atunci îți voi permite să te întorci la Parkland Manor – până vei crește mai mare, poate. Care e dorința ta?

— Sunt soția ta, proprietatea ta. Fă ce vrei cu mine, milord.

El se întoarse spre ea, exasperat.

— Vei rămâne aici cu mine, atunci. Eu voi sta cât se poate de departe de tine, cât timp va dura ostilitatea ta. Ginny va fi fără îndoială o tovarășă mai prietenoasă. Și nu trebuie să te temi că te voi sili să-ți îndeplinești datoria – cu un sentiment puternic de martiraj, bineînțeles. Pot să merg într-un pat în care voi fi primit bine și fără șovăială. Îți doresc o zi bună, doamnă.

Arabella se ridică și făcu o reverență adâncă.

— Îți mulțumesc, milord. Mă vei ierta, poate, că nu îți întorc urarea.

Frances trebuie să fie dezamăgită, se gândi Arabella în timp ce intrau pe arcada principală în Grădinile Vauxhall, în seara aceea. Era adevărat că se bucuraseră de emoția de a trece cu trăsura peste noul pod de fier făcut de prințul regent, și cu siguranță că ajunseseră mai devreme decât se așteptaseră. Dar Frances se gândise că aveau să treacă râul cu barca pentru a ajunge la grădinile de agrement. Arabella credea că își formase o imagine romantică a propriei ei persoane, în timp ce Sir John Charlton îi întindea mâna să urce într-o

barcă și o încuraja cu brațul lui puternic să treacă peste valurile învolburate.

Dar chiar dacă nu ar fi existat podul și ar fi trebuit să ia o barcă, nu era nici urmă de Sir John. Lordul Farraday le luase în trăsura în care se afla și sora lui. Aveau să se întâlnească la Vauxhall cu restul grupului.

Însă Arabella descoperi că nu aveai cum să fii dezamăgit de Grădinile Vauxhall, chiar dacă ajungeai la ele pe un drum mai puțin romantic. Intră pe poarta principală la braț cu Frances, urmate îndeaproape de lordul Farraday și de doamna Pritchard, și descoperi că pășiseră într-o lume fermecată.

— Ooh, Bella! Frances o trase de braț și privi în jur, uimită. E magic. Uite ce multe lampioane!

Noaptea era desăvârșită. Norii care ascunseseră soarele toată ziua se risipiseră și lăsaseră un cer senin, luminat de lună și împânzit cu stele. Vântul de abia adia. Însă era destul ca să miște ramurile de sus ale copacilor care se înălțau pretutindeni în jurul lor și să facă miile de lampioane să se legene. Petice de lumină și umbră se alungau una pe alta de-a lungul multelor alei și peste trunchiurile arborilor.

— E ca un basm, spuse Arabella. Cenușăreasa și pantoful ei de sticlă.

Doamna Pritchard se opri în spatele lor.

— Mi-a plăcut întotdeauna să văd și să aud reacțiile oamenilor care nu au fost aici înainte, zise ea. Și în noaptea asta aveți noroc. Totul e perfect. De unde știai că avea să fie o asemenea noapte,

Clive, când ai plănuit petrecerea asta?

El râmji.

— Când mi-am spus rugăciunile aseară, îi povesti el, am explicat că sora mea vrea doar ce e mai bun, altfel mă mănâncă cu fulgi cu tot.

— Oh, fleacuri! răspunse ea. Să le conducem pe Lady Astor și pe domnișoara Wilson la separeul tău înainte să înceapă muzica. Am ajuns cam târziu. Ceilalți invitați ne așteaptă, fără îndoială.

Arabella porni cu sora ei pe aleea care începea direct de la poartă. Făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să se scuture de profunda deprimare care o învăluise toată ziua. Hotărî să se distreze. Avea optsprezece ani și fusese invitată la o petrecere la Vauxhall. Era muzică de ascultat și o cină de care să se bucure împreună cu un grup simpatic. Erau alei pe care să mergi, și lampioane care să-ți lumineze drumul. Și mai târziu aveau să fie artificii. Era tipul de seară la care putea doar să viseze cu un an în urmă. Și avea de gând să profite la maximum de ea.

Restul grupului ajunsese înaintea lor: Theodore, Sir John, domnul Hubbard, Lady Harriet și sora ei mai mare cu soțul ei. Arabella văzu că erau așezați într-unul dintre separeurile de jos, aproape de orchestră. Zâmbi veselă tuturor și răspunse la reverențele domnilor. Se întrebă dacă Theodore venise împreună cu Lady Harriet. Stătea lângă ea. Ce inteligent din partea lui! Aruncând o privire spre Frances, văzu că Frances se așezase în partea opusă a separeului, alături de Sir John Charlton.

— Ah, draga mea Lady Astor, spuse domnul Hubbard, arătându-i un scaun de lângă el, ai venit tocmai la timp pentru muzică. Händel, dacă vă place muzica lui. Și chiar dacă nu vă place, cred. Eu speram să se danseze, dar se pare că nu vom avea norocul acesta. Proprietarii se adresează unor gusturi superioare.

— Sunt la fel de încântată, spuse Arabella, ocupând scaunul pe care i-l arătase și zâmbindu-i. E un peisaj superb în care să asculți muzică. Ce piesă a domnului Händel se va cânta?

— Muzica apelor, răspunse el. O muzică bună pentru băut, doamnă. Râse de propria lui glumă, ridică paharul și se înclină în fața ei. Farraday, vin pentru doamne.

Arabella se uită mai atentă la ochii strălucitori ai tovarășului ei. Oare domnul Hubbard era amețit? Ce scandalos! Nu mai văzuse niciodată un gentleman pilit. Spera că domnul Hubbard nu avea să îi facă de râs pe toți încercând să se ridice în picioare și să cânte mulțimii. Își aminti poveștile tatălui ei despre unul dintre vecinii lor care avea tendința să cânte în locurile publice când se îmbăta, deși nimeni nu știa cum îi suna glasul când era treaz.

— Muzica e pe cale să înceapă, spuse lordul Farraday tuturor celor din separeu. Vrea cineva să mănânce acum, sau așteptăm până mai târziu?

— Am venit direct de la masa de prânz, spuse sora lui Lady Harriet. Vă rog să nu vă faceți griji din pricina noastră, milord.

Toată lumea părea să fie de părerea asta, deși

domnul Hubbard își reînnoi sugestia de a fi adus vin pentru doamne. Arabella era hotărâtă să asculte muzica, pentru că domnul Hubbard îi atrăsese atenția asupra faptului că domnul Händel o scrisese pentru a-i fi cântată regelui în timp ce cobora pe râul Tamisa într-o barcă cu vâsle. Nu-și putea aminti despre ce rege era vorba, dacă era actualul rege George sau tatăl lui. Însă Arabella era hotărâtă să creadă că muzica fusese scrisă pentru a liniști mintea actualei Maiestăți.

Lordul Astor află că nu era chiar o experiență plăcută să cinezi la White pentru a treia seară la rând, chiar dacă făcuse adesea asta în anii dinaintea căsătoriei. Părea să fi trecut atât de mult de atunci!

Nu îi lipsea compania sau alte modalități de a-și petrece seara. Dar nu putea înfrunta altă noapte la cărți, teatrul nu avea niciun farmec pentru el și nu avea niciun chef să viziteze salonul doamnei Bailey. Încă nu se putea hotărî să meargă la Ginny. Problema era că nu avea chef să meargă nici acasă. Așa că rămase pe loc, fără să ia nicio decizie.

Arabella era la Grădinile Vauxhall. Se bucura că vremea se schimbase în bine de după-amiaza trecută. Avea să se distreze acolo. Cu Farraday. Era un tip destul de decent. Avea să aibă grijă de ea. Parcă spusese că mergea și Hubbard? Hubbard fusese un tip de treabă înainte ca soția lui să fugă cu un negustor bogat de vinuri, anul trecut, și să producă un scandal uriaș. Hubbard se cam pusese

pe băutură și avea încă frecvente recăderi. Nu i-ar fi făcut rău Arabellei niciodată, dar era oare suficientă protecția lui pentru ea într-un loc ca Vauxhallul, dacă se întâmpla să fie despărțită de Farraday?

Și vecinul acela al lor, Perrot, avea să fie acolo, desigur. Solid și demn de încredere ca o stâncă, dacă judecata nu îl înșela. Deși bineînțeles că atenția lui avea să se îndrepte mai degrabă spre Frances decât spre Arabella. Și Frances avea să își fluture genele acelea lungi în fața lui Charlton.

Nu trebuie să îmi uit nici responsabilitatea față de Frances, se gândi lordul Astor. Era adevărat că era mai mare decât Arabella, dar chiar și așa nu era încă majoră și era la fel de neștiutoare într-ale lumii ca și soția lui. Nu era deloc sigur că avea încredere în Charlton. Nu auzise nimic rău despre el, dar impresia lui era că tipul era îngâmfat și egoist. Și lui Farraday nu prea îi plăcea de el. Se pare că erau vecini. Nu se știa ce se putea întâmpla dacă Charlton o lua pe domnișoara Wilson singură la plimbare la Vauxhall.

Era nebun? Permisese ca soția și cumnata lui să meargă într-unul dintre cele mai vestite locuri de agrement din Londra fără să vorbească măcar cu Farraday, care le invitase. Nu ar fi trebuit niciodată să le permită să meargă fără protecția lui.

Și de fapt nu e prea târziu, se gândi el, ridicându-se de la masă și întrerupând o conversație care captivase toată atenția celor patru convivi. Arabellei nu o să-i placă, și probabil

că o să ajungă să se enerveze privind-o cum strălucea printre admiratorii ei de gen masculin, dar trebuia să meargă. Trebuia să se asigure că ambele sale pupile erau în siguranță.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Lady Astor la Vauxhall, murmură el spre tovarășii de masă, în chip de scuză.

— Cât de mult a trecut, Astor? întrebă unul dintre prietenii lui, rânjind. O lună? Șase săptămâni? Te ține strâns de hățuri, eh?

— Cum te simți legat de picior, Astor? întrebă alt cunoscut.

— Cred că ești îndrăgostit, spuse al treilea oftând, cu mâna pe inimă.

Lordul Astor se alătură râsului general.

Când ajunse la Grădinile Vauxhall, nu putu localiza imediat separeul lor. Își dădu seama că ajunsese după ce se terminase distracția principală a serii, înainte ca majoritatea oamenilor să se așeze liniștiți pentru supeu. Mulțimile mișunau în jurul ariei deschise în formă de semicerc din fața separeurilor. Alții luau fără îndoială aer plimbându-se pe numeroase cărări care duceau în diferite direcții. În cele din urmă zări un separeu care părea gol cu excepția figurii pleoștite a prietenului său beat.

— Hubbard! exclamă el, intrând în separeu și așezându-se pe unul dintre scaunele libere. Ești singur?

— Sunt abandonat, încuviință vesel prietenul lui. Aș fi rămas treaz dacă s-ar fi dansat, bătrâne, dar ce altceva puteam să fac decât să beau în

timpul interminabilelor scârțâieli de vioară și a bubuitului trompetelor? Acum simt că am picioarele de vată. Îmi pare rău și de asta. Nu am putut să mă ocup de soția ta și să mă plimb cu ea. E o mică ființă fermecătoare, Astor.

— Unde s-a dus? îl întrebă lordul Aston.

Domnul Hubbard arătă spre aleea principală care se îndepărta de porți.

— Pe acolo, spuse el. Acum cinci minute. Poate mai degrabă zece.

— A plecat cu tot grupul?

— Oh, Doamne, nu. Stai să văd! Mai întâi Farraday și sora lui s-au dus să-și prezinte omagiile unei verișoare de gradul doi sau altei rude îndepărtate. Toți au dispărut pe aleea aceea. Arătă spre alee. Apoi tipul acela mare și tăcut – prieten cu Lady Astor – a plecat la plimbare cu Lady Harriet. Sora ei și, cum îl cheamă, soțul ei, au plecat în urma lor, pentru ca totul să fie respectabil, bănuiesc. Nimeni nu a mai vrut să li se alăture. Lady Astor a insistat să rămână și să nu mă mai lase să beau, și a spus că nu vrea să-mi fie rău sau să mă fac de râs. Părea să creadă că eram pe cale să încep să cânt cu triluri sau cine știe ce. Apoi domnișoara Wilson și Charlton au ajuns la concluzia că era neapărat necesar să plece în urma celor patru.

— Și Arabella a plecat cu ei? întrebă lordul Astor după o pauză care arăta că nu mai existau alte informații.

— Oh, Doamne, nu, spuse Hubbard căscând. Era ocupată să sporovăiască în urechile mele, ca

să nu mă gândesc să dau pe gât alt pahar. O ființă mititică și dulce, Astor. E toată numai inimă.

— Atunci unde s-a dus? Lordul Astor se încruntă și începu să simtă un fior de alarmă.

— A venit un tip. Înalt, slab, deșirat. Cu coșuri.

— Ăă, Browning? îi sugeră prietenul lui.

— Ai ghicit din prima, răspunse domnul Hubbard. Browning. Așa e. I-a spus că tocmai i-a văzut sora. Lady Astor a întrebat-o dacă era cu Lady Harriet. Iar el i-a spus că nu, că era cu Sir John Charlton. Și apoi a plecat.

— Da? îl încurajă lordul Astor.

— Oh. Soția ta a început să se agite și să vorbească despre însoțitoare și alei întunecate și câte și mai câte. A vrut să merg cu ea și să-i găsim. Nu am putut, Astor. Îmi pare rău, bătrâne. Cred că ar fi trebuit să merg. Nu aleargă pe aici singură, nu? Nu e niciun pericol, totuși. Probabil că e deja cu sora ei, făcând-o fără îndoială cu ou și cu oțet. Chicoti. E mai tânără decât domnișoara Wilson, nu? Se purta ca o cloșcă. Unde pleci, bătrâne? Ia un pahar!

Lordul Astor nici nu-l mai auzi. Era mai rău decât crezuse. Arabella plecase singură. Și unde să o caute dacă părăsise aleea principală? Cu siguranță că nu se aventurase singură pe una dintre aleile întunecate?

Naiba să-l ia pe Farraday pentru că o invitase și apoi nu avusese grijă așa cum se cuvenea de siguranța ei. Și naiba să-l ia pe Hubbard pentru că se îmbătase în prezența doamnelor.

După două minute, simți un val de ușurare

văzând un grup de siluete familiare care se apropiau pe aleea principală. Frances era în frunte, la braț cu Lady Harriet.

— Milord! exclami ea. Ce surpriză plăcută! Bella va fi încântată. Nu-i așa că totul e încântător?

— Unde este Arabella? întrebă el când se apropie de grup.

— Oh, a rămas în separeu cu domnul Hubbard, răspunse ea. O vom tachina pentru că e leneșă, milord.

— Dar a plecat după tine, spuse el. Nu e cu tine?

— Bella a plecat după noi singură? întrebă Theodore, croindu-și drum pe lângă cele două doamne. Și Hubbard a lăsat-o? Unde poate fi?

— O s-o găsesc, afirmă lordul Astor. Probabil că a luat-o pe una dintre celelalte alei. Și trecu în grabă pe lângă grup fără să mai audă declarația îngrijorată a lui Theodore, care spunea că avea să caute mai aproape de separeu.

Chiar în timp ce se grăbea înainte, mișcându-și capul în stânga și în dreapta ca să se uite pe aleile care se întortocheau în întuneric, lordul Astor știa că misiunea lui era imposibilă. Putea fi pe una dintre alei. Putea fi în fața lui sau în spate, sau într-o parte. Și dacă părăsea aleea principală pe care se afla nu mai avea aproape nicio șansă de a o găsi. Simți cum începea să îi bată tare inima.

Mult mai târziu, hotărî că fusese pur și simplu un miracol că se uitase din întâmplare pe o alee întunecată, iar ea veni alergând pe altă alee din spatele lui. Înainte de a se întoarce, o auzi

strigându-l pe nume. Se aruncă în brațele lui aproape înainte ca el să le deschidă pentru a o primi.

capitolul 13

— Milord! strigă Arabella, cu brațele pe după gâtul lordului Astor, ascunzându-și fața la pieptul lui. Ești chiar tu. Oh, slavă Domnului! Am fost atât de teribil de speriată!

El o strânse mai tare în brațe și o apropie de el.

— Arabella! Ești în siguranță. Ești cu mine acum.

— M-am speriat atât de tare, spuse ea, încercând să se apropie și mai mult.

Lordul Astor privi în grabă într-o parte și în cealaltă, de-a lungul aleii. Pentru moment, fluxul neîntrerupt al plimbăreților se oprise, dar se vedea un grup care se apropia. Își trase soția pe o alee mai liniștită, mai jos de cărarea la care se uita atunci când ea venise alergând spre el. O trase la umbra unui copac, ca să nu fie observați de pe aleea principală.

— Ești în siguranță acum, Arabella, murmură el liniștitor. Își deschise pelerina, o trase din nou aproape și o înfășură în ea. Ea îl cuprinse de mijloc și se sprijini cu fața de pieptul lui. Tremura fără să se poată controla. Nimeni nu o să-ți facă rău. Ești cu mine.

Ea se lipi de el și rămase tăcută un moment. Dinții îi clănțăneau. Lordul Astor îi cuprinse capul cu o mână și o apropie de pieptul lui.

— Am fost foarte nesăbuită, începu ea. O să te superi tare pe mine, milord. Vezi, pornisem în căutarea lui Frances. Plecase cu Sir John fără o însoțitoare, și am crezut că aveau să îi ajungă imediat din urmă pe Lady Harriet și pe Theodore. Dar am aflat că mă înșelasem și erau încă singuri amândoi. Am crezut că era mai bine să plec în căutarea lui. Domnul Hubbard nu m-a putut însoți pentru că picioarele nu îl ascultau. Mă tem că o jelește din nou pe doamna Hubbard. Am trecut pe lângă doi domni – numai că nu erau deloc domni – și ei m-au luat peste picior și au spus lucruri care m-au făcut să roșesc. Eram atât de stânjenită, că nu știam unde să mai caut. Iar Frances și Sir John ajunseseră mult mai departe decât credeam.

Inspiră adânc în sfârșit și ridică fruntea de la pieptul lui ca să-i privească fața umbrită. Fața ei era înflăcărată și mobilă.

— Am văzut că se apropia alt grup de domni, continuă ea, și nu știam ce să fac. Îmi venea să mor de rușine. Nu îndrăzneam să mă întorc din cauza celor doi din urmă, dar nici nu puteam să trec pe lângă grupul acesta nou. Așa că am ieșit de pe aleea principală pe una mai mică și am înaintat puțin pe ea, ca să nu mă vadă când treceau. A fost o mare prostie, nu?

— Însă una ușor de înțeles, spuse el liniștitor. Nu ar fi trebuit să te las niciodată singură, Arabella.

— Când m-am oprit ca să ascult și să mă asigur că trecuseră, continuă ea, cu mâinile pe lavaliera lui, jucându-se cu pliurile ei complicate, am crezut că aud ceva printre copacii din spatele meu. Un

trosnet. M-am gândit că poate fi un animal sălbatic sau un criminal disperat, deși acum sunt sigură că nu era nimic. Am luat-o la fugă de acolo, dar am continuat să merg înainte pe alee, în loc să mă întorc. Era foarte întuneric. Mi-am dat seama dintr-odată de ceea ce făceam și m-am oprit, și atunci am rămas pe loc, incapabilă să o iau înainte sau înapoi. Nu am fost atât de îngrozită în viața mea. Își îngropă fața în lavaliera lui. Tremura și acum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cu vocea încordată. Ți-a făcut cineva vreun rău, Arabella?

— În cele din urmă mi-am spus că trebuia să mă întorc. Mi-am spus că, odată ce ajungeam pe aleea principală, aveam să fiu în siguranță și că, după ce mă apropiam, puteam țipa dacă trebuia. Așa că am tras aer în piept și am luat-o la fugă. Am crezut că o să-mi explodeze inima, atât de tare bătea. Și te voiam mai mult decât orice pe lume. Și apoi erai acolo, dintr-odată. Aproape că nu îmi venea să cred. Credeam că o să te întorci și o să descopăr că erai altcineva străin. Sunt atât de recunoscătoare că ai fost tu. Îl privi din nou în față, cu toată convingerea.

— Și eu mă bucur, spuse el, îndepărtându-i ușor cu degetele buclele de pe față. Acum ești în siguranță, Arabella. Plecă fruntea și o sărută ușor și îndelung pe buze.

Când ridică fruntea din nou, ea păru puțin uluită.

— Dar unde e Frances? întrebă ea. Și ce faci tu aici?

— Sora ta are însoțitori destul de respectabili,

răspunse el. Acum câteva minute, se plimba cu un grup de șase persoane. Se înapoiau la separeul lui Farraday. Eu am venit să mă asigur că ești în siguranță, Arabella. De dragul tău, îmi pare rău că nu am venit mult mai devreme.

Ea se uita în sus la el, cu fața iluminată de scânteierea unui lampion care strălucea pe aleea principală. Îi privi expresia schimbându-se de la tulburare la vigilență. Își relaxă strânsoarea, iar ea se dădu puțin înapoi. Mantaua lui reveni unde îi era locul. Ochii ei coborâră spre lavalieră.

— Îți mulțumesc, milord, spuse ea, pentru că ai venit în ajutorul meu. Am fost într-adevăr foarte nesăbuită. Nu aveam nimic de care să mă tem.

— Nu trebuie să umbli niciodată singură într-un loc public, Arabella. Ți-am spus-o deja.

De cum rosti cuvintele, își dori să le poată retrage.

— Atunci teama mea a fost o pedeapsă dreaptă pentru neascultare, zise ea. Voi încerca să-mi amintesc de asta pe viitor, milord.

Se îndepărta de el, chiar dacă nu se mișcase. Și el nu voia să-i dea drumul. Întinse mâna și o atinse pe obraz.

— Ar fi trebuit să fiu aici cu tine, spuse el. Nu ar fi trebuit să trec răspunderea mea asupra lui Farraday. Trebuie să am mai multă grijă de tine pe viitor. Și aveai tot dreptul să fii îngrijorată pentru reputația surorii tale, Arabella.

Ea rămase cu gâtul țeapăn, deși nu se retrase când îi simți atingerea.

— Vino, continuă el, te voi duce înapoi la

ceilalți. O să ajungi la timp pentru supeu. Ia-mă de braț, Arabella, și stai aproape!

Ea făcu așa cum îi ceruse, deși pășea alături de el fără să vorbească sau să îl privească. I se părea că se afla la o distanță de o sută de kilometri.

Cu câteva minute în urmă, când era atât de zăpăcită și înfricoșată că uitase că nu simțea decât dispreț față de el, spusese că îl dorise mai mult decât orice pe lume. Se agățase de el și îi vorbise cât de repede putuse. Și îi răspunsese la sărut.

Acum era rece din nou, necruțătoare și neiertătoare. Dar în sufletul ei era rănită. Și avea nevoie de cineva pe care să se sprijine, de cineva care să aibă grijă de ea. Nu putea să se scuture așa de responsabilitate, spunându-și și lui, și ei că trebuia să se obișnuiască cu modul în care alesese să își trăiască viața.

Lordul Astor avea sentimentul că viața lui avea să se schimbe, fie că își dorea, fie că nu, și era un sentiment incomod.

Frances zâmbi când o văzu pe Arabella apropiindu-se de separeul lordului Farraday.

— Aici ești, Bella, spuse ea fără să fie nevoie. Excelența Sa te-a găsit. Ne-ai făcut pe toți să ne îngrijorăm. Theodore te-a căutat pe toate aleile din apropiere. Unde ai fost?

— Am ieșit pur și simplu de pe aleea principală timp de un minut, explică Arabella. Cred că ați trecut pe acolo înainte de a mă întoarce.

Emoțiile lui Frances erau împărțite, și nu avea timp să le analizeze. Venise la Grădinile Vauxhall

hotărâtă să îl ignore pe Theodore, să îi arate că existau numeroase personaje importante – în special domni – cu care putea să se asocieze. Fusese deconcertant să îl găsească instalat în separeul lordului Farraday, întreținându-se confortabil cu Lady Harriet Meeker și cu sora și cumnatul acesteia. Se părea că luase cina cu ei. Și chiar dacă se înclinase în fața ei și o salutase cu o politețe perfectă, nu făcuse niciun gest pentru a se apropia de ea sau pentru a o angaja într-o conversație.

Își uită oarecum necazul atunci când Sir John Charlton alese să fie atent. Și simți un fior de emoție atunci când el nu arătă nicio dorință de a însoți la plimbare grupul lui Theodore, ci așteptă până dispărură din vedere, îl cântări din priviri pe domnul Hubbard și apoi sugeră că era mai bine să se alăture plimbăreților, până la urmă. Acum ea aștepta ca el să-și declare sentimentele.

— Ce noapte plăcută, începu el, pășind pe cărare, fără să se grăbească să-i prindă din urmă pe ceilalți. Probabil că sunteți foarte impresionată de grădini, domnișoară Wilson.

— Sunt, într-adevăr, domnule, îl asigură ea. Nu am văzut ceva atât de încântător în viața mea.

— Da, continuă el, oamenii care și-au petrecut toată viața la țară se simt în general așa. Când ai călătorit, bineînțeles, vezi asemenea plăceri dintr-o perspectivă mai corectă. Viena, Roma, Neapole, Paris: toate au farmecul lor, să știți.

— Oh, sunt sigură că așa este, răspunse ea, privindu-l admirativ.

— Mă gândesc să călătoresc din nou, acum că toate războaiele acelea plictisitoare par să se fi terminat.

— Chiar așa? Frances își ținu răsuflarea, așteptând.

— Am niște prieteni care m-au implorat să îi însoțesc. Probabil că le-aș putea acorda un an din viața mea.

— Oh, spuse Frances, cu sufletul la gură. Sunt sigură că va merita, sir.

— Bineînțeles, spuse el, uitându-se la ea în josul nasului, în Anglia există anumite lucruri pe care ezit să le las în urmă. Poate că ar trebui să spun anumite persoane.

— Oh. Frances roși și coborî privirea, astfel că genele ei întunecate îi umbriră obrajii.

— Poate că voi căuta la Parkland Manor de îndată ce mă voi întoarce și voi găsi una dintre aceste persoane, spuse el, întinzându-se și acoperindu-i mâna care se odihnea pe brațul lui.

— Oh! Ați vrea? Chiar ați vrea, sir?

— Cum aș putea suporta să nu o mai văd pe cea mai încântătoare lady din Londra? Dintr-odată, artera aceasta principală mi se pare enervant de aglomerată, domnișoară Wilson. Să încercăm una dintre aleile acestea lăturalnice mai liniștite?

Dar Frances se dădu înapoi, alarmată.

— Cred că nu ar trebui, sir, răspunse ea. Nu am o însoțitoare.

— Și eu nu sunt un însoțitor? Chiar nu aveți încredere în mine?

— Bineînțeles că am încredere. Dar lordul Astor

s-ar înfuria dacă aș pleca singură cu dumneavoastră.

El nu mai argumentă. Se plimbară în continuare, și în curând se întâlniră cu ceilalți patru. Și din nou ea fu iritată să îl vadă pe Theodore la braț cu Lady Harriet. Nu că i-ar fi fost ciudă că era interesat de alte doamne, desigur. Dar nu de Lady Harriet. Nu era nici măcar drăguță! Așa că o luă chiar ea pe Lady Harriet de braț și trecu în fruntea grupului.

Și acum nu știa ce să simtă. Theodore ieșise din separeu ca să discute cu lordul Astor și cu lordul Farraday, în timp ce Sir John rămăsese lângă ea. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ieșit de pe cărare cu Sir John? Ar fi sărutat-o? Ar fi cerut-o în căsătorie? Pierduse șansa de a fi cu el pentru că fusese atât de afectată și refuzase să meargă?

Theodore îi prinse privirea și îi zâmbi pentru prima dată în seara aceea. Sau zâmbetul lui era pentru Lady Harriet, care stătea lângă ea?

*

Arabella stătea în separeul lordului Farraday, mâncând o chiflă și feliile subțiri de șuncă pentru care erau atât de renumite Grădinile Vauxhall. Aș putea la fel de bine să mănânc hârtie, se gândi în timp ce înghițea. Îl asculta pe domnul Hubbard, care începuse scuzându-se cu vorbe multe pentru picioarele lui de vată și continuase spunându-i o poveste destul de dezlânată despre căsătoria lui.

— Nu am fost niciodată un om bogat, spuse el.

Nici sărac, ține cont. Și Sonia a părut întotdeauna mulțumită, până l-am întâlnit pe blestematul de Bibby la Brighton. Tipul e un Cresus.

Arabella își mușcă buzele și continuă să îl privească cu simpatie politicoasă.

— L-a luat cu ea pe fiul nostru când a plecat, continuă el. Știați asta, Lady Astor? Știați că soția mea m-a părăsit? Nu a fost corect să ia băiatul, totuși, nu-i așa? Știți, e singurul meu fiu.

— Îmi pare foarte rău, spuse Arabella. Cuvintele păreau nepotrivite, dar în ochii ei strălucea o simpatie profundă.

— Nu știu unde sunt. Presupun că aș putea afla. Aș putea angaja pe cineva de la poliție sau pe altcineva. Poate că mi-aș putea lua fiul înapoi. Credeți că ar trebui, doamnă? Sau e mai bine pentru un copil să fie cu mama lui, chiar dacă ea e o cățea, iar bărbatul cu care stă este un orășean blestemat?

— Poate că fiul și soția dumneavoastră se vor întoarce amândoi, sir, zise Arabella, întinzând mâna și bătându-l pe mânecă. Poate că doamna Hubbard își va da seama la ce a renunțat.

El râse și se întinse după pahar, își dădu seama că e gol și îl puse înapoi pe masă cu o atenție exagerată.

— Nu aș mai lua-o înapoi. Nici vorbă. Nici gând. Niciun bărbat nu ar putea să facă așa ceva și să-și păstreze respectul față de sine.

— Presupun că nu.

Domnul Hubbard se ridică dintr-odată în picioare, clătinându-se.

— Aer proaspăt, spuse el. Trebuie să merg la o plimbare. Aș vrea să-mi pot simți picioarele.

Arabella privi în jur în timp ce el ieșea din separeu. Aproape că își uitase propriile necazuri timp de câteva minute. Uneori era bine să-ți dai seama că alții sufereau chiar mai mult decât tine. Îi părea teribil de rău de domnul Hubbard. Din puținele conversații cu el, ghicise că fusese un bărbat blând și amabil înainte ca soția să-l părăsească. Acum era plin de amărăciune, cinic și neiertător.

Sir John Charlton vorbea cu doamna Pritchard, iar sora lui Lady Harriet și cumnatul acesteia erau lângă ea, în timp ce Theodore stătea în afara separeului cu lordul Farraday și soțul ei. Sora ei era cufundată într-o conversație cu Lady Harriet. Lui Frances părea să nu-i pese nici de Sir John, nici de Theodore. Părea ciudat să o vezi că nu acorda nicio atenție domnilor chipeși din jurul ei.

Arabella își ațintì privirea asupra soțului ei, care vorbea întors pe jumătate cu spatele. Era moartă de rușine când își amintea cu câtă înflăcărare se aruncase în brațele lui și cum se simțise în siguranță și fericită. Îl îmbrățișase și îi turuise povestea spaimei ei de parcă i-ar fi fost cel mai bun prieten. Și îi permisese să o țină în brațe și să o liniștească.

Și îl lăsase să o sărute!

Se simțea umilită când își amintea cum încremenise îngrozită pe aleea lăturalnică și întunecoasă, incapabilă să se miște, dorindu-l din toată inima, plângând aproape după el. Nu după

lordul Farraday sau Theodore, deși amândoi se aflau destul de aproape ca să o salveze. Nici măcar după mama ei, la care căutase protecție toată viața. Ci după soțul ei necredincios, care nu o dorea deloc, care nici nu visa să vină la ea ca să își satisfacă nevoile.

Arabella hotărî că era înjositor să fii o femeie neajutorată. Nu îi plăcea deloc sentimentul. Trebuia să învețe să fie curajoasă și independentă. Era uimitor că în mai puțin de o lună ajunsese să se sprijine atât de mult pe Excelența Sa. Nu trebuia să continue. Trebuia să își împietrească inima față de el. Dacă ar continua să aibă nevoie de el, ar ajunge să-l ierte înainte de a-și da seama și să accepte modul în care interpreta el căsătoria. Și nu trebuia să facă asta niciodată. Ceea ce făcuse el era de neiertat, și modul lui de viață era inacceptabil.

Trebuia să se țină tare. Se simțise bolnavă și abătută toată ziua precedentă, imaginându-și că se dusese la amanta lui și se consola de cearta lor în brațele ei. Și nici astăzi nu se simțise mai bine. El îi spusese foarte limpede de dimineață că nu avea de gând să-și schimbe purtarea și că nu se simțea rușinat de ceea ce descoperise ea. Bineînțeles, pentru ea asta nu conta deloc. Nu mai era treaba ei cum își petrecea el timpul sau cu cine. Divorțase emoțional de el, chiar dacă nu o putea face în fapt.

Dar încă o durea, oricât de hotărâtă ar fi fost să nu-i pese, când îi privea acum silueta frumoasă, atât de familiară după trei săptămâni de căsătorie, și se gândea la el ținând în brațe o altă femeie așa

cum o ținuse pe ea cu puțin timp în urmă, murmurând cuvinte alinătoare în părul ei. Sărutând-o. Făcând cu amanta lui lucrurile care ajunseseră să-i placă și Arabellei.

Înainte de a începe spectacolul de artificii, lordul Astor veni și se așeză lângă soția lui. Își dădu scaunul puțin mai în spate, pentru ca prezența lui să nu îi inhibe plăcerea și pentru a-i putea privi încântarea de pe chip fără să se simtă obligat să converseze cu ea.

Și Arabella fu într-adevăr fermecată. Nu văzuse ceva atât de încântător în toată viața ei. Stătea vrăjită pe scaun, aplecată în față, total inconștientă de tot ce o înconjura, în timp ce luminile fulgerau pe cer și se auzeau bubuituri. Dacă ar fi putut să fie aici și mămica, și Jemima! Frances, Lady Harriet și sora ei aplaudau și exclamau încântate, dar Arabella nu le auzea.

Se simți dezamăgită ca un copil când spectacolul se termină, și noaptea din jurul lor rămase din nou relativ calmă și întunecată. Și fu dezorientată. Pentru o clipă, nu știu unde se afla. Fu cuprinsă de panică, crezând că era din nou singură. Lângă ea nu era nimeni. Se lăsă pe spate în scaun și se întoarse cu mic țipăt de alarmă.

— Sunt aici, Arabella.

Și se liniști cu adevărat, auzindu-i vocea gravă și calmă și simțindu-i mâna caldă pe gât. Se uită țintă în ochii soțului ei și simți toată disperarea unei femei căsătorite cu un bărbat pe care nu putea – și nu trebuia – să-l ierte.

— Nu am văzut în viața mea ceva atât de

splendid, spuse ea strălucitoare ocupanților separeului. Vă mulțumesc că ne-ați invitat, milord. Îi zâmbi lordului Farraday.

— Cred că trebuie să îmi mulțumești mie, Bella, interveni Theodore rânjind. Lordul Farraday a vrut să se asigure că văd cât se poate de mult din Londra cât timp mă aflu aici.

— Îți mulțumesc, Theodore, spuse ea întorcându-i voioasă zâmbetul.

Lordul Astor era tulburat. În scurtele momente în care Arabella se uitase în ochii lui, văzuse neputința și durerea din ochii ei. Și știu, fără mângâierea pe care i-o aduseseră zidurile de apărare pe care le ridicase în jurul lui în ziua aceea și în cea precedentă, că el pusese durerea aceea acolo și că avea să rămână acolo atâta vreme cât continua viața pe care o alesese. Neputința avea să dispară cu timpul. Poate chiar și durerea. Dar ceva avea să moară odată cu ele.

Stătea în puterea lui să ucidă blândețea și strălucirea Arabellei, așa cum îi ucisese inocența.

Nu voia responsabilitatea aceasta. Nu voia introspecția și analiza sufletească pe care i le adusese căsătoria.

Mai devreme, ea fusese foarte mică și prețioasă în brațele lui. Ar fi vrut să o ascundă în el, să o protejeze de tot răul din lume. Ar fi vrut să o sărute până îi îndepărta toate temerile, să jure că nu avea să permită să i se întâmple niciun rău pentru tot restul vieții.

Însă răul din viața ei era el. Cum putea să o

protejeze, când era cel mai rău dușman al ei?

Își dori să fi știut cu o lună înainte ce știa acum despre căsătorie. Ar fi înapoiat toată averea familiei Arabellei și ar fi preferat să se ducă în cel mai îndepărtat colț al pământului, numai să nu adopte statutul respectabil de bărbat căsătorit.

În după-amiaza următoare, lordul Astor îi întinse pălăria și bastonul majordomului lui Ginny și intră în camera de zi, în timp ce servitorul urca să o anunțe că sosise. De dimineață, hotărâse că viața lui trebuia să se întoarcă la normal. Arabella trebuia să se maturizeze și să accepte ceea ce nu putea fi schimbat. În după-amiaza aceea ieșise să facă niște vizite cu sora ei și mătușa lui.

— Geoffrey! Ginny își făcea întotdeauna o intrare teatrală. Acum intră pe ușă cu amândouă mâinile întinse. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Parfumul ei foarte deosebit ajunse la el înaintea ei. Ce încântare să te văd din nou! Tocmai mă gândeam la tine și îmi era dor.

El îi luă mâinile și o trase cu forță în brațele lui.

— Chiar așa? întrebă el, căutându-i deja gura cu buzele. Va trebui să aflu cât de mult, Ginny.

— Ah, spuse ea, zvârcolindu-se în brațele lui într-un mod despre care știa din experiență că avea să-i intensifice dorința la extrem. Îmi place când ești flămând, Geoffrey. Vrei să mergem direct în dormitor?

Era la fel de frumoasă, de voluptuoasă, de iscusită și fermecătoare ca întotdeauna. Se întinsese goală pe pat, atingându-l, mângâindu-l, fredonându-i, mișcându-și trupul lipit de trupul lui,

oferindu-i-se cu un abandon care depășea cu mult dorința de a-și câștiga salariul generos. Folosea toate talentele și trucurile învățate din experiență ca să îl scoată din minți cu nevoia de a-și revărsa pasiunea asupra ei.

Lordul Astor se așeză pe marginea patului și își prinse capul în palme.

— Nu azi, Ginny, spuse el în cele din urmă. Nu e vina ta. Pur și simplu nu sunt în dispoziția potrivită.

— Ești bolnav? întrebă ea, cu vocea încă grea de dorință. Stătea în spatele lui și îi cuprinsese cu brațele umerii goi și pieptul. Ce este, Geoffrey? Vino și întinde-te lângă mine și o să te fac să te simți mai bine. Începu să îi muște lobul urechii.

El se scutură de ea fără prea multă blândețe.

— Nu astăzi am spus, Ginny, repetă el, ridicându-se în picioare și întinzându-se după haine.

— Nu înțeleg, spuse ea. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să nu te pot excita. Nu ai pe altcineva, nu?

— Ți-am spus că nu e vina ta. E a mea. Cred că ai putea fi mai fericită cu alt protector. Cunosc câțiva bărbați care ar ucide pentru tine, Gin. Permite-mi să-ți dăruiesc casa și să te despăgubesc. Ar fi cel mai bine. Își îndesă cămașa în pantaloni și se încheie.

— Ce? Ea sări se din pat și stătea în fața lui, fără să-și dea seama că era goală. Mă concediezi, Geoffrey? Pentru că nu am reușit să te excit? E vorba de ea, nu? Ce putere are asupra ta și a

bărbaților care roiesc în jurul ei? Aș vrea să-i știu secretul. Nu e frumoasă. Nu are o siluetă atrăgătoare. E o femeiușcă. Totuși, tu renunți la mine pentru ea, când ne-ai putea avea pe amândouă? Să știi că ea nu o să te satisfacă niciodată.

— E soția mea, răspunse el, legându-și lavaliera cu degete nerăbdătoare.

Ea râse.

— Și când a garantat vreodată o asemenea relație satisfacția unui bărbat? Nu cumva ai sentimente romantice față de ea, Geoffrey? Nu cumva ești îndrăgostit de ea?

Geoffrey își trase cizmele înalte.

— E soția mea.

Ginny își dădu capul pe spate și râse.

— Lordul Astor e îndrăgostit de mireasa lui copil. Ce grozav! Și copilul a descoperit că bărbații pot fi vrăjiți și începe să se bucure de sentimentul puterii. Și lordul Astor este foarte gelos. Ce delicios! O să te fac de râsul tuturor, Geoffrey!

El își îmbrăcă haina.

— O să îl trimit pe omul meu de afaceri să aranjeze treburile cu tine, Ginny.

— E chipeș, Geoffrey? Și e îndrăgostit și el de Lady Astor? L-a făcut și pe el impotent?

Lordul Astor închise ușa dormitorului după el.

capitolul 14

După două zile, Arabella se întoarse acasă de la plimbarea de dimineață cu George și îl găsi pe

lordul Astor tot în salonul în care se lua micul dejun. Dacă ar fi putut, s-ar fi retras. Îi era greu să stea cu el, iar compania lui i se părea dificilă, și asta folosind cel mai blând termen. Când nu mai era nimeni prezent, era aproape insuportabilă. Totuși, el se ridică în picioare zâmbind când o văzu și îi întinse un pachet.

— O să-ți facă plăcere, Arabella.

La început își imagină că era o scrisoare de acasă, dar când luă plicul și scoase carnețelele, știu imediat ce erau.

— Permise pentru Almack! Mătușa Hermione și-a dat într-adevăr osteneala pentru noi. Frances va fi foarte emoționată. Mă duc să îi spun imediat.

— Nu e cu câteva ore prea devreme pentru a o trezi pe Frumoasa Adormită? întrebă el. Stai jos și servește micul dejun, Arabella!

— Următorul bal la Almack va avea loc poimâine seară, zise Arabella, făcându-i semn valetului să îi pună o brioșă pe farfurie și ocupându-și șovăielnică locul la masa cu micul dejun.

Lordul Astor îi făcu semn servitorului să plece.

— Vă voi însoți chiar eu, spuse el. Prima vizită la Almack e o ocazie prea măreață ca să mergi singură sau însoțită doar de mătușa mea. O să te îmbraci cu rochia de mătase azurie, Arabella?

— Dacă așa dorești, milord, răspunse ea înțepată.

— Da, așa doresc. Am observat în ultimele zile că arăți slăbită și aproape bolnavă. Nu este doar imaginația mea, nu-i așa?

— Mă simt bine, mulțumesc, milord. Cred că sunt mai zveltă decât luna trecută.

— Mai zveltă? Eu aș spune „mai slăbită”. Eu sunt responsabil pentru asta, Arabella? Asta ți-au făcut nefericirea și deziluzia?

— Nu trebuie să te învinovățești, milord, răspunse ea, privindu-l cu răceală în față. Am slăbit intenționat, ca să nu mai par atât de copilăroasă. Voiam să arăt ca o femeie. Nu pot face nimic cu înălțimea mea, dar pot să-mi controlez greutatea.

— E ciudat, zise el, sprijinindu-se de spătarul scaunului și privind-o gânditor. Da, când te-am văzut pentru prima dată, Arabella, am crezut că erai mai tânără. Dar de când ne-am căsătorit nu am mai crezut asta. Ai o siluetă frumoasă. Foarte feminină. Și cu siguranță nu ești grasă. Nici pe departe, de fapt. Îmi plăcea mai mult cum erai înainte. Să înțeleg că de fapt îți place înghețata și untul, și tarta cu mere?

Arabella își concentra toată atenția asupra brioșei.

— O să pui înapoi toate kilogramele pierdute? întrebă el. Voiam să adaug „pentru mine”. Dar asta nu ar fi o încurajare, nu? Și chiar dacă ți-aș cere-o, ai interpreta-o ca pe un ordin și ai asculta doar pentru că ești hotărâtă să fii o soție ascultătoare. O să accepți sfatul meu atunci, Arabella, ca pe cel al unui gentleman care apreciază formele feminine? Erai mai drăguță înainte.

— Eu nu sunt drăguță, răspunse ea, dându-și seama îngrozită că folosise un ton foarte iritat.

— „Drăguță” e un termen foarte relativ. Pentru

mine ești foarte încântătoare, Arabella – chiar și așa cum ești acum. O să te las, pentru că văd că prezența mea te incomodează. Și acum că ai învățat pașii valsului, îmi vei păstra primul vals la balul de miercuri de la Almack?

— Dacă așa dorești, milord, zise ea în timp ce el se ridica.

El o fulgeră cu un zâmbet.

— Da, așa doresc.

Se opri în spatele scaunului ei, ezită, apoi o atinse ușor pe umăr.

— Arabella, începu, Ginny nu mai face parte din viața mea. Nici ea și nici altă femeie. Numai tu. Poate că o să mă faci un soț-model, până la urmă.

Ea nu se mișcă, nici nu răspunse. El își continuă drumul și ieși din cameră.

Frances fu într-adevăr foarte emoționată de vestea că puteau în sfârșit să ia parte la balul săptămânal de la Almack. Spuse că și Lucinda Jennings, prietena ei cea mai bună, avea să fie acolo. Theodore, nu. Numai faptul acesta îi întuneca oarecum buna-dispoziție. Nu că i-ar fi lipsit prezența lui, nici vorbă, îi explică ea Arabellei, când erau atâția domni dornici să danseze cu ea. Dar era trist să te gândești că bătuse tot drumul acesta ca să se bucure de sezon, însă nu putea intra în clubul cel mai elegant.

Sir John Charlton avea să fie acolo, bineînțeles. Cu o oră înainte de a pleca la bal, pe când se aflau amândouă în budoarul ei, îi spuse Arabellei că acesta o rugase să îi rezerve dansul de început și

un vals. Frances nu era încă sigură că procedase corect alegând rochia de satin trandafiriu.

— Deși e încă nouă, spuse ea, adresându-se mai mult imaginii din oglindă decât surorii ei. Cel puțin nu a văzut-o nimeni înainte. Dar oare trandafiriul e potrivit pentru mine, Bella? Nu e o culoare prea ștearsă pe lângă părul meu blond? Atât Lady Berry, cât și Excelența Sa au aprobat culoarea, dar eu nu sunt sigură. Tu ce crezi?

— Cred că e perfectă. Dacă ar fi cu o nuanță mai deschisă, poate că ai avea dreptate, Frances. Dar e o culoare atât de somptuoasă. Și părul tău nu e spălăcit, cum e uneori blondul. Părul tău strălucește.

— Poate că ai dreptate. Crezi că am prea mulți zulufi la urechi? Lady Berry spune că e un stil foarte la modă, și am observat și eu că e așa. Tu ce crezi, Bella?

— Cred că, dacă nu mă întorc în camera mea imediat, va trebui să plec la Almack în rochia de zi. Știi doar că nu ai voie să întârzii. Ușile se închid la unsprezece.

— Sper că Sir John va ajunge la timp. Ce îngrozitor ar fi, Bella, să nu am niciun partener pentru dansul de deschidere.

Arabella se încruntă și se întoarse în grabă în camera ei. Frances îi spusese ce îi zisese Sir John la Vauxhall. Și chiar dacă Frances părea convinsă că individul avea un interes romantic față de persoana ei și se pregătea să îi ceară mâna, Arabella era mult mai sigură că nu voia decât să flirteze. Frances nu îi spusese cum încercase să o

momească să iasă de pe aleea principală, dar Arabella fusese în stare să interpreteze singură faptul că ieșiseră amândoi din separeu atunci când ceilalți erau deja cu mult înainte și când domnul Hubbard era prea amețit ca să li se alăture.

Îndepărtă gândul, lăsând camerista să îi încheie rochia de mătase azurie. O purta pentru că așa i se spusese, dar trebuia să admită că îi plăcea. Era cea mai puțin simplă dintre rochiile ei, cu tivul festonat delicat și brodat cu floricele de un albastru-închis. Mânecile erau brodate cu aceleași floricele, dar mai mici.

Trebuise să pună să fie puțin strâmtată. Așezată în fața oglinzii pentru a-i permite cameristei să îi onduleze părul în bucle mari, se întrebă dacă arăta într-adevăr mai bine de când începuse să slăbească. Excelența Sa îi spusese că avea o siluetă drăguță. Dar tot el îi spusese că pentru el era cu adevărat încântătoare, și asta era clar o minciună gogonată. Încerca să o determine să nu mai fie supărată pe el și o făcea într-un mod foarte subtil. Însă ea nu avea de gând să-l creadă.

În plus, chiar dacă l-ar fi crezut, chiar dacă el ar fi vorbit serios, mai conta? Mai era importantă opinia lordului Astor pentru ea? Înclină capul, lăsând-o pe cameristă să îi încheie perlele la gât. Le purta ca o concesie făcută datoriei. Nu le mai purtase de când le dăduse jos la operă, aproape cu o săptămână în urmă.

Arabella se ridică aproape în momentul în care se auzi o bătaie ușoară în ușa care dădea spre budoarul soțului ei, urmată de intrarea lui în

cameră. Făcu ochii mari, surprinsă. Nu mai intrase în camerele ei de o săptămână. Îi făcu semn cameristei să plece.

— Ah, da, spuse el când rămaseră singuri, știam că o să arăți încântător cu rochia asta, Arabella. Nuanța asta deosebită de albastru se potrivește cu părul tău întunecat.

— Mulțumesc, milord, răspunse ea cu ochii fixați asupra lavalierei lui, distrasă pe moment de legătura sofisticată. Henry se întrecuse pe sine cu ocazia asta.

— Perlele nu se prea potrivesc, totuși, continuă el, pășind spre ea și examinând-o gânditor.

Ridică mâinile spre ceafa ei. Păru să treacă un secol până desfăcu în cele din urmă perlele, ținându-le în mână. Arabella era foarte conștientă de mirosul coloniei lui. Lavaliera și dantela de la mânecile care îi acopereau pe jumătate mâinile erau de un alb orbitor. Între pliurile lavalierei, un diamant strălucea în lumina lumânărilor.

— Nu am nimic mai potrivit, milord, murmură ea.

— Nu ai? Va trebui să văd ce pot face în privința asta. Întoarce-te!

Ea ascultă și se uită în jos, examinându-și degetele care trasau figuri complicate pe rochie.

— Ah, tocmai ce trebuia, spuse lordul Astor, și ea prinse cu coada ochiului strălucirea bijuteriilor în timp ce mâinile lui îi treceau peste cap, așezându-i ceva greu și rece pe gât și prinzându-l cu un clic la spate.

— Ce crezi? întrebă el, luând-o de umeri când

termină și întorcând-o din nou spre oglindă.

Erau safire, într-o montură minunat de delicată. Duse mâna spre ele și le atinse. Nu spuse nicio vorbă.

— Uite și o brățară asortată, continuă el. Trage-ți în jos mănușa, Arabella, și eu o să ți-o pun la încheietură.

Ea ascultă, privindu-l în tăcere în timp ce el termina treaba.

— Lasă-mă să mă uit la tine, spuse el apoi, luând-o de umeri și ținând-o cât de departe îi permitea brațul. Ah, da, Lady Astor. Acum pari destul de mare ca să-ți faci intrarea la Almack.

— De ce? întrebă ea, privindu-i lavaliera.

El rămase tăcut un moment.

— Pentru că am vrut. Poate pentru că nu mi-a plăcut tensiunea în care am trăit în ultimele săptămâni. Pace, Arabella?

Arabella înghiți dureros. Întinse mâna și îi atinse ușor jiletca. Dar o trase înapoi de parcă s-ar fi fript.

— Vrei să mă mituiești ca să îți aprob purtările? spuse ea repede. De asta au atâtea bijuterii doamnele căsătorite? Acesta a fost motivul pentru care mi-ai făcut și celelalte daruri? Perlele? Șaua? Nu vreau să fiu cumpărată, milord. Integritatea mea nu e de vânzare.

El făcu un pas înapoi.

— Ce pot să mai fac, Arabella? întrebă el cam nerăbdător. Am renunțat la amanta mea. Am hotărât să îți rămân credincios, până la urmă. Am încercat să mă port amabil cu tine. Mi-am petrecut

o mare parte din ziua de azi alegând un dar pentru tine. Ce mai vrei? Sufletul meu? Despre asta e vorba?

— Poate puțină rușine și căință. Poate să înțelegi că ceea ce ai făcut e greșit.

— Mă tem că va trebui să aștepți toată viața dacă vrei să mă vezi la picioarele tale punându-mi cenușă în cap. Îmi pare rău că te-am rănit, Arabella. Chiar îmi pare. Am ajuns să țin la tine. Mai departe nu pot merge. Nu e ceva atât de neobișnuit sau teribil, să știi, ca un bărbat căsătorit să aibă o amantă. Ar trebui să fii recunoscătoare oricum, pentru că eu am renunțat la a mea doar ca să păstrez pacea între noi.

Arabella îl privi în ochi.

— Îți mulțumesc pentru safire, milord, zise ea. Sunt încântătoare. Cred că Frances ne așteaptă.

El se înclină înțepat.

— Asta e pelerina pe care o iei? întrebă el, luând pelerina din catifea albastră-închis de pe spătarul unui scaun. Permite-mi să te ajut!

— Vă plac safirele, doamnă? Lordul Farraday dansa primul dans cu Arabella. Trebuie să recunosc că arată splendid.

— Da, vă mulțumesc. Excelența Sa tocmai mi le-a dăruit, știți, spunând că e o ocazie specială. E prima mea apariție la Almack.

El râânji.

— Cred că Astor o să găsească o notă de plată de la cizmarul meu pe biroul lui, într-o bună dimineață, spuse el. Pentru pingelit. Jur că am

trecut pe la fiecare bijutier din oraș azi cu soțul dumneavoastră, și pe la unii dintre ei de două ori. Se pare că Lady Astor nu poate primi decât ce e mai bun. Mărturisesc că a făcut totuși o alegere bună.

— Da. Sunt mai impresionante decât perlele mele. Vedeți, trebuiau să se potrivească cu rochia pe care aveam s-o îmbrac.

— V-a spus lordul Astor de petrecerea mea în aer liber?

Arabella clătină din cap și îl privi întrebător.

— Ar fi trebuit să fie un picnic. Dar casa mea de la țară e la o distanță de trei ore față de oraș, și niciun om în toate mințile nu ar face drumul încolo și înapoi doar ca să stea câteva ore pe peluză și să îmi bea vinul. Mama mea a rezolvat problema în timp ce eu mă luptam fără s-o scot la capăt. Mi-a sugerat să o transform într-o petrecere de două sau trei zile. Nu mai mult, pentru că e apogeul sezonului și vor fi multe de pierdut în oraș.

— Ce idee încântătoare, zise Arabella. Presupun că vom fi și noi invitate, milord?

— Nu aș putea să țin petrecerea fără prietenii mei cei mai apropiați. Eu, Astor și Hubbard am rămas apropiați, chiar dacă au trecut șase ani de când am terminat universitatea.

— Va veni și domnul Hubbard? Mă bucur.

— E amabil să spuneți asta, doamnă. Am fost îngrozit văzând că a trebuit să-i suportați una dintre dispozițiile problematice la Vauxhall. Nu trebuia să se amețească atunci când erau de față și doamnele, și i-am spus-o a doua zi.

— Nu m-am supărat. Am înțeles de ce simțea nevoia să bea, și asta m-a ajutat să-l scuz.

— Bietul Hubbard! A fost întotdeauna cel mai vesel și mai bine-dispus dintre toți trei, până la ghinionul lui. Dar acesta nu este un subiect potrivit de conversație. Sora dumneavoastră pare mulțumită de ea însăși. Cred că vă bucurați pentru ea, doamnă. S-a descurcat foarte bine în sezonul acesta.

— Oh, știam că se va descurca, răspunse Arabella, aruncându-i o privire lui Frances, care dansa cu Sir John Charlton. A fost întotdeauna frumusețea familiei.

— Poate că da, spuse galant lordul Farraday, dar nu a primit toată frumusețea din familie, doamnă.

Arabella îi zâmbi răutăcios.

— Dacă mă flatați, îmi veți câștiga devotamentul veșnic, milord. Zâmbetul ei se transformă dintr-odată într-un surâs cald. Iată-l și pe domnul Hubbard! Cred că s-a strecurat printre uși când le închideau.

Lordul Astor, care dansa cu una dintre prietenele lui Frances, observă iritat cum îi zâmbea răutăcios lui Farraday și afectuos lui Hubbard. Arabella refuzase ramura de măslin pe care i-o oferise mai devreme și aproape că nu luase în seamă darul pe care i-l alesese cu atâta grijă. Dar cu prietenii lui era numai zâmbete strălucitoare și conversație. Și fără îndoială că avea să danseze și cu tânărul deșirat până la încheierea serii. Acesta

stătea singur într-un capăt al camerei și o privea, cu brațele încrucișate peste pieptul scobit.

Chiar îmi vrea sufletul, se gândi el. Avusese dreptate. Era exact tipul de femeie care nu s-ar fi simțit mulțumită până nu îl stăpânea cu totul. Și cu toată statura mică și manierele copilărești, avea o anumită putere subtilă, de care de abia devenise conștientă. Fără niciun efort aparent, își îndeplinea cu succes scopul. El îi simțea puterea, și avea nevoie de toate resursele de voință ca să nu îi cedeze cu totul.

Modul lui de viață se schimbase deja drastic în luna de după căsătorie. Trecuse doar o lună! I se părea că fusese cel puțin un an. Ajunsese să îi acorde mult din timpul și atenția lui Arabellei. Renunțase la Ginny și nici nu începuse măcar să îi caute o succesoare. Mai mult, știa că probabilitățile de a face așa ceva erau foarte reduse. Cumva, fără nicio hotărâre deliberată din partea lui, fusese transformat într-un soț credincios.

Și acum, de parcă nu ar fi fost de ajuns, avea mustrări de conștiință și se lupta din răsputeri ca să le înăbușe. Dar să-l ia naiba dacă avea să se lase învins de propria lui conștiință – și în niciun caz de Arabella – și să mărturisească că fusese greșit, greșit moral, să o întrețină pe Ginny și să îi viziteze patul după căsătorie. Renunțase la Ginny pentru că nu mai simțea plăcere cu ea și pentru că nu-i plăcea să-și vadă soția suferind. Fusese o decizie personală, nu o alegere morală.

Dar era supus presiunii. O simțea de fiecare dată când se uita la Arabella, ba chiar de fiecare

dată când se gândea la ea. Trebuia să lupte împotriva simțământului că o nedreptățise teribil. Îi părea rău că fusese rănită – o recunoscuse și i-o spusese de la început. Dar nu îi părea rău de ce făcuse. Nu putea să-i pară. Dacă recunoștea că-i părea rău, atunci recunoștea și sanctitatea totală a căsătoriei. Și se lega de Arabella cu legături mult mai puternice decât își imaginase sau decât era dispus să își imagineze.

Și totuși nu putea fi atât de legat. Gândul era de-a dreptul înspăimântător.

— S-ar spune că ați avut cei mai buni profesori de dans, îi spuse Sir John Charlton lui Frances după ce valsaseră câteva minute. Executați pașii valsului cu eleganță și competență.

— Dar nu am avut niciodată un profesor de dans, răspunse Frances.

— Într-adevăr? Sir John o privi uitându-se în lungul nasului. Mă uimiți, domnișoară Wilson. Cred că aveți un simț natural al ritmului.

— Oh, am învățat toate pașii mai multor dansuri. Mama ne-a învățat unele, și Theodore ne-a învățat altele. Sir Theodore Perrot, vreau să spun. Știți, a fost în armata Excelenței Sale ducele de Wellington și a luat parte la multe reuniuni în Spania și Belgia.

— Ah, da. Unul dintre nobilii noștri eroi. Și s-a folosit fără îndoială de gloria trecutului său militar ca să intre în grațiile unei doamne așa încântătoare, cu maniere atât de superioare.

— Nu știu nimic despre asta, sir, răspunse

Frances puțin nedumerită. Theodore a fost mereu prietenul nostru din copilărie. Am fost bolnavă de spaimă în tot timpul în care a lipsit, mai ales când a ajuns vestea bătăliei de la Waterloo. Vreau să zic, sir, că toată familia mea a fost îngrijorată. Ținem foarte mult la el cu toții. Și Bella la fel. Puteți s-o întrebați.

— Chiar așa, zise el, uitându-se în sala de bal cu o expresie oarecum plictisită. E cam plictisitor la Almack, nu-i așa?

— Acum că l-am văzut, sunt surprinsă de faima lui. Nu e nimic atât de special în saloane. Cu toate acestea, sir, sunt conștientă de onoarea de a fi aici.

— Chiar așa. Veți lua parte la petrecerea în aer liber a lui Farraday de săptămâna viitoare?

— Nu știu nimic despre asta.

— Probabil că veți fi invitată, fiindcă Astor e prieten atât de bun cu el. Și Lady Astor la fel, aș putea adăuga. Va fi fără îndoială plictisitor. Farraday e omul cel mai prietenos și mai amabil, dar mă tem că nu cultivă întotdeauna eleganța. Nu mă îndoiesc că voi șovăi să îi accept invitația dacă dumneavoastră nu veți fi acolo.

— Oh! Frances roși profund și nu se mai putu gândi la niciun răspuns.

— Asta mi-ar oferi șansa de a vă arăta casa mea, adăugă Sir John. Știți, e la doar șase kilometri și jumătate distanță de Farraday. Suntem vecini, știți. Asta e legătura dintre noi. Poate că vi s-a părut cam ciudat să ne vedeți uneori împreună, fiindcă suntem atât de diferiți în privința... ah, a manierelor, să spunem?

— Mi-ar plăcea să vă văd casa.

— Are o anumită eleganță, după cum veți vedea. Bineînțeles, când voi deveni conte de Haig, voi moșteni și conacul cuvenit noii mele poziții.

— Bineînțeles.

— Când vom ajunge la Farraday, vom face o plimbare călare până acasă. Singuri, dacă se va putea. Cred că e timpul să avem șansa de a ne cunoaște puțin mai bine, nu-i așa, domnișoară Wilson?

— Da, răspunse Frances, roșind din nou. Vreau să zic că va trebui probabil să luăm o cameristă sau un rândaș, sir.

— Oh, chiar. Probabil că vă amintiți că ați fost cam timidă la Vauxhall. Și așa și trebuie. Manierele rezervate sunt un element necesar pentru eleganța unei tinere lady. Totuși, pudicitatea afectată nu e o caracteristică a unei lady experimentate din lumea bună. Și sunt sigur că ați stat destul în oraș ca să înțelegeți că manierele de la țară nu sunt întotdeauna potrivite și la oraș.

— Eu… ăăă… da, sunt în oraș de o lună, sir. Într-o asemenea perioadă se pot învăța multe.

El o privi printre gene. Nu zâmbește niciodată, se gândi Frances și fu străbătută de un fior de emoție.

— Atunci voi aștepta cu nerăbdare petrecerea lui Farraday, până la urmă, spuse el. Voi pleca în străinătate în iulie. Aș vrea să vă cunosc destul de bine până atunci, domnișoară Wilson, ca să pot aștepta cu mai multă înflăcărare să mă întorc acasă. Sau, ar trebui să spun, să mă întorc la

Parkland Manor?

— Oh! Frances roși din nou.

Arabella dansa al doilea dans cu domnul Hubbard. Dansară în tăcere câteva minute, apoi el se uită în jos la ea și tuși cam stânjenit.

— Vă datorez o scuză, Lady Astor, începu el.

— Pentru ce? întrebă ea, privindu-l cu ochii mari.

— Înțeleg că am fost oarecum, ah, pilit la Vauxhall. De fapt, știu că am fost. Nu eram atât de amețit ca să nu-mi pot aduce aminte. A fost de neiertat să fac așa ceva în prezența dumneavoastră, doamnă.

— Nu, sigur că nu a fost. Nu ați spus și nu ați făcut nimic jignitor. Și îmi place să cred că în momentul acela aveați nevoie de cineva care să vă asculte. Am fost fericită să fiu eu aceea. Vă rog să nu vă scuzați.

El zâmbi.

— Sunteți mult mai iertătoare decât soțul dumneavoastră. În dimineața următoare mi-a sărit la gât, fiindcă v-am lăsat să alergați prin grădini neînsoțită. Dar nu mai mult decât și-a sărit lui însuși, pentru că v-a permis să mergeți fără el de la început. Îmi face bine, să știți, să văd doi prieteni ai mei fericiți împreună. Mă ajută să îmi recapăt încrederea în căsătorie.

Arabella își mușcă buzele și continuă să îl privească. Simți o dorință alarmantă de a se încrede în el și de a-i mărturisi toate durerile ei.

— Dar nu aveți nevoie de vorbăria asta

serioasă despre căsătorii când sărbătoriți prima vizită la Almack, spuse el. Veți merge la petrecerea din casa lui Farraday?

— Da, cred că vom merge. Și mi-a venit o idee ridicolă. Credeți că îmi va permite să-l iau pe George cu mine? Are nevoie disperată de mai multă mișcare decât poate face în parc. Oh! Chicoti dintr-odată. George e câinele meu, sir.

El râse.

— Cunoscându-l pe Farraday, sunt sigur că va fi încântat dacă vă aduceți tot cotețul. De ce nu-l întrebați?

— Cred că îl voi întreba, spuse ea, și dansară timp de câteva minute într-o tăcere prietenoasă.

— V-am spus? întrebă deodată domnul Hubbard, cu vocea încordată. Nu, bineînțeles că nu. Soția și fiul meu s-au întors la Brighton, știți. Cineva i-a văzut și mi-a spus-o acum două zile.

Arabella ridică privirea spre el, și o parte din durerea ei se oglindi în privirea aceea plină de simpatie.

— Îmi pare rău, spuse ea. Vreau să zic…

— Știu ce vreți să ziceți. Îmi pare rău. Nu voi mai vorbi despre asta. Sunteți o lady mult prea bună, doamnă.

capitolul 15

În primăvara aceea, vremea nu fusese blândă cu cei cărora le plăcea să se plimbe, fie că o făceau de dragul aerului curat și al exercițiului fizic, fie pentru ocazia de a-și etala noile bonete și ținute.

Dar în săptămâna următoare, în dimineața în care trăsura lordului Astor pornea spre casa de la țară a lordului Farraday, soarele strălucea pe cerul fără niciun nor și vântul adia doar cât să nu fie prea cald.

Arabella privea pe geam, cu toată atenția îndreptată asupra copacilor și a câmpurilor care se întindeau de o parte și de cealaltă a drumului.

— Ce încântător e totul, spuse ea. E de mirare că îți poți petrece toată viața dorind să mergi în oraș, numai ca să ajungi acolo și să afli că ești închis în clădiri, străzi și trotuare. Va fi minunat să respirăm aerul de țară două zile întregi. George va fi în al nouălea cer.

— Îmi imaginez că la fel va fi și Henry când vom ajunge la destinația noastră, observă lordul Aston. Nu cred că avea ceva împotrivă să călătorească cu trăsura din spatele nostru, cu bagajele și camerista ta, Arabella, dar a părut chiar indignat când l-am informat că va împărți trăsura și cu George.

— Oh, vai de mine, răspunse ea. Nu-mi place deloc ca Henry să fie supărat pe mine. Are un mod de a te privi de te face să juri că e cel puțin duce.

Înainte de a-și da seama, se trezi râzând cu soțul ei, dar se reculese și se întoarse hotărâtă să se uite pe geam.

Frances părea visătoare.

— Aproape că pot să-mi imaginez că după următorul colț vom ajunge la Parkland, spuse ea. Nu ai vrea să fie așa, Bella? Am putea să le vedem din nou pe mămica și Jemima. Crezi că Jemima s-o

fi schimbat? Crezi că a mai crescut?

— Nu am lipsit decât cinci săptămâni, răspunse Arabella. Bineînțeles că nu s-a schimbat în atât timp, Frances. Numai pentru că ni s-au întâmplat atât de multe ți se pare că suntem plecate de o veșnicie. Oh, nu ai de gând să plângi, nu? Uite ce peisaje frumoase o să pierzi dacă plângi!

— Ce nesăbuită am fost, zise Frances, și două lacrimi se revărsară din ochii ei plini, să cred că nu puteam trăi cu adevărat până nu ajungeam în oraș și nu luam parte la toate evenimentele din lumea bună și nu cunoșteam pe toate doamnele și domnii care locuiau acolo sau petreceau sezonul acolo. Și în tot timpul acesta am avut-o pe mămica, pe Jemima și pe tine, Bella. Și pe Theodore.

Arabella se mută de lângă soțul ei și se așeză lângă Frances.

— Nu o lua chiar așa, începu ea, cuprinzându-i umerii cu brațul. Parkland și mama, și Jemima sunt încă acolo, știi doar. Și Theodore. Și nu e niciodată rău să ai experiențe noi și să îți lărgești orizontul vieții.

— Dar Theodore o s-o ceară în căsătorie pe Lady Harriet, sunt sigură, ripostă Frances. Doi ochi foarte albaștri apărură pe deasupra batistei de dantelă. Și cât de îngrozitor de nerecunoscătoare mă vei considera tu și Excelența Sa, după ce m-ați adus la Londra pentru sezon.

— Absolut deloc, interveni lordul Astor. O doză sănătoasă de dor de casă nu a făcut nimănui niciun rău. I-am promis Arabellei că o voi duce acasă la vară, Frances. Câteva săptămâni doar, și vom porni

la drum.

— Sunteți foarte bun, milord, spuse Frances.

— A fost foarte amabil din partea lordului Farraday să ne invite să rămânem la el câteva nopți, nu-i așa? spuse veselă Arabella, bătându-și sora pe spate.

Două ore mai târziu, după ce fură întâmpinați de gazda lor și de mama acestuia și dați în grija menajerei, Arabella nu mai fu atât de recunoscătoare. Descoperise că ea și soțul ei aveau să împartă un singur dormitor.

Când rămaseră singuri, el o privi scuzându-se.

— Îmi pare rău de asta, Arabella. Bineînțeles, ne-am fi putut aștepta la așa ceva, fiindcă mai rămân și alți oaspeți.

— Da, răspunse ea, privind cam stânjenită pe fereastră.

— Nu trebuie să te temi, continuă el. Fără îndoială că o să stau treaz aproape toată noaptea cu Farraday și Hubbard. Obișnuim să discutăm foarte mult când suntem împreună.

— Da. Însă nu trebuie să stai treaz din cauza mea. Sunt soția ta, știi.

Avea o asemenea voce de martir, că lordul Astor se trezi zâmbind. Se îndreptă spre ea. Pe fereastră se vedea o peluză lungă, care cobora spre nordul casei, străjuită de un brâu de copaci deși.

— Am trăit atâta vreme în oraș, începu el, că uit uneori că la țară poți găsi frumusețe și spațiu. Și pace. Am o casă în Norfolk, știi – mai mică decât asta și decât cea de la Parkland, dar clădită într-un

peisaj atrăgător. Cred că ți-ar plăcea, Arabella. Poate că te voi duce acolo la sfârșitul verii.

Ea nu spuse nimic.

— Poate că putem începe din nou căsătoria noastră, continuă el. Pretinzând că ultima lună nu a existat. Putem fi singuri în Norfolk, Arabella. Putem să ne cunoaștem. Să devenim prieteni. Vrei să încercăm?

Ea rămase tăcută un timp. Continua să privească țintă pe fereastră.

— Nu cred că e posibil, zise ea în cele din urmă. Luna trecută a existat, și oricât ne-am preface, niciunul dintre noi n-o va putea uita. E prea târziu să începem din nou. Totul a fost stricat. Totuși, sunt soția ta și voi continua să-mi fac datoria. Poți să mă duci oriunde vrei. Dar nu voi putea fi niciodată prietena ta, milord, nici tu prietenul meu.

Lordul Astor rămase tăcut lângă ea, tamburinând în pervazul geamului cu degetele. Apoi se mișcă dintr-odată și se îndepărtă de ea.

— Probabil că vrei să-ți schimbi rochia pentru petrecere. Te voi vedea jos mai târziu, Arabella.

— Da, răspunse ea, uitându-se mereu pe fereastră.

Când coborî, Frances îl găsi pe Theodore vorbind cu lordul Farraday și cu lordul Astor pe terasă. Ridică umbreluța galbenă care completa rochia de muselină albastră-deschis și părea un soare pe cer, pășind spre ei. Toți trei se întoarseră și se înclinară. Theodore se despărți de grup și veni

să îi ofere brațul.

— Arăți încântător, Frances, spuse el. Ca de obicei. Vrei să ne plimbăm puțin pe peluză? Nu au coborât încă prea mulți.

— Mulțumesc, Theodore, răspunse ea, luându-l de braț, rotindu-și umbreluța și privind nepăsătoare în jur.

— Cum poți să compari așa ceva cu orașul? întrebă el, arătând spre peluza întreținută impecabil și spre straturile de flori cu brațul liber. Îți e dor de casă vreodată?

— Oh, vai de mine, spuse ea râzând, nu am niciodată un moment liber în care să mă gândesc la casă, sir. Știi, avem multe invitații dintre care să alegem în fiecare zi.

— Sunt sigur că aveți. Două doamne atât de încântătoare trebuie să fie căutate. Bella s-a transformat într-o mică frumusețe cu buclele ei și rochiile noi. Oare Astor a avut bunul gust de a-i interzice toate volanele și zorzoanele care o făceau să pară un copil crescut peste măsură?

— Nu trebuie să vorbești fără amabilitate despre Bella, sir, spuse înțepată Frances. E cea mai dulce și mai bună soră pe care a avut-o cineva vreodată.

— Te cred. Dar aș spune că e și lipsită de bun gust. Nu o să te dai la plâns, nu, Fran? Să știi că nu e necesar. Admir atât de mult caracterul Bellei, că aș vrea să o fac și sora mea.

— Întotdeauna ai fost lipsit de sensibilitate, zise Frances, cu genele ei lungi strălucind de lacrimi. Cred că ți se trage de la faptul că ai fost

soldat atâția ani.

— Și e un lucru bun. Nu ne-ar sta bine să fim amândoi ca două țâșnitori, nu-i așa, Fran? Unul din noi trebuie să aibă măcar o urmă de rațiune.

— Păi, bineînțeles că nu m-aș aștepta să plângi tot timpul, ripostă Frances, scoțând o batistă din buzunar și tamponându-și ochii. Nu ar fi bărbătesc. Dar trebuie să îmi arăți măcar puțină simpatie. Ți-ai bătut joc întotdeauna de emoțiile mele mai sensibile.

— Nu e adevărat. Îmi amintesc foarte bine cum te-am luat în brațe ca să te mângâi acum un an, când plângeai după o pasăre moartă pe care am găsit-o într-un gard viu. Te-am sărutat chiar în creștet, Fran, și am primit o palmă sănătoasă peste obraz pentru toată simpatia mea.

— Oh, spuse ea, întorcând capul și rotind furioasă umbreluța. Nu știu de ce mai încerc să port o conversație sensibilă cu tine, Theodore.

— Nu, încuviință el. Dai dovadă de mare tărie de caracter. Spune-mi, Sir John Charlton îți arată mai multă simpatie?

— El mă apreciază.

— Oh, nu mă îndoiesc că o face. Nu te căsători cu el, totuși, Fran. O să fii nefericită. Ai nevoie de cineva mai puțin îndrăgostit de propria persoană și mai demn de încredere. Ca mine, de exemplu.

— Sir John nu e îndrăgostit de propria persoană, spuse îmbufnată Frances. Asta înseamnă că îmi faci o ofertă, Theodore?

— În niciun caz. Dacă ți-aș face o ofertă acum, aș fi trimis probabil la plimbare cu o palmă peste

urechi. Am fost soldat, știi. Să ne întoarcem spre casă. Văd că acum sunt mai mulți oameni pe terasă, ah, uite-o și pe Lady Harriet Meeker. A spus că va veni. Trebuie să merg să îi prezint respectele mele. A ieșit și Bella. Fără îndoială că vrei să i te alături.

— Probabil că aștepți cu nerăbdare ocazia de a o cere în căsătorie, spuse cu ciudă Frances, răsucindu-și umbreluța cu o asemenea viteză, încât începu să îi fluture părul.

— Pe Bella? E căsătorită deja, Fran.

— Știi că mă refer la Lady Harriet.

— Lady Harriet? El rări pasul și îi privi cu aparentă surprindere fața indignată. Imposibil, Fran. E logodită. Nu știai? Cu un conte care preferă sălbăticiile din Yorkshire Londrei. Vorbește despre el tot timpul. Atunci când e cu mine, oricum. În plus, nu cred că aș fi cerut-o în căsătorie nici dacă s-ar fi putut. Am pur și simplu alte planuri.

— Oh, spuse Frances slab, dar declarația așteptată nu sosi. Theodore păși alături de ea într-o tăcere prietenoasă până ajunseră pe terasă, iar apoi se despărțiră.

— Câinele dumneavoastră și-a găsit locul la cotețe, îi spuse lordul Farraday Arabellei când i se alătură lui și domnului Hubbard pe terasă. Se pare că bietul meu rândaș a fost aproape asurzit de primirea entuziastă pe care i-au făcut-o câinii mei. O să fie plimbat diseară. Bineînțeles că, dacă vreți să îl duceți la o plimbare mai lungă, o puteți face oricând, doamnă.

— Sunt foarte recunoscătoare, spuse Arabella. Sper că nu credeți că a fost o îndrăzneală teribilă să vă întreb dacă îl pot aduce aici. Dacă o faceți, trebuie să dați vina și pe domnul Hubbard. El s-a gândit că ar fi în regulă să vă întreb.

Domnul Hubbard.

— Farraday e întotdeauna atât de năpădit aici de câini, pisici și rude de sex feminin, încât nici nu va observa un nou câine, zise el.

— Haideți pe peluză să cunoașteți una dintre rudele acestea, zise lordul Farraday. Nu ați cunoscut-o pe mama mea, nu-i așa, Lady Astor?

— Vin și eu, declară domnul Hubbard, să îi prezint respectele mele.

Arabella îi luă de braț pe cei doi domni și se lăsă condusă la soare. Însă mai erau încă invitați de primit, care solicitau atenția gazdei lor și a mamei acestuia. În curând, fu lăsată singură cu domnul Hubbard.

— Vreau să vă arăt ceva, spuse el după ce pălăvrăgiră o vreme, plimbându-se pe pajiște. E în camera mea. Vreți să așteptați aici să v-o aduc?

— Da, sigur. O să aștept aici și o să mă bucur de mireasma trandafirilor.

Domnul Hubbard dispăru în direcția casei.

— Ai rămas singură, Arabella? întrebă lordul Astor, venind din spatele ei după vreo două minute. Ai vrea niște limonadă sau ceva de mâncare? Să te conduc la mese?

— Nu, mulțumesc. Nu sunt nici însetată, nici flămândă. Și îl aștept pe domnul Hubbard.

— Într-adevăr? zise el ridicând din sprâncene.

Și celălalt prieten al tău e aici, Lincoln. L-ai văzut?

— Da, zâmbi Arabella. E cu domnișoara Pope. Mă bucur atât de mult.

— E ceva special cu domnișoara Pope? întrebă el.

— Așa pare să creadă domnul Lincoln. La începutul sezonului nu avea curajul de a se apropia de ea. Din cauza piciorului, știi. Am încercat să îl conving că un asemenea handicap nu are nicio importanță.

— Deci ai făcut pe peițitoarea, spuse el cu un zâmbet. Ai un suflet bun, Arabella, nu-i așa? Pentru tânărul deșirat nu ai găsit încă pe nimeni?

— Cred că te referi la domnul Browning, răspunse ea înțepată. Nu are vreun interes romantic față de vreo doamnă, milord. Mai întâi trebuie să câștige încredere în propria lui persoană, ca bărbat. Vezi, pare atât de tânăr. Eu pot să înțeleg asta. I-am sugerat să încerce să boxeze. I-am spus că ai accepta poate să fii uneori partenerul lui de box. Dar e prea timid ca să îți sugereze așa ceva.

Lordul Astor se uită la ea cu un zâmbet licărindu-i în privire.

— Pare o sugestie bună. Trebuie să am o discuție cu... Browning, nu-i așa? Nu o să-l fac să se simtă stânjenit. Voi face să pară că sugestia vine din partea mea.

— Îți mulțumesc, răspunse Arabella, privindu-l o clipă în față.

— Uite-l pe Hubbard!

Discutară toți trei despre diferite banalități

câteva minute, până când lordul Astor, ridicând dintr-o sprânceană și uitându-se întâi la soția lui și apoi la prietenul lui, se scuză și se îndreptă spre alt grup de cunoștințe.

— I l-aș fi putut arăta și lui Astor, spuse domnul Hubbard, dar m-ar fi crezut fără îndoiala nesăbuit și sentimental. Și poate că la fel mă veți considera și dumneavoastră, doamnă. Nu pot să-mi dau seama de ce vă împovărez cu grijile mele. Nu am simțit niciodată dorința de a face asta cu altă femeie.

— Sunt flatată. Și bineînțeles că mi-ați stârnit curiozitatea.

— Vreți să ne plimbăm în grădina de trandafiri? Văd o bancă acolo.

După ce se așezară alături pe o bancă de lemn, scoase un pachet din buzunar. Îl desfăcu atent și i-l întinse Arabellei.

— Oh, zise ea. E fiul dumneavoastră, nu-i așa? Ce copil încântător! Portretul seamănă bine cu realitatea?

— A fost pictat cu o singură lună înainte de a pleca, zise el. Da, e foarte asemănător, deși pare un îngeraș. De fapt punea întotdeauna câte o năzbâtie la cale.

Arabella simți un nod dureros în gât.

— Cât de dor trebuie să vă fie de el!

— Nu v-am spus chiar adevărul, știți, declară el dintr-odată. V-am zis că mi s-a spus că sunt la Brighton. Nu e așa. De fapt mi-a spus-o chiar Sonia. Mi-a scris.

Arabella ridică ochii spre el. Cu un zâmbet

ciudat și strâmb, el luă miniatura din mâinile ei și o împachetă din nou cu grijă.

— E nefericită, adăugă el. Vrea să se întoarcă. Vă puteți imagina? După tot scandalul, crede că o s-o iau înapoi. Nu, nu crede. Dar mă întreabă, în orice caz.

— Ce o să faceți?

— Nu ar fi drept să o iert, nu? Unele lucruri sunt de neiertat. Ceea ce a făcut ea e de neiertat.

— Da, spuse tristă Arabella. Dar fiul dumneavoastră?

— Vrea să îl trimită înapoi la mine, orice aș hotărî. Vrea să aibă șansa unei vieți decente. Dar nu îl pot lua de la mama lui. Ar ucide-o. Vedeți, ea îl iubește foarte mult.

Rămaseră în tăcere câteva minute. În cele din urmă el se întoarse spre ea și îi zâmbi, apoi se ridică.

— Asta e o petrecere în aer liber, spuse el. Îmi cer scuze, doamnă. Am dorit doar să îmi manifest mândria paternă și să vi-l arăt pe fiul meu. Nu am avut de gând să vă întristez și să mă întristez și pe mine. Mergem să căutăm ceva de băut? Căldura asta probabil că v-a produs sete.

Arabella îl luă de braț și îl lăsă s-o conducă peste peluză spre locul în care așezau mesele, acoperite cu fețe albe de in și încărcate cu băuturi și delicatese de toate felurile.

— Uite-o pe Lady Berry, spuse ea, ridicând mâna și fluturând-o spre mătușa soțului ei. Ar trebui să merg să-i vorbesc, sir.

El se înclină și îi eliberă brațul.

— Vă mulțumesc că mi-ați arătat portretul, mai zise ea înainte de a-l părăsi. Știu că trebuie să fie una dintre cele mai prețioase comori ale dumneavoastră.

*

În aceeași seară, dar mai târziu, lordul Astor se sprijinea de balustrada de piatră de la marginea terasei, privind peluza luminată de lună. Aerul era delicios de răcoros după căldura din salon, unde toți oaspeții tocmai terminaseră un joc foarte însuflețit de pantomimă. Echipa lui, condusă de Lady Harriet Meeker, fusese bătută serios de echipa lui Frances, în ciuda faptului că îl avuseseră pe Farraday, un actor înnăscut. Frances îl avusese pe Sir Theodore Perrot.

Știa că Frances se afla acum în spatele lui, plimbându-se în tăcere pe terasă cu Sir John Charlton. Și alți invitați descoperiseră răcoarea de afară. Nu știa ce să creadă despre Charlton. Fusese remarcabil de atent cu Frances în luna care trecuse. Avea de gând să o ceară în căsătorie? Fără să știe de ce, Astor se îndoia. Individul părea prea plin de propria sa importanță. Nu părea probabil să aleagă o mireasă fără mare importanță socială, ca Frances. Era remarcabil de frumoasă, bineînțeles, dar nu avea nici titlu, nicio zestre însemnată.

Oare fata avea să fie dezamăgită la sfârșitul sezonului? Oare Arabella avea să fie silită să facă față lacrimilor și lamentărilor ei în tot timpul celor

trei zile de călătorie spre Parkland? Dacă ar fi avut un dram de minte, Frances l-ar fi înșfăcat pe Perrot și s-ar fi agățat de el tot restul vieții. Era clar că era nebun după ea, cu tot pretinsul lui interes față de Lady Harriet. Și oricum, nu cumva Lady Harriet era promisă altcuiva? I se părea că îl auzise pe Ravenscourt spunând că o adusese la Londra pentru debut, dar avea de gând să o ducă înapoi în Yorkshire pentru logodnă.

Lordul Astor adulmecă aerul. Ar fi vrut foarte mult să se plimbe pe pajiște, îndreptându-se spre grădina de trandafiri. Dar nu singur. O voia pe Arabella cu el. Probabil că ar fi venit dacă i-ar fi cerut-o. Nu, nu probabil. Ar fi venit sigur, dar ar fi considerat simpla lui cerere o poruncă, iar lumina lunii și parfumul trandafirilor ar fi fost inutile din cauza distanței pe care ar fi pus-o ea între ei.

O lăsase în salon, cufundată într-o conversație animată cu Lincoln și domnișoara Pope, Hubbard, mătușa lui, mama lui Farraday și încă una sau două persoane. Dacă el li s-ar fi alăturat, ea s-ar fi oprit din vorbit și râs. Așa cum făcuse după-amiază, când se oprise lângă grădina de trandafiri cu ea și Hubbard. În cele din urmă îi lăsase acolo, simțind aproape că întrerupsese o întâlnire de dragoste. Și când se întorsese mai târziu, ei dispăruseră în grădina de trandafiri.

Știa că nu fusese o întâlnire de dragoste. Hubbard tânjea încă după Sonia lui, iar Arabella era strict loială căsătoriei ei. Dar totuși se simțea enervant de… Ce? Era gelos pe Hubbard și pe Farraday, și pe Lincoln, și pe tânărul deșirat –

Browning?

De ce ar fi fost gelos? Ce voia exact de la Arabella? Zâmbetele și prietenia relaxată pe care le împărțea altor bărbați din jurul lui? Dacă l-ar fi tratat ca pe ei, ar fi fost mulțumit?

Lordul Astor se gândi la asta, în timp ce își schimba centrul de greutate și se sprijinea cu coatele pe balustradă. Voia să o iubească pe Arabella. Nu, voia să facă dragoste *cu* ea. Voia ca ea să-l iubească.

Voia ca ea să-l iubească? Chiar voia? De ce? Cu siguranță că pentru el nu ar fi contat dacă ea îl iubea sau nu, dacă nu ar fi iubit-o el mai întâi.

Iar el nu o iubea. Asta era o idee absurdă. Era doar Arabella, fiica mărunțică și puțin atrăgătoare a predecesorului său, adaosul care îi răsturnase viața cu josul în sus. Femeia care îi voia sufletul.

Bineînțeles că nu o iubea. Voia să se culce cu ea pentru că petrecuse două săptămâni fără nicio femeie. Acesta era motivul foarte simplu. O simplă necesitate biologică.

Era aproape ora de culcare. Și aveau să împartă aceeași cameră. Să doarmă împreună pentru prima dată de când se căsătoriseră. Și el nu trebuia să o atingă. Nu o putea atinge atât timp cât dura ostilitatea ei. Ar fi semănat cu un viol, chiar dacă era propria lui soție.

Lordul Astor se îndepărtă de balustradă și se îndreptă din nou spre casă. Trebuia să afle dacă Hubbard sau Farraday puseseră la cale un joc de biliard după ce majoritatea invitaților se retrăgeau.

— Când stau aici și respir aerul curat de țară și mireasma trandafirilor, mă simt ca acasă, îi spunea Frances lui Sir John Charlton. Ajunseseră la capătul terasei și pășiseră pe peluza care ducea la clădirile grajdurilor, în vestul casei.

— Am putea să ne apropiem de trandafiri, zise el. Aș culege unul pentru părul dumneavoastră. Există întotdeauna pericolul de a te înțepa la deget, bineînțeles, și de a-ți șoca manichiurista, dar sunt sigur că ne vom putea descurca.

— Grădina de trandafiri e prea departe în întuneric, răspunse Frances. Am face mai bine să ne întoarcem spre casă, sir.

— O lună în oraș nu v-a învățat încă să vă purtați asemenea persoanelor din lumea bună, nu-i așa? Ce afectată sunteți, domnișoară Wilson! Haide, trebuie să-mi demonstrați că nu sunteți chiar un șoricel de țară.

El o cuprinse cu brațul de talie și o trase spre el. Frances fu uluită și îl lăsă s-o sărute, fără să-și dea seama măcar că se putea apăra. Rămase nemișcată, șocată și dezgustată. Buzele lui se deschiseseră peste buzele ei și erau ușor umede.

— Mâine vom merge cu trăsura acasă la mine, spuse el ridicând în cele din urmă capul. Văd că începi să înveți, până la urmă.

— Eu chiar cred că nu ar trebui să mergem, ripostă Frances. Nu știu de ce ați rămas cu impresia că vă puteți lua asemenea libertăți, sir.

— Plângi? întrebă Sir John, holbându-se la ea oarecum surprins. Ești o ființă delicată, nu-i așa? Uite, ia batista mea. Nu am știut că o sărutare ar

putea fi atât de copleșitoare pentru o lady cu o sensibilitate atât de delicată. Îmi voi aminti să fiu mai blând data viitoare, până te vei obișnui cu atențiile mele. Vino, te conduc înapoi în salon! Grădina de trandafiri va trebui să aștepte pentru altă dată.

— Vă mulțumesc, sir, spuse Frances, în timp ce el o lua de braț și o conducea înapoi pe terasă.

capitolul 16

Arabella îi dădu liber cameristei de îndată ce se văzu în cămașă de noapte, cu buclele pieptănate pentru somn. Apoi se plimbă neliniștită între fereastră și pat. Avea să vină în curând? Sau avea să stea treaz până noaptea târziu cum îi promisese aproape, vorbind cu lordul Farraday și cu domnul Hubbard?

Patul cu patru stâlpi, cu baldachin boltit și perdelele grele de catifea părea dintr-odată foarte îngust. Trebuia să împartă acest pat cu soțul ei, să doarmă alături. Nu fuseseră împreună ca soț și soție de mai bine de două săptămâni. Nu dormiseră niciodată toată noaptea împreună.

Arabellei i se părea imposibil să se urce în pat și să se pregătească de somn. Nu ar fi fost în stare să închidă ochii măcar. Ar fi înțepenit ca lemnul.

În cele din urmă se urcă în capătul mai îndepărtat de fereastră și apoi se întrebă dacă nu trebuia să se mute în partea cealaltă. Ce parte ar fi preferat el? Rămase acolo unde era, cât se putea de aproape de margine, ținându-se de ea cu

ambele mâini.

Închise ochii și apoi îi deschise larg. Lumânările ardeau încă. Să le lase așa sau să sufle în ele? Sări din pat, suflă în lumânări în grabă și se înapoie în pat aproape fugind. I se părea mult mai sigur să stea ascunsă sub cuverturi, decât să fie prinsă în picioare în mijlocul camerei.

Se străduí să se gândească la lucruri plăcute: conversațiile pe care le purtase la petrecerea în aer liber de după-amiază; discuțiile prietenești pe care le purtase cu vecinii de masă; pantomimele amuzante, la care nu fusese deloc bună; camaraderia plăcută de după. Încercă să nu se gândească la deprimarea gata să o învăluie.

Soțul ei încercase să aplaneze cearta dintre ei la începutul după-amiezii. Sugerase să o ia de la capăt, să lase în urmă prima lună a căsătoriei, să încerce să devină prieteni. Voia să o ducă în casa lui din Norfolk, ca să poată fi singuri.

Și ea îl respinsese. Îl lămurise că trecutul rămânea întotdeauna cu ea, și nu aveau cum să transforme căsătoria lor în ceva plăcut.

Și avea dreptate, nu? Chiar dacă i-ar fi părut rău de ce făcuse – și nu spusese niciodată că i-ar fi părut – cum mai putea avea încredere în el? Dacă avusese nevoie de o amantă la începutul căsătoriei lor, oare nevoia aceea nu avea să renască? La urma urmei, persoana sau caracterul ei nu erau atât de atrăgătoare încât să-i mențină treaz interesul.

Cum ar fi putut să uite? Cum ar fi putut să devină prietena lui? Un prieten era o persoană în

care aveai încredere.

Avea dreptate. Era prea târziu pentru ei.

Dar nu voia să aibă dreptate. Voia să creadă în el și să îl admire așa cum făcuse la începutul căsătoriei lor. Voia să poată să se sprijine pe el așa cum trebuie să se sprijine o soție pe soțul ei. Voia să îl asculte de bunăvoie și nu doar pentru că așa îi dictau jurămintele căsătoriei.

Voia... Nu știa ce voia, dar știa că, dacă nu se gândea la altceva foarte repede și nu își concentra toată mintea, avea să plângă.

Și nu voia să plângă. Dacă plângea, avea să i se înfunde nasul și să respire pe gură. Și, când adormea, avea să sforăie. Dacă adormea! Ce umilitor ar fi fost!

Mult mai târziu, lordul Astor stătea treaz, cu capul întors într-o parte, și își privea soția. Ea era ghemuită în partea ei de pat, cu spatele la el, atât de aproape de margine că se mira că nu căzuse încă. Dormea. El stătea cu mâinile sub cap. Rezistase tentației de a o atinge. Era o tentație puternică. Cu poziția aceea părea un copil. Dar știa că, atunci când intra în ea, o simțea ca pe o femeie adevărată. Și nu mai intrase în ea de peste două săptămâni.

Ea se întoarse dintr-odată, cu mișcări foarte bruște, apoi se foi până găsi o poziție confortabilă, își îngropă nasul în pernă și își trase cuverturile până la bărbie. Buclele ei îi gâdilară brațul. Lordul Astor zâmbi.

Și apoi știu că se trezise. Trupul ei era nefiresc

de țeapăn. Deschise ochii și se uită la el fără să se miște. Se uită țintă la el multă vreme. Lumina slabă a geamului era în spatele lui. Își dădu seama că ea nu putea vedea că ochii lui erau deschiși.

— Bună, somnoroaso, îi zise.

Ea tot nu se mișcă.

— Am adormit, răspunse. Părea surprinsă.

— Credeai că nu o să adormi? Pentru că trebuia să vin și eu?

— Da.

— Arabella! spuse el în șoaptă. Își trase mâinile de sub cap și se întoarse spre ea. Nu sunt chiar un monstru, să știi. Sunt un bărbat, același în care aveai încredere în urmă cu doar câteva săptămâni. Singura diferență este că pe atunci îți eram necredincios și că acum nu mai sunt. Îi atinse ușor obrazul cu degetele.

Ea ridică mâna și prinse pe neașteptate mâna lui. Și-o apăsă pe obraz și apoi întoarse capul, astfel că buzele ei îi atinseră palma.

— Arabella. El o sărută pe tâmplă, pe obraz și – când întoarse capul – pe buze. Lasă-mă să fac dragoste cu tine. Nu mă îngheța. Nu o fă din datorie. Iubește-mă! Te rog! Iubește-mă, Arabella!

Îi presără sărutări pe buze și pe obraji până când ea îi luă fața în mâini și îi oferi buzele. Când o sărută mai profund, ea scânci. El își întinse brațul sub perna ei și îi trase lângă el trupul cald și mic. Îi tachină buzele cu limba și dinții până deschise gura și îi permise să intre. Se înfierbântă în brațele lui.

*

Arabella se pierduse. Era adormită și lipsită de apărare. Acum nu mai putea lupta. De fapt, nici nu se gândea să oprească tot ceea ce începuse el. Brațele soțului ei erau în jurul ei, era lipită de trupul lui cald, gura lui era peste gura ei, limba lui îi crea fiori erotici și trezea o dorință care anihila complet gândirea. Îl dorea, complet. Atunci. Nu mai puteau exista retrageri, nici așteptări.

— Da, oh, da, gemu ea când gura lui îi lăsă buzele și începu să traseze o dâră de foc pe gâtul ei. Își împleti degetele în părul lui. Da. Iubește-mă! Oh, te rog, iubește-mă!

Apoi îl ajută să descheie nasturii din față a cămășii ei de noapte. Sau mai degrabă îl încurcă, în nerăbdarea ei, trăgându-l de mâini. Și apoi icni când mâinile lui puternice îi ridicară pânza pe umeri și pe brațe și se întoarseră să îi atingă sânii, să îi exploreze ușor, să îi atingă sfârcurile, să le tachineze, să le excite, pentru ca ea să ajungă să țipe de durerea dorinței.

— Arabella. Era întinsă pe spate, iar soțul ei era deasupra, sărutându-i ochii, gura, gâtul, sânii. Iubirea mea. Ești atât de frumoasă! Oh, atât de frumoasă!

Ea țipă din nou când el îi luă un sfârc în gură și îi atinse vârful cu limba.

Dintr-odată, erau goi amândoi. Ea savură atingerea mușchilor puternici sub degetele și palmele ei, trecându-și mâinile peste pieptul și umerii lui și coborând spre brațe. Și tânjind de

dorință dureroasă, în timp ce mâinile lui o excitau și o pregăteau pentru intrarea lui.

— Fă dragoste cu mine, îl imploră ea cu buzele lipite de buzele lui. Fă dragoste cu mine! Oh, te rog, te rog!

Dar când el intră în ea, nu mai simți relaxarea plăcută pe care ajunsese să o aștepte în vizitele lui precedente. Nu mai putea analiza detașat și agreabil ceea ce făcea el cu ea. Nu mai exista decât nevoia de a-l simți intrând tot mai adânc și mai puternic spre centrul insuportabil al dorinței ei.

El simți că orgasmul ei se apropia. Își sprijini greutatea pe brațe, ca să nu zdrobească sub el trupul ei mic. Dar ea se arcui spre el, tensionată de o pasiune de care nu o bănuise în stare, gata să se elibereze.

Fiecare dintre mișcările lui fusese calculată din momentul în care o simțise fierbinte în brațele lui. Totul era pentru Arabella, ca să poată cunoaște puterea iubirii lui, ca să fie satisfăcută, ca să o vadă fericită în brațele lui după aceea. Orgasmul lui nu mai conta. Numai Arabella conta. Nu îi păsa dacă nu se alegea cu nimic. Făcea dragoste cum nu mai făcuse niciodată. Îi dăruia tot ce putea dărui. Se dăruia pe sine.

Și totuși – ciudată răsplată a unei iubiri recunoscute acum de inimă, dar nu și de minte – când o simți că se apropia de orgasm, știu că și el avea să îl atingă odată cu ea. Știu că aveau să experimenteze cea mai rară binecuvântare a iubirii fizice: unirea în momentul orgasmului împărtășit.

Atunci când se întâmplă, lordul Astor ținu

mâinile soției pe pat, lângă cap, cu degetele împletite cu ale ei. Fața lui era cufundată în buclele ei.

— Geoffrey? șopti ea, cu vocea surprinsă. Și apoi îl prinse de mâini, țipă pe umărul lui și se cutremură, eliberându-se. El oftă, se lăsă pe ea și o urmă în tărâmul de dincolo de pasiune, de sentiment și aproape dincolo de conștiință.

A doua zi dimineață, Arabella se trezi cu sentimentul că se trezise târziu, mult mai târziu decât intenționase. Plănuise să se trezească devreme și să îl ducă pe George la plimbare înainte să se trezească ceilalți. Dar dormise prea mult.

Când se dezmetici, întoarse capul dintr-odată, dar era singură. Probabil că dormise foarte adânc, de nu își auzise soțul ridicându-se și îmbrăcându-se. Chiar dacă încăperea era goală, Arabella roși când se întinse și simți că era goală pe sub cuverturi.

Cum putuse! Se lăsase pradă dezmățului, ignorând cerințele rațiunii și ale moralei, și se lăsase condusă de nevoile ei fizice. Cum mai putea să-și convingă acum soțul sau pe ea însăși că era legată de el doar prin legăturile legii, ale bisericii și ale datoriei? Și cum să se mai apere de nefericire, când el se va sătura de ea și se va îndrepta din nou spre o curtezană mai experimentată?

Nu putea nici măcar să dea vina pe el. Ea începuse totul noaptea trecută. Era adevărat că el îi vorbise și o atinsese, dar ea își apăsase mâna lui pe obraji și o sărutase. Și îl urmase pas cu pas în

ceea ce se întâmplase în continuare. Își amintea chiar cum îl implorase să o iubească.

Dacă asta ar fi fost totul, ar fi putut da vina pe faptul că era adormită. El o atinsese înainte ca ea să se trezească de-a binelea, și când se trezise era atât de excitată fizic că nu se mai împotrivise la cele ce se întâmplau. Dar asta nu mai era valabil și a doua oară. Se trezise, se uitase țintă la el, studiindu-i profilul puternic și frumos în cenușiul zorilor, și îl atinsese pe piept, cu mult înainte ca el să deschidă ochii și să-i zâmbească somnoros. Și tot ea se cuibărise aproape de el și ridicase fața pentru a fi sărutată.

În momentul acela era foarte conștientă de ceea ce făcea și cu cine. Îl lăsase să o excite, să o ridice deasupra lui și să îi așeze genunchii sub brațele lui. Iar ea își pusese mâinile pe umerii lui, în timp ce el intra cu putere în ea și îl privise în ochi până la sfârșit, când coborâse fruntea pe pieptul lui și primise tot ce avea el de dăruit, dăruindu-i în schimb tot ce avea ea.

Știuse că era Geoffrey, soțul ei necredincios, și nu îi păsase. Nu înainte de a trece câteva minute, când el o trase pe pat și se rostogoli deasupra ei și o sărută profund pe gură. Atunci pasiunea dispăru și ea vru să plângă, înțelegând cât de vulnerabilă se făcuse, știind că acum îi dăruise puterea de a o răni iar și iar. Își permisese să îl iubească, se deschisese înaintea lui cu toată ființa și îi dăruise tot ce avea. Nu doar trupul ei, ci și sufletul ei. Și acum nu se mai putea baza pe convingerea că nu îi păsa, că putea să ducă o viață semnificativă

proprie, independentă de soțul ei.

Se întorsese cu spatele la el, în partea ei de pat, și își concentră toate puterile fizice și mentale ca să nu izbucnească în plâns. Trupul îi înțepenise de tensiune când el se mișcă în spatele ei și îi îndepărtă buclele de pe față cu o mână blândă.

— Suntem prieteni acum, Arabella? Sunt iertat?

Dar ea nu era capabilă să-i răspundă.

— Ce se întâmplă? întrebă el, trecându-și mâna peste ea și simțind cât de tensionată era. Plângi?

Ea își mușcă buzele și înghiți suspinul care voia să scape.

— Asta nu a contat deloc, nu? spuse el în cele din urmă. Sunt tot soțul care a greșit și care trebuie să se târască la picioarele tale. Și nici atunci nu aș fi iertat, nu, Arabella? Nu vei avea niciodată încredere în mine. Nu voi fi lăsat niciodată să uit.

Se îndepărtă de ea și îl simți cum stătea treaz în spatele ei în timp ce ea stătea nemișcată, încercând să-și controleze lacrimile, știind că ar fi putut să se ridice chiar atunci și să îl ia pe George înainte de a se trezi rândașii. Era sigură că nu mai putea dormi.

Dar adormise. Și adormise adânc. Și acum stătea întinsă, regretând amarnic lipsa de control moral din noaptea precedentă. Și uimită de extazul pasiunii fizice. Și confuză de-a binelea.

Arabella trase cuverturile, roși din nou văzând că era goală și, amintindu-și de noaptea trecură, se îmbrăcă în cămașa de noapte înainte de a suna după cameristă.

Lordul Astor călărea cu lordul Farraday și alți domni din casă. Inspectau un ogor recent desecat, care fusese însămânțat pentru prima dată în primăvara aceea.

— Unde e Hubbard? îl întrebă Astor pe prietenul lui când rămaseră un moment singuri.

— S-a întors la Londra. Nu-mi pot închipui de ce, după ce a bătut tot drumul încoace cu intenția de a sta până mâine. Ciudat tip, Hubbard! Cred că pot totuși să-l înțeleg dacă îmi amintesc prin ce a trecut acum un an.

— Da, încuviință lordul Astor. Arabella pare să se fi împrietenit grozav de bine cu el. Are o slăbiciune pentru invalizi. Sper că nu a spus nimic ieri care să-l fi supărat pe Hubbard.

— Nu cred că ar fi putut. E o ființă mititică și foarte dulce, Astor. Cum de ai avut un asemenea noroc? Bănuiesc că nu are nicio soră? În afară de frumoasa Frances, vreau să zic.

Lordul Astor râni.

— Mai e Jemima. Are cincisprezece ani și e dreaptă ca un arac de fasole, Farraday. Și e cam gălăgioasă. Și are părul roșcat. Mă cutremur când îmi imaginez cum ar fi copiii voștri. Să aranjez să o cunoști?

— Nu, răspunse prietenul lui, oftând ironic. Mă gândeam la cineva care să semene mai mult cu Lady Astor. Ea nu ar cicăli omul, nu? Și e întotdeauna veselă. Cred că ar fi plăcut să te întorci acasă. Mama vine mereu cu tot felul de candidate, și toate sunt foarte întreprinzătoare.

Nici n-aș ieși bine din biserică, și m-ar prinde sub papuc.

Lordul Astor râse.

— Uite-l pe Charlton, spuse lordul Farraday, mijindu-și ochii și privind la distanță pe drum. Cred că merge acasă. Oare cine e cu el?

Lordul Astor își duse mâna la ochi.

— E o femeie, oricum. Aș paria pe orice că e sora Arabellei. Și nu se zărește niciun rândaș și nicio cameristă. Ce fată fără minte e asta, Farraday! Nu trebuia să plece singură cu el.

— Așa zic și eu. Dacă o duce acasă la el, Astor, unul dintre noi trebuie să plece în urma lor cât de curând posibil. Charlton nu e un tip cumsecade. Se crede irezistibil. Și nu se dă în lături să seducă tinerele doamne pe care nu ar trebui să le seducă. S-a mai întâmplat și înainte. Domnișoara Wilson nu mi se pare o femeie cu un caracter prea puternic, dacă îmi permiți s-o spun.

— La naiba! exclamă lordul Astor. Am plecat, Farraday. Pot să mă descurc singur.

Și plecă la galop, încercând să nu atragă atenția domnilor din jur. Nu putea să urmeze direct faetonul care se îndepărta, pentru că trebuia să treacă peste o porțiune mlăștinoasă care mai rămăsese lângă ogoarele drenate.

„Nu ar fi trebuit să tratez cu atâta nepăsare responsabilitatea mea față de Frances”, se gândi lordul Astor, nu pentru prima dată. Fata se descurca foarte bine în lumea bună și nu era lipsită niciodată de prieteni și admiratori. Legătura cu Charlton păruse destul de potrivită, chiar eligibilă.

Dar dura de prea mult timp, și el ar fi trebuit să găsească ocazia de a-l întreba care îi erau intențiile.

Bineînțeles că nu știuse ce știa acum. Ar fi vrut ca Farraday să-l fi avertizat înainte. Dar era limpede ca lumina zilei că Charlton era un tip înfumurat și superficial, și că nu era prea posibil să aibă intenții serioase față de cineva ca Frances. Era clar că fusese momit de frumusețea ei.

Și acum o ducea acasă la el, fără niciun însoțitor. Ce naiba o făcuse pe fată să-l urmeze? Probabil că avea o minte de găină. Nu își dădea seama că era dusă acolo ca să fie sedusă, poate chiar violată? Nu avea o părere prea bună despre caracterul lui Frances, dar o credea virtuoasă. Nu avea să cedeze de bună voie seducerii. Singura ei speranță părea să fie aceea de a-l îneca pe Charlton cu lacrimile ei.

Ce noroc că Farraday îi zărise, se gândi lordul Astor. Cum ar fi putut-o mângâia pe Arabella, dacă sora ei era nenorocită? Nu că Arabella ar fi fost principala victimă, bineînțeles, dar suferința ei era principala lui preocupare.

Voia ca Arabella să fie fericită. Cu foarte puțin timp în urmă, își dăduse seama că acesta devenise scopul vieții lui. Merita să fie fericită, chiar și numai pentru că fericirea altor oameni părea să conteze mai mult pentru ea decât propria ei fericire. Era convins că se oferise să se căsătorească cu el – sau cu tatăl lui, așa cum crezuse ea – doar pentru ca restul familiei să trăiască în siguranță, libere să își caute propria fericire. Și văzuse că se împrietenise

cu mulți oameni față de care simțea simpatie și pe care încerca să îi ajute.

Merita și ea un dram de fericire. Inima lui înțelesese asta noaptea trecută, când se trezise făcând dragoste cu ea fără să se gândească deloc la propria lui satisfacție. Ironia întregii situații era că fusese mai satisfăcut decât cu oricare altă femeie dinaintea ei. Dorise ca Arabella să cunoască bucuria deplină a iubirii fizice.

Și în dimineața aceea o înțelesese și cu mintea. Se trezise și o văzuse ghemuită lângă el, cu palma sub obraz, cu celălalt obraz îmbujorat, cu buza de sus ridicată deasupra dințișorilor albi, și se uitase multă vreme la ea.

Aproape fără să-și dea seama, îi devenise foarte dragă. Era soția lui de mai puțin de o lună, dar îi trebuise mult ca să înțeleagă că relația aceasta îi schimbase viața. Și îi trebuise încă și mai mult ca să recunoască faptul că ea devenise soția inimii lui. Luptase iar și iar împotriva adevărului, pentru că i se păruse întotdeauna că dragostea era o capcană, o închisoare care îi văduvea pe bărbați de bucuriile vieții.

Dar până la urmă înțelesese. Arabella devenise mult mai prețioasă decât orice alt lucru din viața lui pe care îl considerase important. Și libertatea de a se bucura de viață avea sens pentru el acum doar dacă era liber să o facă pe Arabella fericită. Și nu doar fizic. Voia să îi umple întreaga viață, nu doar patul, cu dragoste și bucurie. Din nefericire, nu avea nicio experiență în a face pe altul fericit. Viața lui fusese una foarte egoistă.

Trebuia să îi ceară iertare Arabellei, să se târască, să se așeze în genunchi dacă era necesar. Se întrebă dacă ea avea să-l ierte. Și îi părea într-adevăr rău în sfârșit? Regreta la fel de mult cauzele, ca și consecințele?

Calul lordului Astor ajunse în sfârșit în drum și el îl întoarse în direcția în care o luase faetonul cu câteva minute în urmă. Nu îl mai putea vedea, dar nu putea fi prea departe. Avea să dea peste ei înainte de a se ajunge prea departe cu planul de seducție al lui Charlton.

Arabella trebuia ferită de suferințe. Trebuia să o impresioneze atât de mult pe Frances, încât să o convingă să nu îi spună nimic surorii ei despre acest episod.

Frances se ridicase din pat neobișnuit de devreme, trezită de aerul proaspăt al dimineții care intra printr-o fereastră pe care camerista Bellei uitase să o închidă de cu seară. Fu surprinsă să vadă că nici sora ei și nici vreo altă prietenă apropiată nu erau încă în salonul în care se lua micul dejun. De fapt, numai foarte puține persoane erau acolo, fiindcă se părea că mai mulți domni ieșiseră să călărească.

După micul dejun, Frances ieși pe peluză ca să aștepte până mai coborau și alții. Respiră cu plăcere aerul dimineții și se întrebă de ce nu se trezise devreme mai des.

— Ah, domnișoară Wilson. Văd că vă treziți devreme.

Când se uită înapoi, Frances îl văzu pe Sir John

Charlton îndreptându-se spre ea.

— Bună dimineața, sir, îi zise ea. Am crezut că toți domnii au ieșit să călărească.

— Am fost deja acasă ca să pregătesc faetonul pentru dumneavoastră. Sunt încântat să aflu că nu trebuie să aștept până aproape de prânz ca să vă treziți.

Frances văzu faetonul pe aleea din spatele lui. Un rândaș ținea caii de zăbală.

— Nu cred că este potrivit să vă însoțesc acum, sir, spuse ea.

El păru uimit.

— V-am produs impresia că vom fi singuri, domnișoară Wilson? întrebă el. Ce neglijență din partea mea! Vor fi și Lady Astor, și domnul Hubbard. Au luat-o călare înaintea noastră.

Frances se încruntă.

— Nu credeam că Bella e trează. Dar bineînțeles. Ea se trezește întotdeauna devreme. Dar de ce nu ne-a așteptat?

— Cred că voia să își plimbe câinele.

— Pe George? Da, bineînțeles.

— Cred că ar trebui să plecăm, spuse el, aruncând o privire spre casă. Sora dumneavoastră ar putea considera oarecum nepotrivit să fie lăsată singură cu domnul Hubbard.

— Da, răspunse Frances și îi acceptă brațul întins după un singur moment de ezitare.

După o călătorie de câteva minute, Frances se întoarse spre tovarășul ei, încruntată.

— Dar dacă nu vă așteptați să mă trezesc până la prânz, Bella ar fi rămas singură cu domnul

Hubbard un timp teribil de lung.

El se întoarse și o privi de sus. Frances își aminti că el nu zâmbea niciodată.

— De ce nu vă bucurați de frumusețea dimineții, domnișoară Wilson? spuse el. Nu trebuie să vă bateți capul cu gânduri complicate.

capitolul 17

În ciuda faptului că Frances se trezise mai devreme și Arabella mai târziu decât de obicei, Arabella luase de fapt micul dejun înainte ca sora ei să coboare. Imediat ce fu posibil, se îndreptă spre cotețe ca să îl ducă pe George la întârziata lui plimbare. În drumul acesta trebuia să treacă pe lângă grajduri, și aproape că dădu peste domnul Hubbard.

— Ah, ce bine că ne-am întâlnit, Lady Astor, zise acesta. Urați-mi noroc! Mă duc la Brighton.

— La Brighton?

— I-am spus lui Farraday că mă întorc acasă cu treburi. Dar mă bucur că am ocazia de a spune adevărul cuiva. Mă duc s-o aduc pe Sonia acasă și pe fiul meu. Credeți că sunt nebun?

Arabella îl privi țintă un moment.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Cred că s-ar putea să fiți foarte sănătos, sir. Sunteți nefericit fără ei, nu-i așa? Cu ei veți avea măcar șansa de a fi fericit.

— Știam că mă veți înțelege. M-am gândit mult după ce am vorbit cu dumneavoastră ieri după-amiază. Și adevărul e că nu are niciun rost să fiu

neiertător și să mă protejez ca să nu mai fiu rănit. De fapt, îmi protejez și îmi păstrez propria nefericire. Trebuie să o iert pe Sonia. Numai așa mă voi putea vindeca și eu, poate. Înțelegeți ceva?

Ea încuviință.

— Viața dumneavoastră va fi foarte dificilă. Va fi un mare scandal. Și căsătoria dumneavoastră nu mai poate fi niciodată cum a fost, nu? Dar da, aveți dreptate. Știu că aveți dreptate și vă doresc tot binele, sir. Credeți-mă că vi-l doresc. Poate că aș putea-o vizita pe doamna Hubbard când va fi acasă?

El zâmbi și îi luă mâna.

— Dacă o faceți, probabil că veți fi prima și unica doamnă din lumea bună care o va face, pentru un timp destul de îndelungat. Da, nu mă aștept la o împăcare ușoară. Nu caut un final din basme. Dar căsătoria mea merită să muncesc din greu și să risc. Sonia o merită, și la fel și fiul nostru. Și eu merit riscul.

Îi duse mâna la buze.

— Vă doresc o călătorie sigură, sir.

— Vă mulțumesc. Sunteți o lady deosebită, doamnă.

Arabella îl privi pășind în curtea pietruită a grajdurilor și își continuă drumul spre cotețe. În curând, George lătra extaziat și se repezea înflăcărat la gleznele ei, protestând împotriva faptului că se oprise să schimbe câteva cuvinte cu un rândaș.

Petrecu o oră întreagă plimbându-și câinele și propria persoană. Cât timp se află în raza casei,

păși calm, dar când casa rămase în urmă și ajunse în pășunile deschise, își prinse fustele și alergă, râzând și ferindu-se, fiindcă George simțise că era rost de joacă și făcea tot ce-i stătea în puteri ca s-o trântească jos.

Dintr-odată, își simțea inima ușoară. Ziua era senină și caldă, peisajul verde și deschis, iar nefericirea și disperarea nu aveau loc. Nu se putea ca viața să fie atât de rea, încât să nu mai existe nicio speranță. Era căsătorită, și era încă împreună cu soțul ei. Cu o noapte înainte, făcuseră dragoste cum nu visase niciodată, și el fusese afectuos și tandru. Renunțase la amanta lui și voia să înceapă totul din nou cu ea. Voia ca ei doi să fie prieteni.

Și ea îl iubea. Dureros și cu înflăcărare.

Cu siguranță că nu avea motive pentru a fi disperată. Era adevărat că el se putea sătura de ea din nou și își putea lua altă amantă. Era adevărat că se dovedise necredincios. Și era adevărat că nu spusese niciodată că i-ar părea rău cu adevărat de fărădelegile lui. Însă viața era nesigură. Nimeni nu putea să vadă în viitor și să știe ce avea să se întâmple. Poate că unul din ei avea să moară peste un an. Poate că lumea întreagă avea să se sfârșească peste un an.

Viața era un risc.

Dacă domnul Hubbard își putea lua înapoi soția după ceea ce făcuse și era dispus să înfrunte toate greutățile inevitabile pe care le presupunea împăcarea, atunci cu siguranță că și ea mai putea da o șansă căsătoriei ei. Dacă el o putea ierta pe Sonia lui, cu siguranță că și ea își putea ierta soțul.

Așa că se hotărî să îl caute și să îi spună că până la urmă avea să-l însoțească bucuroasă la Norfolk la toamnă, și că acolo avea să ofere o șansă căsătoriei lor. Poate că avea să-și asume riscul de a-l accepta chiar dacă el nu își recunoștea vina.

Poate că puteau începe chiar din ziua aceea, fără să mai aștepte până rămâneau singuri. Puteau începe chiar atunci să se împrietenească. Nu aveau niciun motiv pentru a aștepta. Și poate că la noapte puteau să facă dragoste din nou și să afle că între ei era și afecțiune, nu doar atracție fizică.

În timp ce se apropia de casă, îi veni greu să rărească pasul. Era dificil să meargă încet, când voia să alerge până nu mai putea și să se arunce în brațele soțului ei. Dar poate că el nici nu era acasă. Ieșise cu lordul Farraday și cu alți câțiva domni înainte chiar ca ea să coboare la micul dejun.

În timp ce se apropia de casă, Arabella văzu un faeton pe aleea din cealaltă parte a casei și pe Sir John Charlton ajutând-o pe Frances să urce în el. Oricum, ei doi păreau să fie.

Arabella se încruntă. Unde se ducea Frances așa dimineață? Și de ce nu era nimeni cu ea, cu excepția lui Sir John? Grăbi pasul, lăsându-l pe George în grija unui rândaș, fără obișnuita îmbrățișare.

În timp ce urca scările de marmură spre ușa principală și se năpustea pe holul cu gresie, dădu peste Theodore.

— De ce ești atât de grăbită, pisicuțo? întrebă el rânjind și prinzând-o de brațe ca s-o oprească.

— Nu știi unde mergea Frances? întrebă ea. Tocmai s-a urcat într-un faeton cu Sir John și au plecat undeva.

El se încruntă.

— Numai ei doi? întrebă.

Ea încuviință.

— Oh, e foarte urât din partea ei, Theo. Chiar nu ar trebui să facă ceva atât de nepotrivit. Trebuie să îl găsesc pe Excelența Sa și să-l conving să mergem călare în urma lor. Nu îndrăznesc să merg singură, fiindcă s-ar enerva îngrozitor.

— Așa cred și eu. Du-te și schimbă-te repede cu hainele de călărie, Bella, iar eu o să încerc să aflu încotro au plecat. Și o să verific la grajduri să văd dacă pot să ne înșeueze doi cai. Va trebui să te mulțumești cu mine ca escortă. Astor nu s-a întors încă.

După zece minute erau în drum spre casa de la țară a lui Sir John Charlton, sperând că presupunerea rândașului care le ținuse caii de frâu câteva minute fusese corectă.

Când faetonul se opri în fața unei case pătrate din cărămidă roșie, Frances era teribil de speriată. Nu se zărea nici urmă de Arabella sau de domnul Hubbard sau de oricine altcineva, cu excepția unui rândaș care apăru din capătul celălalt al casei și veni să țină caii, în timp ce Sir John sărea jos și o ajuta să coboare. Dintr-odată, i se păru că era complet străin, și un străin destul de amenințător pe deasupra.

— Unde e Bella? întrebă ea când el o așeză jos

și își ținu mâinile pe mijlocul ei mai mult decât era necesar.

— Poate că e în casă sau mai probabil sunt încă pe drum. Trebuie să-și plimbe câinele, dacă îți amintești. Vino înăuntru, domnișoară Wilson! Probabil că vrei ceva răcoritor.

— Oh, nu, nu până nu vine Bella, sir. Vreți să îmi arătați florile? Par splendide. Știți, mama e foarte mândră de grădinile de flori de la Parkland.

— Într-adevăr? Poate altă dată. Hai să intrăm și să nu mai stăm în vântul acesta rece!

— Nu vreți să vă chemați menajera? întrebă nervoasă Frances când el o luă de braț și o conduse peste prag. Poate că va vrea să stea ea cu mine până ajunge Bella.

— Sunt foarte sigur că nu va sta, răspunse el ferm. Nu îmi încurajez servitorii să stea cu gura căscată în camera în care sunt eu, domnișoară Wilson. Haide, intră în salonul de aici! O vei auzi pe sora dumitale chiar în momentul în care intră.

— Vreți să sunați după ceai? Frances traversă încăperea și se opri lângă fereastră. Sunt destul de însetată, sir.

— Chiar așa?

Ea tresări, și inima începu să îi bubuie. Nu îl auzise venind în spatele ei. El își puse mâinile pe umerii ei, mângâindu-i cu palmele.

— Da, sunt, adăugă ea repede. Cred că am uitat să beau ceai la micul dejun. A fost o mare neglijență din partea mea, dar vremea era atât de frumoasă, încât m-am grăbit să ies afară.

În același moment, amândoi îl văzură pe lordul

Astor apropiindu-se călare de casă. Sir John mormăi o înjurătură și își luă mâinile de pe ea. Frances oftă ușurată și simți că o lăsau genunchii.

— Voi suna imediat după ceai, atunci, spuse Sir John cu o reverență, traversând camera ca să tragă de clopoțel. Poate că lordul Astor va dori și el unul. Sau poate că o să vrea ceva mai tare. O să aștept să-l întreb.

Când fu condus în salon, lordul Astor găsi un amfitrion amabil, chiar dacă nu zâmbea, și pe Frances la fereastră, privind în grădină. Când fu anunțat, ea se întoarse.

— Ah, Astor, spuse Sir John. Ce surpriză plăcută! Domnișoara Wilson a venit să ia ceaiul cu mine, după cum vezi. Pot să îți ofer un ceai sau poate dorești ceva mai savuros?

— Ieșisem să călăresc cu Farraday și v-am văzut trecând cu trăsura, zise zâmbind lordul Astor. Ocazia de a-ți vedea casa mi s-a părut prea bună ca s-o pierd, Charlton. Bună dimineața, Frances.

— Bună dimineața, milord, răspunse ea, cu ochii de un albastru suspect de strălucitor.

— Sunt încântat că ați hotărât să ne urmați, spuse Sir John cu o reverență. Poate că după ceai vă pot arăta și dumneavoastră, și domnișoarei Wilson ceva din casă și grădini. Servitorii mei le întrețin impecabil, chiar dacă eu vin rareori.

— Camerista ta e în bucătărie, Frances? întrebă lordul Astor, traversând încăperea ca să se uite pe fereastra de lângă cea în care stătea ea.

— N… nu, milord. Nu mi-am adus o cameristă. Bella se îndreaptă încoace, împreună cu domnul

Hubbard. Mă așteptam să fi ajuns deja, dar îl plimbă pe George.

— Într-adevăr? Ce noroc, atunci, că am sosit când am sosit.

— D… da.

Lordul Astor ridică din sprâncene.

— Dar uite-o că vine acum, spuse el. Cu Perrot, se pare, nu cu Hubbard. Și George nu se vede nicăieri.

Frances se întoarse să se uite pe fereastră. Sir John rămăsese unde era, în celălalt capăt al camerei, cu mâinile încrucișate la spate.

— Frances, spuse lordul Astor, poate că ai vrea să ieși afară, cu sora ta și cu Sir Theodore Perrot. Vremea e mult prea frumoasă ca să o irosești înăuntru, nu crezi?

— Da, milord, răspunse Frances. Și îi ascultă ordinul fără nicio clipă de întârziere.

Lordul Astor se întoarse cu fața spre tăcutul său amfitrion.

— Vreau o explicație pentru asta, Charlton. Am oarecum sentimentul că sosirea soției mele e accidentală și destul de neașteptată pentru tine.

Sir John ridică o sprânceană.

— Cumnata ta nu e un copil, Astor.

— Chiar așa, nu e, încuviință lordul Aston. E o femeie, Charlton, și se află în grija mea. Nu îmi vine să cred că nu ți-ai dat seama că ar fi fost compromisă dacă îți vizita casa singură.

Sir John ridică din umeri.

— Și ce ai de gând să faci în privința asta? întrebă el. Să mă provoci la duel? Ar fi puțin cam

demodat și foarte ilegal, nu?

— Dar foarte prezent în mintea mea, totuși, ripostă lordul Aston.

— Se pare că nu am de ales decât să cer mâna ei, atunci, spuse amfitrionul lui pe un ton indiferent. Cred că aveam o anumită înțelegere oricum. Cui trebuie să mă adresez, Astor? Ție sau mamei ei?

Lordul Astor îl privi printre gene.

— Ai o înțelegere cu domnișoara Wilson? A fost de acord să fie soția ta? Va trebui să vorbesc cu ea despre asta. Dacă spui adevărul, voi aștepta să mă vizitezi într-o dimineață, săptămâna viitoare. Dacă nu, poți să te aștepți tu la o vizită din partea mea. O zi bună, sir.

Frances plângea. Lordul Astor văzu asta de cum ieși din casă. Arabella era lângă ea, bătând-o pe spate, oferindu-i o batistă. Theodore stătea pe aproape, șovăind evident să îi ofere prea multă mângâiere într-un loc relativ public. Cei trei cai pășteau pe peluză, activitate pe care lordul Astor o credea interzisă. Atât Arabella, cât și Theodore se întoarseră spre el.

— Totul e bine, spuse el. Am sosit la puțin timp în urma lor. Frances e nevătămată. E speriată, asta-i tot.

— Unde e el? întrebă Theodore, pășind spre casă.

— Presupun că își răcorește călcâiele aprinse, spuse lordul Aston. Am avut o scurtă discuție cu el. Problema va fi lămurită când ne întoarcem în oraș.

— Nu o să scape ticălosul așa de ușor, zise

Theodore. O să îl pun la punct acum. Și păși în direcția casei.

— O să îl pun eu la punct, strigă lordul Astor după el, dar cuvintele lui fură acoperite de țipătul lui Frances.

— Nu, Theo! strigă ea. O să te ucidă. Vino înapoi! Oh, Bella, adu-l înapoi! O să fie ucis.

Când Theodore dispăru pe ușă fără să se oprească măcar să bată, Frances leșină.

— Oh, vai de mine, spuse Arabella, îngenunchind pe dale lângă silueta inertă a surorii ei și fluturându-i batista peste față, a leșinat. Nu a mai făcut niciodată asta. Oh, biata Frances!

Lordul Astor trecu de cealaltă parte a cumnatei, își strecură brațul pe sub umerii ei și o ridică în șezut.

— Fă-i vânt în continuare, spuse el. Își va reveni imediat. Aproape că îmi stă pe limbă să spun că a meritat-o, dar nu ar fi frumos din partea mea. De ce e atât de nesăbuită, Arabella, când tu ești atât de rațională?

— Ei bine, spuse ea, fluturând cu vigoare batista și privind neliniștită fața surorii ei, Frances e cea frumoasă, înțelegi. Nu a avut niciodată nevoie de rațiune. Dar uneori îmi doresc să fi avut un caracter puțin mai ferm. Ce palidă pare!

— Începe să se miște. Sper că Perrot nu sparge mobilele înăuntru.

— Milord! Arabella ridică dintr-odată privirea spre el, iar mișcarea batistei încetini. Ce ai vrut să spui când ai zis că îl vei pune la punct? Nu cumva ai de gând să te duelezi cu el?

— Nu cred că se va ajunge la asta.

Fața ei arătă dintr-odată alarmată.

— Oh, ai de gând! strigă ea. Ai de gând să te lupți cu el cu pistolul, și el te va ucide. Nu o să permit așa ceva. Oh, nu! Nu merită atâtea necazuri. O să-l împușc chiar eu.

Pe neașteptate, lordul Astor rânji.

— Oh, spuse slab Frances. Theo e mort?

— Nu cred, răspunse lordul Astor, dacă nu cumva iese din casă stafia lui.

Sir Theodore Perrot păși spre grup și rămase privindu-i de sus.

— Nu cred că Sir John Charlton te va mai deranja, Fran. Și mă îndoiesc că va putea să îți ofere satisfacție în următoarele două săptămâni, Astor.

— Oh! țipă Frances, și capul îi căzu pe brațul lordului Astor. L-ai omorât, Theo, și te vor spânzura.

— Nici asta nu e adevărat. Nu cumva ai leșinat, Fran? Și ai plâns? Mi se pare că tot locul e presărat cu batiste. Haide, fetițo, sus cu tine! E timpul să ne înapoiem la Farraday, dacă nu vrem să pierdem prânzul.

O luă pe Frances de mâini și o trase în picioare fără nicio ceremonie.

— Oh, spuse ea, ai fost întotdeauna lipsit de sensibilitate, Theo. Nu ți-ar fi păsat dacă ai fi fost ucis și eu aș fi rămas pe pietrele astea să jelesc singură, nu?

— Absolut deloc. Aș fi fost prea mort ca să-mi pese.

— Oh! țipă ea, ridicând privirea spre el. Obrazul tău, Theo. Și buza!

— Nu e nimic de nevindecat. Va trebui să împărțim calul meu, Fran. Asta o să-ți rănească sensibilitățile?

— Poate că ar fi mai bine dacă Frances ar călări calul pe care a venit Arabella, interveni lordul Astor. Arabella se poate întoarce cu mine.

— Trebuie să găsim niște alifie pentru rănile tale când ne întoarcem la lordul Farraday, Theo, spuse Arabella. Să știi că îmi pare într-adevăr rău să te văd rănit. Dar mă bucur că Sir John Charlton trebuie să arate mult mai rău. Chiar mă bucur.

— Îți mulțumesc, pisicuțo. Te asigur că arată. Acum, Fran, pune piciorul pe mâinile mele și o să te ajut să urci în șa.

— Voi doi puteți să o luați înainte, zise lordul Aston. Eu voi încerca să găsesc un drum mai scurt și o voi lua peste câmpuri cu Arabella. E ușoară ca o pană, dar greutatea noastră combinată va fi cam mult pentru bietul cal.

Frances, care își revenise binișor și își pusese chiar batista înapoi în buzunar, plecă împreună cu Theodore pe drumul care ducea spre domeniul lordului Farraday.

— Te simți în stare să călărești, Theodore? întrebă Frances. Dacă ai cădea de pe cal, nu aș ști ce să fac ca să te aduc în simțiri. Și lordul Astor nu vine după noi.

— Nu cred că o să cad de pe cal din cauza unei răni pe obraz și a unei tăieturi la buză. De fapt, sunt chiar fericit să le suport, Fran, știind că

ticălosul acela a primit ceea ce merita, mai mult sau mai puțin.

— A fost incredibil de curajos din partea ta să intri în casă și să-l înfrunți. Am crezut că o să mor, Theo. Ce mă făceam dacă te omora?

— Leșinai confortabil din nou, pentru un timp, îmi imaginez. Nu știu ce ai fi făcut după aceea. Spune-mi tu, Fran!

— Aș fi purtat doliu tot restul vieții, declară ea cu pasiune. Nu aș fi renunțat niciodată la el, Theo. Nu aș fi uitat niciodată cât de curajos ai fost și cum ți-ai sacrificat viața pentru onoarea mea. Și nu i-aș fi lăsat nici pe ceilalți să uite.

— Ai nevoie de ochi ca să te uiți la drum, Fran. Nu este vremea pentru lacrimi. Chiar ai fi jelit după mine? Și ce s-ar fi întâmplat cu toți admiratorii tăi importanți din oraș?

— Oh, toți sunt doar niște filfizoni, spuse ea, înghițindu-și curajoasă lacrimile. Nu am cunoscut niciun bărbat adevărat de când am ajuns acolo, Theo. Cu excepția Excelenței Sale, și el e căsătorit cu Bella.

— Și eu sunt un bărbat adevărat?

— Ei bine, bineînțeles că ești, Theo. Nu m-am îndoit niciodată de asta. Nu de când aveam doisprezece ani și tu m-ai salvat de taur.

— Care se afla în alt câmp, despărțit de tine de un gard foarte rezistent.

— Da, dar era furios, Theo. Și tu știi că tăticul însuși spunea că, atunci când taurii se înfurie, pot să treacă prin gard de parcă nici n-ar exista.

— Cred că ar fi mai bine să te iau acasă și să

mă căsătoresc cu tine, Fran.

— Oh, ai vrea, Theo? Te rog?

— Vara asta. O să vorbesc cu Astor diseară. Ce făceai cu ticălosul acela, oricum?

— M-a păcălit. M-a răpit. Mi-a spus că Bella plecase înaintea noastră cu domnul Hubbard și că era nevoie ca eu s-o însoțesc.

— Nici pomeneală. Bella nu are minte de găină. Auzi, Fran, dacă m-aș coborî de pe cal și te-aș ajuta și pe tine să cobori, m-ai lăsa să te sărut? Vreau foarte mult s-o fac, dar nu risc fără să te întreb, pentru că ultima dată m-ai pocnit binișor peste obraz, și mă doare destul și fără asta.

— Oh, nu te-aș lovi, Theo. Cum poți să crezi că te-aș lovi, când tocmai ai fost atât de curajos, și suntem și logodiți? Oh, ai grijă! Sunt destul de grea, să știi, și nu vreau să te rănești mai tare. Oh, Theo!

Înainte de a rosti ultimele cuvinte, fu coborâtă de pe cal și sărutată foarte conștiincios într-o parte șocant de publică a drumului.

— Nu plânge, Fran, murmură el după mult timp, sărutându-i lacrimile de pe gene. Nu a fost chiar atât de rău, nu?

— Oh, Theo, spuse ea, fără să asculte deloc prima poruncă a proaspătului ei logodnic, mă gândeam doar la Bella și la marele sacrificiu pe care l-a făcut, căsătorindu-se cu Excelența Sa pentru ca eu să pot fi liberă să mă căsătoresc cu tine. Draga, draga de Bella! Sunt atât de fericită că totul s-a sfârșit cu bine pentru ea. Nu m-aș fi simțit bine iubindu-te dacă ea ar fi fost nefericită. Chiar

nu aș fi putut. Dar te iubesc atât de mult, Theo. Și ce nesăbuită am fost.

— Nu, nu ai fost. Știam că mă iubești, Fran. Dar voiam s-o știi și tu. Și vezi, acum o știi. Dă-mi repede alt sărut înainte să vină cineva pe drum și să facă o apoplexie.

Frances ascultă a doua poruncă a viitorului ei soț.

Arabella era cocoțată cu stângăcie pe cal, în fața soțului ei. Nu avu de ales decât să se sprijine de pieptul lui. Dar nu îi părea prea rău de asta. După câteva momente, se sprijini cu capul pe umărul lui. Călăriră în tăcere câteva minute, peste o pășune, peste mlaștini, printre niște copaci.

Calul încetini pasul – de capul lui, se părea. Și Arabella ridică fruntea fără să fi plănuit. Lordul Astor o sărută încet, prelung, lăsând calul să își găsească singur drumul printre copaci.

Calul se opri cu totul, iar el ridică fruntea și se uită la Arabella, care își lăsase din nou capul pe umărul lui.

— Arabella, începu el, cuvintele sunt atât de neîndestulătoare. Ți-am greșit teribil. Și cel mai rău e că nu am recunoscut nici față de mine însumi, până de curând. Am crezut că aveam dreptul să îmi păstrez libertatea, chiar după ce am jurat înaintea ta și a lui Dumnezeu că aveam să mă păstrez doar pentru tine. Am crezut că aveam dreptul să te nedreptățesc și să mă înfurii pentru că te simțeai rănită. Te-am tratat ca pe o posesiune, nu ca pe o persoană. Dacă mă dau jos

de pe cal și îți implor iertarea în genunchi, vei putea să mă ierți vreodată?

— Da, răspunse ea, întorcându-se cu fața spre gâtul lui. Ești iertat deja. Și nu trebuie să cobori.

— Dar te-am rănit. Nu vei putea să mai ai încredere în mine niciodată, Arabella. Căsătoria noastră va fi stricată pentru totdeauna de amintirea începutului ei. Nu vei putea niciodată să uiți.

— Nu cred că vreau. Am înțeles ceva despre viață, milord. Tot ce se întâmplă are un scop, cred. Poate că așa creștem. Nu putem crește doar cu lucruri plăcute. Cred că te cunosc mai bine pe tine și pe mine însămi după suferința din ultimele săptămâni. Și nu pot să cred că asta e ceva rău.

— Dar căsătoria noastră are o șansă? Putem începe din nou, Arabella, așa cum am sugerat ieri? Putem deveni prieteni?

— Cred că da. Cred că s-ar putea ca mariajul nostru să aibă mai multe șanse decât acum o lună. Pe atunci te credeam perfect și eram înspăimântată de tine. E greu să iubești pe cineva care nu e chiar uman. Dar acum știu că ești uman și nu mă mai simt necorespunzătoare. Mă simt liberă să te iubesc și să fiu prietena ta.

El își sprijini obrazul de creștetul capului ei.

— Nu credeam că o să mă ierți. Nu merit iertarea, Arabella. Vei putea să mai ai încredere în mine?

— Da, răspunse ea. Ridică fruntea de pe umărul lui și îl privi cu sinceritate în față. Încrederea nu înseamnă să te legi orbește de

cineva. Înseamnă să cunoști și să iubești acea persoană și să te aștepți la ceea ce știi că este mai bun în acea persoană. Da, am încredere în tine, milord. Mi-ai spus adevărul când te-am întrebat. Nu m-ai mințit. Vreau să facem ceea ce ai sugerat. Vreau să zic, să mergem la Norfolk doar noi doi și să ajungem să ne cunoaștem și să devenim prieteni. Oh, putem? Te rog?

Dintr-odată, el o îmbrățișă strâns.

— Arabella, spuse el cu o voce cam nesigură, ce am făcut ca să te merit? Te iubesc atât de mult.

— Cred că o să țip în curând, răspunse Arabella pe un ton calm. Șaua ta mă apasă atât de tare pe coapsă, milord, încât durerea a devenit insuportabilă.

Într-o clipă, el coborî și o ridică din șa, lăsând-o să alunece pe lângă el. Ea își împleti brațele în jurul gâtului lui și îl privi înflăcărată în față.

— Chiar mă iubești? întrebă ea. E în regulă dacă nu. Știu că nu sunt drăguță sau foarte elegantă și voi deveni fără îndoială dolofană din nou, fiindcă mi-ai poruncit să încep să mănânc. Și știu că te-ai căsătorit cu mine ca să fii amabil cu familia mea. Dacă putem deveni prieteni, voi fi fericită. Dacă pot doar să te fac să te simți confortabil, voi fi fericită. Nu trebuie să simți că ești obligat să mă iubești.

— Arabella, spuse el și îi cuprinse fața în palme. Îți amintești de noaptea trecută? Acțiunile mele au fost cele ale unui simplu prieten? Sau ale unui bărbat care voia ca soția să îi ofere doar confort? Uită-te în ochii mei! Sunt ochii unui simplu

prieten?

Ea se uită și clătină încet din cap.

— Acțiunile mele au fost cele ale unui iubit. Te-am iubit noaptea trecută. Și îți voi spune cu mâna pe inimă că nu am iubit nicio femeie așa cum te-am iubit pe tine. Și ochii aceștia sunt ochii unui iubit. Te iubesc, așa nevrednic cum sunt.

— Oh, cred că o să încep să plâng, milord.

— Nu începe, spuse el, sprijinindu-i fruntea de fruntea lui și continuând să îi țină fața în palme. I-am dat batista mea lui Frances. Sărută-mă mai bine. Dar după ce îmi spui așa cum mi-ai spus noaptea trecută. Vrei, Arabella?

— Geoffrey? șopti ea.

— Da. Spune-o din nou, iubire, te rog!

— Geoffrey, repetă ea mai tare. Și roși.

El zâmbi și îi atinse buzele cu buzele lui.

— De acum înainte, o să-mi spui așa?

— Da, Geoffrey.

— Acum avem de făcut o alegere foarte serioasă. Putem să ne urcăm înapoi pe calul acela și să ne întoarcem la prânzul lui Farraday, sau putem să lăsăm calul în pace și să nu ne întoarcem la prânzul lui Farraday și la activitățile pe care le-a plănuit după prânz, oricare ar fi ele. Ce facem, Arabella?

Ea se uită în jur la copacii umbroși, la iarba de sub picioarele lor și la calul care păștea alături. Apoi își ridică privirile spre soțul ei și roși din nou.

— Nu sunt foarte flămândă, milord.

Lordul Astor își cuprinse soția în brațe și o lipi complet de el.

— Ce îngrozitor să-i spui așa ceva propriului tău soț, Arabella, după ce tocmai ai declarat că vrei să îl faci să se simtă confortabil. Se pare că va trebui să îți stârnesc foamea.

— Oh! Credeam că vorbeai despre mâncare. Ce prostie din partea mea! Da, tocmai mi-am dat seama că sunt moartă de foame, milord – Geoffrey.

Domnișoara Arabella Wilson știe prea bine că atrăgătorul Lord Geoffrey Astor se însoară cu ea doar dintr-un sentiment al datoriei, căci el consideră un gest corect să o ia de soție pe una dintre fiicele răposatului viconte, al cărui titlu i-a revenit. Conștientă că înfățișarea ei nu poate în nici un caz să vrăjească un bărbat, mai ales unul atât de chipeș precum proaspătul ei soț, Arabella se decide în schimb să se mulțumească cu această căsătorie de conveniență și să fie o soție ascultătoare.

Vicontele Astor se laudă că își înțelege tânăra soție. La urma urmei, Arabella este doar o fată inocentă, crescută la țară. Va avea nevoie de timp ca să o învețe cum să se poarte în lumea bună și să accepte toate regulile scrise și nescrise ale acesteia. Printre care și faptul că este absolut normal pentru un lord să aibă o amantă. De aceea, când Arabella este șocată să afle de existența lui Ginny Cox în viața lui, el îi explică liniștit și limpede diferența dintre acel fel de dragoste și relațiile dintre soți.

Cum i-ar putea nega logica o fată atât de echilibrată? Cum ar putea să îi sfideze autoritatea? Se pare însă că Arabella a comis cel mai grav păcat – s-a îndrăgostit de propriul soț. Iar Lord Astor va afla curând că își dorește mai mult decât ascultarea unei soții.

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2819-0
9 786063 328190
Lira®